

ลองถามตัวเองดูสิว่า ...ยังมีความหวังในความรักอยู่หรือเปล่า...

เพราะบทสรุปมันอาจจะมีทั้ง **สมหวัง...** และ **ผิดหวัง...**

เพราะมันจะเป็นไปได้หรอก ที่เราจะรักใครโดยไม่گذวการสูญเสีย...

แต่ก็ดีกว่าไม่ได้หวังเลยใช่ไหมล่ะ...?

ผู้แต่ง : spongy_micro@hotmail.com

รักแห่งสยาม 2

หลังจากงานวันคริสต์มาสโต้งและมิวต่างก็แยกย้ายกันไปมีชีวิตเป็นของตัวเอง

โต้งหันมาให้ความสำคัญและความสนใจกับครอบครัวของเขามากขึ้น ง่ายๆ เลิกกินเหล้า กินยาจนอาการดีขึ้นมาก และได้ช่วยทำงานบ้านแทนสุนัขที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน โต้งไปเรียนตามปกติตึกเย็นก็เรียนพิเศษหลังจากนั้นก็กลับบ้านทันทีเพื่อไปช่วยเหลืองานบ้านและนั่งสนทนากันภายในครอบครัว ความรักความอบอุ่นค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในครอบครัวนี้อีกครั้งจนบ้านเต็มไปด้วยความรู้สึกอบอุ่น และกรกัยยอมรับได้แล้วว่าขณะนี้ในบ้านเหลือเพียงสามคนเท่านั้น

มิวหลังจากงานคอนเสิร์ตมิวเริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นพร้อมกับวงออกัส มีค่ายเพลงยักษ์ใหญ่เข้ามาทาบทามติดต่อโดยยังคงให้วงออกัสทำงานเพลงเองในสไตล์ของตัวเองแต่ทางค่ายจะรับหน้าที่วงงาน โปรโมทและจัดการเรื่องต่างๆ ที่นอกเหนือจากเรื่องดนตรีให้ วงออกัสมีแนวโน้มในทางที่ดีขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับจิตใจของมิว หลังผ่านเหตุการณ์ที่โต้งมอบของขวัญให้มามิวกลายเป็นคนเงียบกว่าเดิมจนทำให้เพื่อนๆ ในวงเป็นห่วงมาก เอ็กซ์มักจะคอยอยู่เป็นเพื่อนมิวตลอดเวลาไปค้างที่บ้านบ้างเป็นบางครั้งคราวทำให้จิตใจของมิวดีขึ้น เริ่มเปิดใจให้กับคนอื่นมากขึ้น ประจวบกับที่มีหน้าที่ที่ต้องทำเรื่องของโต้งจึงค่อยๆ เลื่อนหายไป ไม่มารบกวนจิตใจของมิวมากนัก

ผ่านไปประมาณ 1 ปี โต้งสอบติดมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสาขานิเทศศาสตร์โดยเลือกสาขาการสื่อสาร ที่บ้านของโต้งตีใจมากกับการที่โต้งสอบติดเลยจัดงานปาร์ตี้เล็กๆ ขึ้นในบ้าน ด้วยมือเข้าที่พิเศษ

“แล้วชัวร์หรือยัง ดูจากอินเทอร์เน็ตมันจะมั่นใจได้หรือเดี๋ยวขับรถไปดูบอร์ดที่เกษตรอีกทีไหม โต้ง” สุนี่ยกกล่าว

“โอ้แม่ เขาบอกว่าติดก็ติดสิ แต่ยังไงเดี๋ยวเรากินข้าวเสร็จแล้วโต้งจะไปดูอีกที”

“คุณนี่ก็ยังไม่ชนะ เจ้าโต้งมันตั้งโนเรียนจะตายมันก็ต้องติดสิใช่มั๊ยโต้ง”

“ครับพ่อ ไตงก็ว่าจ้ะ” ไตงทำหน้ามัดใจปนทะเล้นใส่ ทุกคนก็หัวเราะกันออกมา

“ไปก่อนนะพ่อ แม่”

“ไม่ให้แม่ไปส่งจริงๆ เหรอ”

“ไปได้嘛แม่ ไตงจะข้ามหาดยแล้วนะ เดียวก็โดนบอกว่าเป็นลูกแหงะอีก”

“เออ ก็ไปให้ดีๆ แล้วกัน แล้วอย่าไปเล่นอะไรมากมาย แล้วก็รีบกลับด้วยเข้าใจไหม”

“ไปได้แล้วไตง ยิงอยู่แม่แกก็ยิงพูดไปเรื่อยนั่นแหละ”

“จ้ะผมไปละ”

ไตงก็ออกไปนั่งรถแท็กซี่เพื่อไปมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์สถานที่สำหรับประกาศผลผู้ผ่านการสอบเข้าสู่ระดับมหาวิทยาลัย

“พี่ๆ ผมขอเปลี่ยนคลื่นวิทยุนะ” คนขับรถไม่ว่าอะไร ได้แต่พยักหน้าตอบไปเท่านั้น ไตงจึงนั่งฟังเพลงไปเรื่อยๆ ชักพิก

“วันที่ผมขอเปิดผลงานชิ้นแรกของวงดนตรีน้องใหม่ของเราให้ได้รับฟังกันนะครับ ผมว่าความจริงแล้วบางคนอาจเคยได้ยินเพลงนี้แล้วด้วยซ้ำ ถ้าใครเคยติดตามผลงานของศิลปินกลุ่มนี้ตั้งแต่เริ่มออกเป็นแนวอินดี้มาก่อนครับ ฟังทีนี่เป็นที่แรกเลยนะครับ”

เสียงเมโลดี้ที่คุ้นเคยผ่านเข้ามาในหูของไตงจนไตงหยุดและตั้งใจฟัง

♪ ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม
มันอาจไม่เพราะ ไม่ซึ่งไม่สวยงามเหมือนเพลงทั่วไป

อยากให้อู๋ ว่าเพลงรัก ถ้าไม่รัก ก็เขียนไม่ได้
แต่กับเธอคนดีอู๋ใหม่ ฉันเขียนอย่างง่าย...ตาย

เธอคงเคยได้ยินเพลงรักมานับร้อยพัน
มันอาจจะโดนใจ แต่ก็มีคามหมายเหมือนกัน

แต่ถ้าเธอฟังเพลงนี้ เพลงที่เขียนเพื่อเธอเท่านั้น

เพื่อเธอเข้าใจความหมายแล้วใจจะได้มีกันและกัน

มีความจริงอยู่ในความรักตั้งมากมาย
และที่ผ่านมามาฉันใช้เวลาเพื่อหาความหมาย

แต่ไม่นานก็เพิ่งรู้ เมื่อทุกครั้งที่มีเธอใกล้
ว่าถ้าชีวิตคือทำนอง เธอก็เป็นดังคำร้องที่เพราะและซึ่งจับใจ

ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
อยู่ด้วยกันตราบนานๆ ตั้งในใจความบอกในกวี

ว่าตราบใดที่มีรักยอมมีหวัง
คือทุกครั้งที่รักของเธอสองใจ ฉันมีปลายทาง

มีทางเดินให้เราเดินเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน
มีทางเดินให้เราเดินร่วมเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน 🎵

นี่เป็นผลงานชิ้นแรกของวงออกัสน้องใหม่มาแรงของค่ายเรคคอร์ด คือเพลงกันและกัน มีคนเล่าให้ฟังว่าเพลงนี้มีที่มาที่ไปเดี๋ยวยังไงในวันแถลงข่าวซึ่งผมได้รับไปเป็นพิธีกร (หัวเราะ) ผมจะถามเรื่องนี้มาให้ด้วยแล้วกันนะรับท่านผู้ฟัง และหลังจากงานแถลงข่าวเราจะได้พบกับพวกเขาทุกคนที่คลื่นของเราอย่างแน่นอนครับ”

ตั้งใจไปชั่วคราว ภาพความทรงจำเก่าๆ ผุดขึ้นมาในสมองของเขา ภาพห้องของมิว ภาพคอนเสิร์ตในงานปาร์ตี้ ภาพคอนเสิร์ตในวันคริสมาสต์ปีที่ผ่านมา ต่างไหลเข้ามาในสมองเขาอีกครั้งหลังจากที่เขาลืมไปมันไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง มียิ้มเล็กๆ ขึ้นมาบนใบหน้าของเขา ไต้หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูหารายชื่อจนมาถึงชื่อ มิว เขานิ่งนิ่งมองชื่อนั้นอยู่ครู่หนึ่ง

“น้องๆ จะให้พี่เข้าไปเลยไหมหรือว่าลงข้างนอก รถมันเยอะนะนะจะเป็นไปได้จริงๆ พี่ก็ไม่อยากเข้าไปเท่าไรหรอกว่าจะเข้ากว่าจะออก ให้พี่ไปหากินต่อดีกว่าไหมน้อง พี่คิดว่าถ้าน้องเดินเข้าไปมันน่าจะไวกว่าพี่ขับเข้าไปอีกมั้ง...”

“พี่ พี่ พี่ครับ” ไต๋งเรียกเสียงดัง “เดี๋ยวผมลงตรงนี้แหละ ผมเดินเข้าไปเอง นี่ตั้งค์ครับ” ไต๋งลงจากแท็กซี่เก็บมือถือลงกระเป๋ากางเกงแล้วเดินเข้าไปในตัวมหาวิทยาลัย

เสียงจากกลุ่มและซุ่มต่างๆ ดังมาไม่ขาดระยะ ไต๋งเดินเข้าไปหาบอร์ดของมหาวิทยาลัย และคนที่ตนเองเลือกไว้ ไม่นานก็เจอชื่อตัวเอง เพราะว่ารู้ที่อยู่แล้ว ไต๋งยิ้มนิดๆ จากนั้นก็มีรุ่นพี่เดินเข้ามาล้อมไต๋งถามโน่นถามนี่ ชื่ออะไรน้อง ติดไหม เอกไหน คณะไหน พร้อมกับเสียงแซวของรุ่นพี่ผู้หญิงและรุ่นพี่กระเทยไม่ขาดระยะ น้องคนนี่หล่อจึ้งรู้จักทางไปมหาลัยไหม เด่วไปพาไปส่ง และก็ส่งเสียงหัวเราะกันอย่างดัง ไต๋งทำหน้างงๆ แล้วก็ยิ้มเจื่อนๆ ออกมา

“ผมขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะครับพี่ ปวดฉี่มากทนไม่ไหวแล้ว” ไต๋งหาทางเลี่ยงสุดชีวิต แล้วก็หลุดมาได้ “ต้องกลับมาหาน้องไต๋งไม่กลับมาเจอกันที่มหาลัยพี่หอมแก้มแนเลยนะ” รุ่นพี่ผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนไล่หลังมา ไต๋งหันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้

จากนั้นไต๋งก็เดินไปอีกด้านหนึ่งของบอร์ดเพื่อจะไปเข้าห้องน้ำ (ปวดจริง) ต้องเดินผ่านคนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งกำลังล้อมดูอะไรซักอย่าง ด้วยความสงสัยจึงหยุดดู ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือ ภายในกลุ่มดังกล่าวมีคนที่เขารู้จักอยู่สองคน คนหนึ่งเป็นคนที่เขารู้จักดี หรือแทบจะดีมากด้วยซ้ำ โดนล้อมถ่ายรูป พูดคุยและขอลายเซ็นติดอยู่กับเพื่อนอีกคนหนึ่ง สองคนนั้นคือมิวกับเอ็กซ์นั่นเอง ไต๋งยิ้มนิดๆ และจะเดินเข้าไปทัก แต่เห็นจากคนอยู่เยอะและไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรและพูดคุยอะไรกันดี ทักทายยังไงดีนะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ไม่ได้คุยกันตั้งนาน ดีไหมนะ ไต๋งทำหน้าเศร้าๆ ไปเล็กน้อยแล้วตัดสินใจเดินไปเข้าห้องน้ำดีกว่า เพราะไม่รู้จะเข้าไปทักอย่างไร และมิวจะรู้สึกอย่างไรที่เจอเขาอีกครั้ง ไต๋งจึงกลับหลังหันเดินไปอีกทาง

เอ็กซ์เงยหน้าขึ้นมาจะถ่ายรูปและพูดคุยกับแฟนเพลงที่รายล้อมอยู่ จึงมองเห็นไต๋งแวบๆ พอดีแต่ก็ไม่แน่ใจ จึงสะกิดให้มิวดู “เฮ้ย มิวนั่นไต๋งหรือเปล่านะ”

“ไหนๆ” มิวถามพร้อมเขย่งมอง

“นั่นไงที่เดินไปตรงมุมนั่นแล้วไง กำลังเลี้ยวไปที่มุมตึกนั่นไง” เอกซ์บอกมิวพลางเขย่งดูไปด้วย

“เออใช่จริงๆ วะ” “ขอโทษนะครับขอตัวก่อนนะครับ” มิวค่อยๆ แทรกตัวออกไปจากกลุ่มคนตรงนั้นแล้ววิ่งตามไปที่มุมตึก พอไปถึงเห็นผู้คนอยู่บริเวณนั้นมากมายแต่ไม่พบตังแล้ว มิวหน้าเศร้าลงทันที เอกซ์วิ่งตามมา “ไง เจอไหมวะ” มิวส่ายหน้า

หลังจากตังเข้าห้องน้ำเสร็จตังหยิบมือถือขึ้นมาดูอีกครั้ง หน้าจอมือถือยังคงเป็นหน้าที่เป็นชื่อและเบอร์โทรของมิวอยู่ ตังถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วจึงตัดสินใจนำโทรศัพท์ขึ้นมาโทรออกไปยังเบอร์มิว “หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...” ตังกดวางสายแล้วเก็บโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

“ก็โทรไปหาตังสิวะมิว” เอกซ์บอกเพื่อนอย่างห่วงใย แต่ไม่วยทำหน้าที่จนๆ ใส

“ก็รู้เอ็กซ์ โทรศัพท์กุหาย เบอร์ใครก็หายหมด เบอร์กูยังไม่ได้เริ่มเลย” มิวตอบแบบผสมบ่นเพื่อนเล็กน้อย

“หญิงไง ไปขอกับหญิงสิ เธอแต่ไม่เห็นหญิงมาซักที ไหนๆ ก็ไหนๆ โทรไปตามแล้วก็โทรไปตามหญิงด้วยเลยแล้วกัน”

“ฮัลโหลหญิงหรอ อยู่ไหนเอ็กซ์มันรอนานมากแล้วนะ” มิวตะโกนใส่โทรศัพท์แข่งกับเสียงกลองที่ตั้งอยู่รอบๆ ตัวเขา

“ฮัลโหลมิวหรอ เราอยู่ที่นี่แล้วละเพิ่งตรวจบอร์ดเสร็จความจริงโทรหาเอ็กซ์แล้วแต่โทรไปก็ไม่รับ” หญิงตอบปานสายโทรศัพท์มาในที่ที่อีกที่ก็ไม่ต่างกัน “มิวอยู่หน้าบอร์ดคณะมิวนะเดี๋ยวเราไป ผ่ากล้อคตัวเอ็กซ์ไว้ด้วย เจอนะจะตีให้หน้าพังเลย”

“อืมๆ หน้าบอร์ดศิลปะกรรมนะ มาให้ไวเลย”

“โอเคๆ แค่นี้ละ” แล้วหญิงก็โผล่พรวดเข้ามาจากด้านหลังแล้วกอดมิวแบบแน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อ๊อ อะไรเนียหญิงตกใจหมด แล้วมากอดเราขนาดนี้ไม่อายคนอื่นมั้งหรือไง” มิวถามหลางเอี้ยวตัวไปมองทำหน้าที่

“จะอายทำไม ให้เขาเห็นก็ดีเขาจะได้คิดว่าหญิงมีแฟนเป็นนักร้องดัง เก๋จะตายไป” หญิงตอบลอยหน้าลอยตากวนประสาทใส่มิว

“แต่เอ็กซ์มันจะเคืองเอานะ พอได้แล้วคนมองใหญ่แล้ว”

“555 มิวนี่อายน่ารักเหมือนเดิมเลยเนอะ” หญิงยังคงกวนมิวต่อไป “เออเราติดบัญชีฟ้า แหละมิว แล้วเอ็กซ์ล่ะ”

“แกกรู้เรื่องของใครก็ตามเจ้าตัวลึกร้าบบบ แล้วนี่จะปล่อยแฟนผมได้ยังครับคุณมิว” เอ็กซ์ พุดพลาจแกะมือหญิงออกจากมิว

“กูว่าแกะตึกแกะของออกไปจากกูดีกว่านะ ชอบแกั่งอยู่เรื่อยเลย” มิวบ่นซ้ำๆ

“หญิงครับแฟนมาแล้วก็มาอยู่กับแฟนดีครับคุณ มานี่ๆๆๆ” หญิงละจากมิวมายืนจับมือ กับเอ็กซ์

“ว่าไงเอ็กซ์มีชื่อใหม่ ไม่มีแน่เลยวันๆ นอกจากซ่อมดนตรีก็ไปเหล่สาวๆ ทำตัวเจ้าชู้ติดก็บ้า และ” หญิงหันไปกวนใส่เอ็กซ์

“โหปาก ทำไมจะไม่ติดล่ะ ได้เรียนที่เดียวกับมิวเลย พลาดโควตาไปได้ไงไม่รู้ แต่สอบติดก็ โอเคแล้ว”

“เก่งจังเลย” หญิงชมเอ็กซ์พลาจกระโดดดีใจไปกอดคอเอ็กซ์ เอ็กซ์ยิ้มๆใส่มิว

“เออหญิง หญิงมีเบอร์รี่โต้งใหม่ เมื่อกี้เราเห็นโต้งมาแถวนี้แวบๆ” มิวถาม

“น่าจะมึนนะ แต่ไม่แน่ใจว่าใช้อยู่ไหมก็ตั้งแต่... เออ ช่างมันเถอะ ไม่ได้คุยกันนานแล้วนะ” หญิงตอบพลาจเปิดดูโทรศัพท์ตัวเองและค้นรายชื่อของโต้ง ในที่สุดก็เจอ “นี่ไงมิว เบอร์รี่” หญิงยื่น โทรศัพท์ให้มิว มิวรับไปและกดเบอร์ลงในโทรศัพท์ของตัวเอง

“ตรงนี้เสียงมันดัง เดี่ยวขอไปโทรศัพท์แป้นนะคู่รักทั้งสอง” มิวบอก พลาจล้อเลียนหญิง และเอ็กซ์ก่อนจะวิ่งหนีทำเอ็กซ์ไปได้อย่างฉิวเฉียด

มิวเดินไปจนไกลจากบริเวณบอร์ดพอสมควรจึงกดโทรออก

“ฮัลโหล ใครนะ”

“.....” มิวนิ่ง

“ฮัลโหล ใครครับไม่ได้ยินเสียงพูดเลยได้ยินแต่เสียงอะไรดังๆ นะ”

มิวกวางสาย เขาเองก็สับสนไม่รู้ว่าจะเริ่มยังไงดีจะพูดยังไงดีนะ ตอนนี้อยู่เป็นอย่างไร มีความรู้สึกอย่างไรกับเขา ความสับสนเข้ามาในหัวของมิว

ตื๊ด~ตื๊ด~ “ฮัลโหลโต้งเธอหอนี่มิวเองนะ”

“มิวไรของวะ ก่อนรับดูชื้อด้วย ภูเอ็กซีว้ย ภูจะโทรมาบอกว่ก่อนถึงช่วงซ่อมภูจะไปสยาม กับหญิงภูเคยโทรมาชวนนะ ไปใหม่”

“เออ ไปกันก่อนแล้วกันถ้าภูจะไปเดี่ยวภูโทรไปหา” มิวกดวางโทรศัพท์แล้วเดินไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย ทำไมนะ ทำไมเขาถึงทำอะไรไม่ถูก ทำไมไม่กล้าที่จะโทรไปคุยกับโต้งเหมือนเมื่อก่อน เดินไปพลางหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเม้มเบอร์โต้งไว้ ตอนนี้อยู่ชื้อติดต่อกันในโทรศัพท์มิมีสองเบอร์แล้วคือ โต้งกับหญิง มิวเดินต่อไปเรื่อยๆจนถึงหน้ามหาวิทยาลัยเห็นโต้งกำลังขึ้นแท็กซี่ออกไป มิววิ่งตามแต่ทว่าไม่ทันชะแล้วรถออกไปไกลมากแล้ว มิวยืนนิ่งอยู่ริมถนนมองรถแท็กซี่คันนั้นเคลื่อนที่ลับไปอย่างเหม่อลอย ภาพในอดีตถูกจุดขึ้นในสมองมิวอีกครั้ง ภาพที่โต้งในวัยเด็กนั่งรถเคลื่อนออกไปจากสายตาเขาขณะที่โต้งย้ายบ้าน ความเหงาเข้าปะทะจิตใจอีกครั้ง เกิดคำถามขึ้นในใจมิว ทำไมนะทั้งๆ ที่เราเข้มแข็งขึ้นแล้ว เรามีเพื่อน เรามีดนตรี แต่ทำไมความรู้สึกนี้ยังคงกลับมาทักทายเข้าอยู่เสมอๆ

โต้งเอาเบอร์โทรศัพท์สายที่ได้รับล่าสุดขึ้นมาดูและโทรกลับไป แต่ไม่มีคนรับสาย เขาจึงไม่ใส่ใจคิดว่าคงมีคนโทรผิดมา โต้งกดโทรศัพท์ไปที่เบอร์มิวอีกครั้ง “หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...” โต้งกดโทรศัพท์แล้วกดวางสายเก็บใส่กระเป๋าไป

กลับมาถึงบ้านโต้งเดินไปบอกพ่อที่ดูโทรทัศน์อยู่

“ดูแล้วมีชื้อนะพ่อ” โต้งบอก

“เออมันก็ต้องมีอยู่แล้วละ ในเน็ตมีที่บอร์ดไม่มีก็แปลกอยู่ แล้วนี่ทำไมกลับไวจังละ ไม่มีทำกิจกรรมอะไรกับเขาหรือ” กรถามลูกชาย

“ไม่อะ ชื้อเกี่ยจอยู่ ไม่ค่อยชอบ”

“เราต้องมีกิจกรรมมั้งนะ พ่อเห็นเพื่อนชวนไปไหนเราก็ไม่ไปเลยนี่เดี๋ยวนี ไม่มีเพื่อนเดี๋ยวกี่เจตาาย แล้วนี่เพื่อนๆ มีใครติดที่เดียวกับโต้งใหม่ล่ะลูก”

“พวกกลุ่มโต้งมันไปเรียนเอกชนกันหมด แต่วันนี้ผมเจอ.... เออ.... เจอมิวด้วย”

“หรือดีสิ ได้คุยกันหรือเปล่าลูกไม่รู้ว่ามิวชอบติดที่ไหนนะ ว่าแต่มิวกี่หายหน้าหายตาไปเลย”

“เออ..... เขาเป็นนักร้องแล้วนะพ่อเขาไม่ค่อยมีเวลาหรอก เดียวขึ้นข้างบนก่อนนะรู้สึกเพลี่ยๆ”

“เดินทางไกลมั้ง อืมๆ ไปเถอะเดี๋ยวดอนเย็นแม่กลับมาเดี๋ยวยไปปลุก”

โต้งเดินเข้าห้องไปนอนแผ่หงายอยู่บนเตียง ถอนหายใจยาวๆ โต้งลุกไปเปิด CD เพลงที่มีว
เคยไรท์ให้ฟัง ~ ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม~ โต้งกลับมาอนหงายที่เตียง มอง
ขึ้นเพดานอย่างเหม่อลอยพร้อมพึมพำกับตัวเอง “เพลงนี้ยังเป็นของเราอยู่มั๊ยนะ” ๆ ๆ ๆ ๆ ..... ซ้ำ
ไปซ้ำมาจนแผลอหลับไป

ตกเย็นสุนีย์ก็กลับบ้านพร้อมอาหารชุดใหญ่ กว่าทุกวัน

“โต้ง โต้งเอ๊ยมากินข้าวเร็วลูก” กรตะโกนเรียก “ผมว่าสงสัยหลับอยู่นะ” กรบอกสุนีย์

“งั้นเดี๋ยวขึ้นขึ้นไปตามลูกเอง คุณตักข้าวรอเลยแล้วกันนะ”

“ได้จ้ะ ตามลงมาเร็วๆ ละ เดี่ยวกับข้าวจะเย็นหมด”

สุนีย์ยิ้มพรางพยับหน้า จากนั้นก็เดินขึ้นไปตามโต้ง เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องโต้งกำลังจะ
เคาะประตู เห็นว่าประตูแง้มอยู่จึงเปิดเข้าไป เห็นโต้งนอนหลับถือโทรศัพท์ในมืออยู่ และได้ยิน
เสียงเพลงเปิดอยู่ ~ ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม~ เพลงเล่นย้อนกลับมาที่เพลงนี้
พอดีสุนีย์มองโต้งพรางถอนหายใจเฮือกใหญ่ เดินไปปิดเพลงแล้วจึงกลับมาปลุกลูกชาย

“โต้ง โต้ง ตื่นได้แล้ว นอนตอนนี่เดี๋ยวก็ไม่สบายหรอก ผ้าก็ไม่หอม” สุนีย์เรียกโต้งพรางหยิบ
โทรศัพท์ออกจากมือ เหลือบเห็นในโทรศัพท์เป็นชื่อมิวค้างอยู่

“อะไรนะแม่” โต้งถามงัวเงีย

“แม่บอกให้ตื่นได้แล้ว ไปล้างหน้าล้างตาไปแล้วลงไปกินข้าวกัน เตรียมไว้หมดแล้ว พ่อก็
รออยู่ที่โต๊ะ เร็วๆด้วยนะ”

“งั้นเดี๋ยวตามลงไปแม่” โต้งลุกขึ้นเดินเข้าห้องน้ำไป

สุนีย์วางโทรศัพท์ไว้ที่โต๊ะข้างเตียงของโต้ง แล้วเดินลงไปรอที่โต๊ะอาหาร

ซักพักโต้งเดินตามลงมาที่โต๊ะ ทุกคนสวดพร้อมกัน

และลงมือทานอาหารเย็นกัน กรยิ้มให้ทั้งคู่อย่างมีความสุข สุนีย์ยิ้มตอบ พรางมองโต้ง

“แม่มีอะไรหรือเปล่า” โต้งถามทำนองสงสัย

“เปล่าก็แค่มองเด็กตัวเล็กๆ ที่กำลังจะเข้ามหาวิทยาลัยนะ แล้ววันนี้เป็นไงไม่เห็นเล่าให้แม่
ฟังมั่งเลย” สุนีย์ถามกลับ

“ไม่รู้ดี ก็ดีอะแม่”

“เออคุณ ผมว่าเราจัดงาเลียงฉลองที่เจ้าโต้งสอบเข้าดีไหม ชวนเพื่อนๆ ของโต้งมาด้วยไง”

กรเสนอความคิดเห็น

“ไม่ต้องหรอกพ่อ แค่สอบได้ทำอะไรยุ่งยาก” โต้งบอกว่าไม่เห็นด้วย

“ก็ต้องแล้วแต่เจ้าตัวเขา แล้วเราอยากจัดไหม” สุนีย์ถามโต้ง

“เฉยๆ นะ ไม่ได้คิดไรมาก พวกเพื่อนๆ มันก็ไม่ค่อยจะมากันหรอกมั้ง”

“ก็ลองชวนก่อนไป ชวนมิว ชวนเพื่อนๆ ที่เป็นนักดนตรีมาด้วย งานจะได้สนุกไป” กรเสนอ

ต่อ

โต้งกับสุนีย์หันมามองหน้ากันแล้วทำหน้าอึกอักๆ ใส่กันครู่หนึ่ง

“เขาคงไม่วางหรอกพ่อ เขาเป็นนักร้องดังแล้วกำลังจะออกอัลบั้มด้วย”

“เหอหอนี่ก็เก่งนะ ไม่รู้ว่าอาม่าสอนเปียโนให้เด็กๆ แล้วจะโตขึ้นมาทั้งเก่งทั้งหล่อ 555”

กรพูดพลางหัวเราะ

โต้งกับสุนีย์ก้มหน้าก้มตากินไม่พูดอะไร

“ลองๆ คิดดูแล้วกัน ไม่แน่มิวอาจจะอยู่ที่เดียวกับโต้งก็ได้ เพราะวันนี้ก็เจอกันนี่”

สุนีย์เหลือบมองหน้าโต้ง โต้งหลบตา พร้อมตอบบิดๆ ไป “ก็ไม่ได้คุยกันหรอก เค้ดั่งแล้วคนรุมเยอะเลยไม่ได้ทักกัน”

การสนทนาจบลงแค่นั้นจนจบมือเย็น ทั้งสามคนช่วยกันเก็บโต๊ะ โต้งกับสุนีย์ช่วยกันล้างจาน สุนีย์ล้างน้ำยา ส่วนโต้งช่วยล้างน้ำเปล่า

“แล้วอยากจัดใหม่ละงานนะ แม่ยังงี้ก็ได้ตามใจเรา”

“เฉยๆนะ เดียวลองถามเพื่อนๆ ก่อนแล้วกันว่าพวกมันจะมาหรือเปล่า”

“เอ่อ... อย่าลืมนิวล่ะ”

โต้งมองหน้าสุนีย์อย่างแปลกใจ แล้วก็ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ไม่ได้ติดต่อกันนานแล้วนะแม่ ไม่รู้ว่ายังใช้เบอร์เดิมหรือเปล่านั้น”

“อืมๆ คิดได้ยังไงก็บอกแล้วกันนะ บอกล่วงหน้านานๆ ละ จะได้มีเวลาเตรียมตัว”

“ได้ๆ แม่”

มิวกลับมาที่บ้านพักทนายแม่กับเฮียของหญิงแล้วเดินเข้าบ้านไปนั่งลงที่เปียนโนหลังเก่า มิวนั่งเล่นเพลงที่อาม่าชอบเล่นพร้อมกับพูดกับตัวเองว่า เพลงนี้แปลว่าคิดถึงนะ แต่จะส่งไปถึงไหม อาม่าคิดว่ายังไงพลาจมองรูปอาม่าและรูปที่ถ่ายกับโด่งตอนเด็กสลบกันไป ที่ห้องซ้อม เพื่อนๆ ในวงออกัสไปกันเกือบหมดแล้วเหลือแต่เอ็กซ์กับมิวที่ยังไม่ไป

“ใครโทรไปตามมิวทีซี เดียวกูโทรหาเอ็กซ์เอง”

“เออๆ กูอยู่บนรถเนี่ยใกล้ถึงแล้ว ยังไม่ถึงเวลาซ้อมเลยโทรมาตามทำไมวะ” เอ็กซ์ตอบปึงปองผ่านสายโทรศัพท์มา “เฮ้ยๆๆ ไม่ต้องโทรแล้ว มิวมาโนนแล้ว”

“เออขอโทษที่มาช้าวะ บังเอิญกลับไปเอาของที่บ้านเลยเผลนอนหลับไปนะ” มิวตอบ

“ไม่เป็นไรหรอกยังไม่ถึงเวลาซ้อมซะหน่อย อีกตั้ง 1 นาที่เนาะ” ทุกคนรวมทั้งมิวหัวเราะชอบใจกันใหญ่กินขนมก่อนแล้วกันซื้อมาฝากถือว่ารอเอ็กซ์มัน

ทุกคนวิ่งมารุมดูขนมเหมือนกับแร้งลง กินไปได้จนขนมเกือบหมดเอ็กซ์ก็มาพร้อมกับหญิง

“โหดที่เวียมาช้าไปนิตรถมันติดต้องทำใจ” เอ็กซ์ตอบไปตามสไตล์ พร้อมทำท่าเก๊กหล่อทำให้ทุกคนอ้วกแล้ววิ่งมารุมเอ็กซ์

“เอาๆๆๆ ซ้อมเหอะเดี๋ยวจะดีกันนะ” มิวตะโกนบอกทุกๆ คน จึงได้เริ่มซ้อมกัน หญิงนั่งดูอยู่ในห้องซ้อมด้วย ชักพักมีโทรศัพท์เข้ามาหาหญิง

“อาหญิงอ่า นี่มึงมีดแล้วนะ ทำไมลื้อยังไม่กลับบ้านอีกล่ะ” หม่าม้าของหญิงอยู่ในสาย

“ชักพังกะม้า หญิงก็มาดูมิวซ้อมดนตรีนะ เดียวกลับพร้อมกัน” หญิงตะโกนตอบกลับไปแข่งกับเสียงดนตรี

“เออๆๆๆ อย่าให้มึงดีกมากน้ำ หม่าม้าเป็นห่วง บอกอามิวอีด้วย”

“จ๋าๆๆๆๆ” หญิงวางสายโทรศัพท์ ก็เห็น miss call ขึ้นที่โทรศัพท์จึงกดดู ปรากฏว่าคนที่โทรมาเป็นโด่ง หญิงจึงโทรกลับไป “โง่โง่มีอะไรหะพอดีเราปิดเสียงไว้ตอนดูหนังนะเลยไม่รู้” มิวได้ยินชื่อโด่งเลยหยุดร้องไปครู่หนึ่งแล้วมองหญิงที่โทรศัพท์อยู่

“เออโด่งรอแป๊บนึงนะ เดียวหญิงออกไปโทรข้างนอกก่อนข้างในนี่มันดัง” หญิงค่อยๆ เดินเปิดประตูออกไปคุยข้างนอก

“หญิงเป็นไงมั่ง สบายดีไหม”

“ก็ดี โด่งล่ะ เป็นไง นึกยังงโทรมาได้เนี่ย”

“ก็เรื่อยๆ แหะ วันนี้ไปดูผลสอบเลยโทรมาหา หญิงเป็นไงบ้างเรียนต่อที่ไหน”

“บัญญัติจุฬานะ”

“เฮ้ย จริงเหวอที่เดียวกันเลย เราก็เรียนจุฬาเหมือนกัน เราติดนิเทศนะ”

“เหวอ ดีๆ จะได้มีโอกาสเจอกันบ่อยๆ”

“หญิงเจอมิวมั่งหรือเปล่า”

“ทำไมจะไม่เจอละ อยู่บ้านตรงข้ามกันนะ โตงละไม่ได้ติดต่อมานานเลยนะ ได้คุยกับมิวมั่งหรือเปล่า”

“อืม ไม่เลยอะ แต่เราฟังเพลงนะ เห็นว่าอยู่ค่ายใหญ่แล้วด้วย มิวคงจะดีใจมาก”

“ก็งั้นแหละ ดั่งขึ้นเวลาก็ตกลง ความเป็นส่วนตัวก็น้อยลง ยิ่งได้ค่ายใหญ่โปรโมทให้ น่าจะดังขึ้นอีกนะ”

(คุยกันไปเรื่อยเปื่อย)

“พัก 15 นาทีนะ เดี่ยวซ่อมต่อ” มิวบอกเพื่อนๆ ออกไมค์ เพื่อนๆนั่งอยู่ในห้องกินขนมบ้าง คุยเล่นกันบ้าง ส่วนมิวกับเอ็กซ์เดินออกมาข้างนอก

“จะไปไหนวะมิว”

“เข้าห้องน้ำปวดฉี่ แล้วละ ปวดเหมือนกันเหวอ” เอ็กซ์ไม่ตอบ แต่ยิ้มแล้วชี้ไปที่หญิงแทน คำตอบ “อ้อๆๆ เออเอาเหอะตามสบายเลย”

“โต้งแป็บนึงนะ มีคนจะคุยด้วย แล้วหญิงก็วิ่งเอาโทรศัพท์มาให้มิวคุย” มิวรับโทรศัพท์ไป ทำหน้างๆ หญิงหันมายิ้มให้แล้วทำปากบอกว่าโต้ง แล้วก็เดินออกไปกับเอ็กซ์

มิวยื่นมองโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่งแล้วเอาขึ้นมาคุย “ฮัล..ฮัลโหล สวัสดีครับ ใครนะ”

“มิวเหวอ นี่โต้งนะ” แม้แต่มิวเองก็อธิบายความรู้สึกตัวเองไม่ถูก มันทั้งดีใจ ตื่นตันใจ สับสน และเคืองกว้างยังงៃบอกไม่ถูกเมื่อได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง

“มิว ไซ่มิวหรือเปล่า” เสียงของปลายสายถามอย่างกระวนกระวายใจ

“อืมเอาจเอง เป็นไงบ้างโต้งไม่ได้คุยกันนาน”

“ไม่รู้สิมันก็เรื่อยๆ นะชีวิตเรียบๆ ง่ายๆ เรียน เรียนพิเศษ กลับบ้าน ไม่งั้นคงสอบไม่ติดหรอก”

“เหรอแล้วได้งสบตดที่ไหนละ”

“จุฟานะ นิเทศน์ ที่เดียวกับหญิงเลย มิวละ” มิวได้ยีนก็ใจเต้นตบๆๆขึ้นมออย่างรุนแรง

“เราไดโควตาศิลปกรรมที่จุฟานะ เอ็กซ์ก็เรียนที่เดียวกับเราเลย”

“เหรอดัจงนะ เราจะได้อยู่ด้วยกันอีก” คำวออยู่ด้วยกันอีกฟ่งลงไปแทงใจของมิวอย่างรุนแรง เขาเริ่มรู้สึกตัวสั่นและสมองเบลอๆ “ตอนนีมิดังแล้ว ดีใจด้วย เรายังซื้อแผ่นของมิวเลยเปิดฟังบ่อยๆ”

“อืมๆ ได้ง...ได้งชอบเหรอ เราชอบใจนะที่ได้งชอบ เอดได้งเราใช้เบอร์ใหม่แล้วนะ เบอร์เก่ามันหายนะเลยไม่อยกทำใหม่ เดียวเรายิงไปนะ”

“ได้งั้นแค่นี้ก่อนนะมิว แม่เรียกแล้ว โชคดีนะ”

“อืมๆ เหมือนกัน” ได้งวางสยไป “มิวคิดถึงได้งนะ” มิวพูดต่อแม้จะวางโทรศัพท์ไปแล้วทำไมความรู้สึกและคำพูดมันช่างดูห่างเหินกันจ้งนะ เราคิดไปเองหรือเปล่า หรือว่ามันเป็นยังงักันแน่ มิวนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“เฮี้ยมิว ซ้อมๆ เดียวดีกหญิงโดนด่า” เอ็กซ์มอลากตัวเพื่อนเข้าห้องซ้อมโดยการลือคคคคลากเข้าไป ทำให้มิวดิ่งสติกลับมาได้บ้าง

ซ้อมเสร็จทุกคนกำลังแยกย้ายกันกลับบ้าน เหลือเอ็กซ์ มิว หญิง

“เอ็กซ์ไม่ต้องไปด้วยหรอกนะ เดียวหญิงกลับกับมิวสองคนเอ็กซ์กลับไปก่อนเหอะ อีกรอยงถ้าห่ม้าม้ามาเห็นจะโดนดอเขา”

“อืมๆ เองนั้นก็ได้ แต่พอถึงบ้านแล้วหญิงโทรหาเราด้วยนะ”

“ได้งั้น บายๆ นะ” หญิงโบกมือลาเอ็กซ์ที่เดินไปขึ้นรถ

“เออพุงนี้ใจกันมิว” มิวพยักหน้าตอบพาหญิงไปขึ้นแท็กซี่กลับบ้าน

พอกลับถึงบ้านหญิงก็ลามิวแล้วเข้าบ้านไป มิวเดินเข้าบ้าน เขารู้สึกตัวลอยๆ เดินไปหยิบตุ๊กตามาจากโต๊ะเอามาไว้ที่เตียง “มันจะเป็นยังงัต่อไปนะ ความเข้มแข็งเฮือกสุดทำยมิวใช้ไปหมดแล้วนะ” มิวพูดกับตุ๊กตา แล้วมิวก็หยิบโทรศัพท์มาส่งข้อความไปหาได้งว่า “นี่เบอร์เรานะ”

ได้งกำลังนอนฟังเพลงอยู่ ได้ยินเสียงแมสเสจเข้าก็หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูข้อความที่มิวส่งมา เซฟเบอร์ลงเครื่องไว้นอนเอาโทรศัพท์แนบอกไว้ยิ้มและอย่างมีความสุข

วันรุ่งขึ้นหญิงมาเรียกมิวที่หน้าบ้าน มิวก็ลงมาเปิดประตูให้

“มีอะไรเหรอหญิงเฟ็งจะแปดโมงกว่าเองนะ” มิวเดินขยี้มมยุ่งๆ ลงมาเปิดประตู

“หญิงมีเรื่องจะคุยด้วยนะ” มิวทำหน้าที่แปลกใจเล็กน้อยที่หญิงทำหน้าที่เคร่งขรึม

“อืมๆ เข้ามาก่อนแล้วกันเดี๋ยวเราไปล้างหน้าแป็บนึงนะ”

“ไปเหอะ เดี่ยวรอ” พุดจบหญิงก็เดินขึ้นไปข้างบนตามมิวไป มิวแยกไปห้องน้ำส่วนหญิงนั่งอยู่ในห้อง มองดูตุ๊กตาไม้ที่ตอนนี้อยู่บนเตียง หญิงยิ้มเล็กๆ พร้อมถอนหายใจออกมา

“เสร็จแล้ว ขอโทษนะห้องรกยังไม่ได้เก็บที่นอนเลย” พุดพลางเก็บตุ๊กตาไม้ไว้บนโต๊ะอย่างเดิม แล้วจัดแจงเก็บที่นอน “ตกลงมีอะไร” มิวถาม

“เมื่อวานคุยอะไรกับโต้้งเธอ”

“ถามทำไม ไม่มีอะไรหรอก ก็ถามนู่นถามนี่ เป็นไงสบายดีไหม”

“แค่นั้นแหละ”

“ไม่แค่นั้นแล้วจะแค่นั้นเล่า”

“มิว ตอนนี้มีความคิดยังไงกับโต้้ง” มิวถึงกับสะดุ้งไปกับคำถามแทงจุดตายของหญิง

“ก็ เออ...ไม่ยังไงหรอกเพื่อนกันนะ”

“ให้มันแน่ใจนะมิว ตอนนี้มีหน้าที่เยอะ มิงงาน หญิงไม่ยอมให้มิวเครียด ตั้งแต่นั่งรถกลับบ้านเมื่อวานมิวดูเบลอๆ ซอบกล”

“เราไม่รู้สิหญิง เราสับสน การที่เรามีความหวังแล้วเราผิดหวังมันทำร้ายเราหลายคนนะกว่าเราจะกลับมาเป็นมิวในวันนี้ หญิงก็รู้ว่ามันยากมันนานขนาดไหน เรากลัว เรากลัวที่จะมีความหวัง เรากลัวการเริ่มต้น แต่อีกใจนึงเราก็อยากยอมรับมัน และอีกสิ่งหนึ่งที่เราคิดว่ามันน่ากลัวก็คือความไม่แน่นอน”

“ค่อยๆ คิดนะ มิวแล้วตอบตัวเองให้ได้ ถ้ามีรักยอมมีหวังจำไว้ แต่ผลสรุปจะเป็นยังไงมันคือสิ่งที่เราต้องเผชิญ ไม่ใช่คาดเดาเอาเอง เราไม่รู้หรือว่าวันหน้าจะเป็นยังไง แต่เราต้องรู้ว่าปัจจุบันเราจะทำอะไร เรารู้สึกอย่างไร แล้วก็ทำตามหัวใจตัวเองก็พอ”

“อืม ซอบใจนะหญิง”

“หญิงแค่ไม่ยอมให้มิวเป็นเหมือนตอนนั้นอีก หญิงรู้ว่ามันไม่สนุกเลยที่ต้องอยู่กับความรู้สึกนั้น”

“แต่หญิงก็ผ่านมาได้”

“มิวเองก็เหมือนกัน ครั้งที่แล้วมิวผ่านมาได้ครั้งนี้มิวก็ต้องผ่านไปให้ได้”

มิวและหญิงยิ้มให้กันอย่างอบอุ่น

“วันสัมภาษณ์วันไหนนะได้ตั้ง” สุณีย์ถามก่อนออกไปทำงาน

“อีกสองวันนะแม่ วันจันทร์นี่แหละ”

“แล้วเตรียมตัวหรือยังล่ะ ทำอะไรให้พร้อมนะ ไม่ใช่มากระวีกระวาดก่อนไป”

“รู้แล้ว แม่ไม่ต้องห่วงหรอก”

“ก็ดีแล้ว เอ้อวันนี้จะไปไหนหรือเปล่า”

“ไม่อะ ไม่แน่ใจ แต่คงไม่ไปมั้ง”

“อืมๆ ไปแล้ว” สุณีย์ขับรถออกไปทำงานตามปกติ ได้เดินกลับมาเตรียมจะขึ้นบนบ้าน

“ขึ้นแล้วหรือได้ตั้ง พักนี้ขลุ่ยอยู่ในห้อง เตรียมตัวสอบสัมภาษณ์หรือ”

“ก็ทำนองนั้นแหละพ่อ ได้ตั้งขึ้นแล้วนะ”

“เออ แล้วตกลงเรื่องงานเลี้ยงว่าไง”

“ยังไม่ได้คุยเลยพ่อ เดี่ยวตอนเย็นบอกแล้วกัน เดี่ยวไปข้างบนก่อนนะ”

“เออๆ ไปเถอะตั้งใจล่ะ”

ได้เดินขึ้นห้องไป หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู กดเบอร์ไปเรื่อยๆ โทรถามเพื่อนกลุ่มเก่าๆ ของเขา ส่วนมากบอกว่าไม่ค่อยสะดวก ถ้าจะเลี้ยงฉลองให้ไปบ้านเขาดีกว่า ได้ตั้งจึงบอกไปว่าไม่เป็นไร แล้วค่อยว่ากันอีกที โทรไปจนหมดทุกคนจนมาถึงหญิงกับมิว ได้ตั้งเลือกที่จะโทรหามิว

“มิวหรือ ได้ตั้งนะ”

“ว่าไงได้ตั้ง มีอะไรหรือเปล่า”

“เออไม่มีอะไรหรอก คือว่ามีมาเที่ยวบ้านเราไหม”

“อะไรนะ ไปบ้านได้ตั้งหรือ” มิวถามอย่างแปลกใจ

“อืม พ่อเราเขาอยากฉลองที่เราสอบติดนะ พ่อบอกให้มาชวนมิวแล้วก็คนอื่นๆ ในวงมิว”

“หรือ ยังไงเดี๋ยวเราไว้โทรไปบอกนะได้ตั้ง ตอนนี้เราต้องไปทำงานนะ แล้วคุยกันนะ”

“อืม จ้ะแค่นี้” ได้ตั้งนอนลงทอดสายตาไปที่เพดานอย่างเหม่อลอย

มิวและเพื่อนๆ ในวงมีคิวให้สัมภาษณ์วันนี้ที่สถานีวิทยุแห่งหนึ่ง ทุกคนเตรียมตัวเสร็จแล้ว เหลือมิวที่ยังง่วนกับโทรศัพท์

“เร็วๆ มิว เหลือ สปอตอีกสองตัวก็เข้าสัมภาษณ์แล้วนะ” ผู้จัดการวงเรียกมิวอย่างรีบร้อน

“ครับๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละพี่” มิวกดส่งแมสเสจแล้วรีบร้อนเข้าห้องจัดรายการไป
เสียงแมสเสจดังขึ้นที่โทรศัพท์ของโต้้ง โต้้งหยิบขึ้นมาอ่าน
“วันนี้เราสัมภาษณ์วิทยุวันแรก ฟังด้วยนะโต้้ง คลื่น..... นะ”
โต้้งลุกจากเตียงอย่างรวดเร็วไปเปิดวิทยุคลื่นดังกล่าว

..... ผมเพชรครับ ก็ต้าร์ครับ

“และน้องคนนี่คนสุดท้าย แนะนำตัวเลยครับ”

“ผมมิวครับ ร้องนำครับ”

“ตอนนี้ก็รู้จักกันไปทุกคนแล้วนะครับ เยอะจริงๆ จำไม่หวัดไม่ไหวกันเลยทีเดียว”

“พี่ว่าเข้าคำถามสามัญประจำบ้านดีกว่าว่ามารวมกันได้ยังไง”

.....(การสัมภาษณ์ต่อไปเรื่อยๆ).....

“อะมาถึงผลงานปัจจุบันบ้าง เพลงกันและกันที่เป็นซิงเกิ้ลแรกนี้ พี่ได้ข่าวว่ามิวเป็นคนแต่ง
เองเหมือนอีกหลายๆ เพลง แต่มันค่อนข้างพิเศษกว่าทุกเพลงนะพี่ว่า มันเหมือนมิวเขียน
ให้ใครเลยใช่ไหม”

“ใช่ครับ เพลงนี้ผมแต่งขึ้นจากแรงบันดาลใจจากใครคนหนึ่งนะครับ”

“แล้วเพลงหวานขนาดนี้แปลว่ามิวมีแฟนแล้วสิครับ”

“ผมยังไม่มีแฟนครับ”

โต้้งซึ่งฟังอยู่รู้สึกจุกที่คอ มิวก็พูดอะไรไม่ผิดนี่หน้า เพราะมิวยังไม่มีแฟนจริงๆ แต่โต้้งก็รู้สึก
แน่นในอกอย่างบอกไม่ถูก

“จั้นสาวๆ ยังมีสิทธิ์อยู่ เอาล่ะครับมาถึงช่วงสุดท้ายแล้วขอให้ตัวแทนฝากอะไรถึงแฟน
เพลงหน่อย”

“ก็แฟนเพลงที่เคยฟังผลงานของพวกเขามาก่อนก็ขอให้รักกันต่อไปนะครับ ส่วนคนที่ไม่
เคยฟังก็ขอให้ลองฟังดูแล้วกันครับ ยินดีทุกคำติชม แต่ชมเยอะๆ ก็ดีครับ” เอ็กซ์พูดทิ้งท้าย ทุกคน
หัวเราะกันใหญ่

“จั้นช่วงนี้เราลาไปด้วยเพลงกันและกันเลยแล้วกันนะครับ ขอขอบคุณวงออกัสต์ด้วยค
รั้าบบบบ”

จบการสัมภาษณ์ทุกคนทยอยออกไปขึ้นรถตู้มิวกับเอ็กซ์เดินรั้งท้าย

“แม่งสงสัยจะเป็นดาราดแล้ววะ” เอ็กซ์บอกมิว

“ยังไงวะ”

“ก็ตอบ ผมยังไม่มีแฟนครับ 555 โคตรเหมือนเลย ดินะไม่พูดว่ามีแต่เพื่อนสนิท”

“อ้าวกพูดเรื่องจริงทั้งนั้น”

“แล้วเจ้าของเพลงกันและกันละ” มิวนิ่งไปเล็กน้อย สีหน้าเปลี่ยนไป

“มันไม่ใช่อย่างนั้นแล้วละ”

ไต้งนอนฟังเพลงไปคิดไป ผมยังไม่มีแฟนครับ เสียงของมิวยังดังอยู่ในหัว ไม่กล้าตีความหมายของคำพูดนั้น

ก็เราเองไม่ใช่เธอที่พูดอย่างนั้นไปเมื่อตอนคริสต์มาส แต่ตอนนี้อะไร? มันดีขึ้นแล้วนี่หน้ามิวยังรออยู่ไหมนะ สายตาแห่งความเหงาของไต้งมองไปที่ วิทยุอย่างเหม่อลอย

บนรถตู้มิวถามขึ้นมาว่าพ่อไต้งชวนไปปาร์ตี้ที่บ้าน เขาจะฉลองให้ไต้งที่สอบติดใครจะไปมั่ง ส่วนมากต้องการพักผ่อนจึงไม่มีใครไป

“ถ้าไปก็ไปแหละมิว กูไปเป็นเพื่อน”

“แล้วว่กควรไปไหมละ”

“อ่าวนี่ แล้วมาถามกูได้วะ อยากไปก็ไป”

“เออจันเดียวกูไปถามหญิงก่อน”

“จันหญิงไปได้ กูถึงไปนะ 555”

“อ่าวนี่ เห็นผู้หญิงดีกว่าเพื่อน”

มิวกลับมาบ้านจึงโทรไปถามหญิง “เดี่ยวเราไปหาที่บ้านแล้วกันนะ”

“ไปก็ดินะ ไหนๆ ก็จะได้เรียนที่เดียวกัน ไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้วด้วย ไปดูว่าไต้งหล่อขึ้นไหม”

“จะบ้าหรือ เอาให้มันเป็นจริงเป็นจังหน่อยสิ ตกลงไปซะไหม”

“อืมไปเหอะมิว เผื่อมิวจะมีทางออกอะไรที่ดีกว่านี้ด้วย” หญิงพูดกับมิวด้วยสีหน้าและแววตาเป็นห่วง

“อืมๆ ไปก็ไปจันมีสามคนนะ หญิง เอ็กซ์ แล้วก็มิว”

“อะไรเนี่ย เอ็กซ์ไปด้วยหรือ แย่ๆ กะว่าจะไปจับไต้งซะหน่อย” หญิงพูดพลางหัวเราะให้มิวสบายใจขึ้น

“ทำเป็นเล่นไปเหอะ เดี่ยวเอ็กซ์มันโกรธจริงแล้วจะเป็นเรื่อง” มิวดูผู้สอนคลายขึ้น

หญิงกลับบ้านไปแล้ว มิวหยิบมือถือมาจะโทรหาโต้ แต่เปลี่ยนใจส่งข้อความไปแทน

“ตกลงไปกันสามคนนะ มิว หญิง เอ็กซ์” โต้อ่านข้อความในมือถือแล้วยิ้ม

แต่ทำไมมิวไม่โทรมานะ มิวไม่อยากคุยกับเราแล้วหรือเปล่า มิวเปลี่ยนไปแล้ว เพราะเหตุการณ์วันนั้น เพราะเราไม่ได้คุยกันตั้งนาน หรือมันเพราะอะไรกันแน่

วันรุ่งขึ้น

“ฮัลโหลหญิงเหรอก วันนี้ไปไหนหรือเปล่า ไปเจอกันที่สยามหน่อยสิ”

“ก็ว่างนะโต้ มีอะไรเหรอก”

“ก็ไม่มีอะไร อยากหาคนคุยด้วยนะ เจอกันที่สยามบายโมงนะ”

“อืม ได้ๆ ให้ชวนมิวไปด้วยไหม”

“เอ่อ... ไม่เป็นไรหรอกเราอยากคุยกับหญิงมากกว่า”

หญิงทำหน้างงๆ นิดๆ แต่ก็พอดิดอะไรออก “แล้วเจอกันบายโมงนะ ตรงน้ำพุแล้วกัน”

“โอเคจ้ะแค่นี้” โต้วางสายไป หญิงทำหน้าคิดอะไรบางอย่างแล้วมองไปที่บ้านมิว

ลานน้ำพุที่สยาม

“ใจโต้มานานหรือยัง” หญิงถามขณะที่กำลังวิ่งเข้ามา

“เพิ่งมาเมื่อก็เมื่อกัน”

“แล้วมีอะไรเหรอกถึงชวนเรามา หรือว่าชวนมาเดท”

“ไปคุยที่ร้านไอติมดีกว่า เจียบดี”

“อืม ไปๆ” แล้วหญิงก็มาคล้องแขนโต้เดินไปแบบที่เล่นที่จริง โต้มองหญิงแล้วยิ้มๆ

“โต้” มีเสียงๆ หนึ่งเรียกมาจากด้านหลังของทั้งสองคน

“โดนัท” โต้ทำหน้าตกใจเล็กน้อยที่หันมาเจอโดนัททากับผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง

“นี่แฟนใหม่เหรอก คบกันตั้งแต่ที่เมื่อไหร่ละ คงไม่ใช่เมื่อคริสต์มาสที่ผ่านมาละ”

หญิงเริ่มรู้สึกตัว ภาวะวิภาวะเอาแขนออกจากแขนโต้

“ปาว นี่เพื่อนนะ ชื่อหญิง หญิงนี้เพื่อนเราชื่อโดนัท เราไปก่อนนะโดนัท โชคดีนะ” ใต้บอก
ลาแล้วหันหลังเดินต่อไป หญิงผังกหัวยิ้มแหยๆเป็นการลาแล้ววิ่งตามใต้ไป

“คนนี่เหวอแฟนใต้งั้นะ สวยนะ”

“ก็เคยคบกัน”

“อืมๆ ถึงและเข้าไปกันเถอะ” ถึงร้านพอดีและหญิงก็ไม่อยากชักไชร้อะไรให้มากความ

“ตกลงใต้งมีอะไรจะคุยกับเราเหวอ” หญิงพูดไปพลางตักไอศกรีมกินไป

“อ้อ ตกลงเรื่องปาร์ตี้นะ พรุ่งนี้ว่างไหมไปกินข้าวเย็นที่บ้านใต้งแล้วกัน ไม่มีใครมามากก็
จัดเล็กๆ”

“ก็ช่วงเช้ามีสอบสัมภาษณ์ นะถ้ามีเ็นก็พอได้ ใต้บอกมิวหรือยังไม่รู้มิวมีคิวซ้อมหรือ
เปล่า”

“ยังหรออกกะฝากให้หญิงไปบอกด้วย” ใต้งก้มหน้าตาบอกหญิง

“ใต้งมีอะไรกับมิวหรือเปล่า ทำไมไม่คุยกัน” หญิงถามพลางจ้องหน้าใต้ง

“เราไม่รู้จะคุยยังไงนะ เราทำตัวไม่ถูก เราไม่รู้ว่ามีคิดยังไง เหมือนว่ามีไม่ค่อยอยากจะ
คุยกับเราเท่าไร”

“ทำไมคิดอย่างนั้นละ มิวบอกเหวอ”

“ก็ปาวหรออก เหมือนความรู้สึกมันดูห่างๆ กันนะ”

“ถ้ายังไม่รู้จริงก็อย่าเพิ่งคิดไปไกลสิ คิดมากเกินไปก็ไม่ดีนะ เครียดเปล่าๆ” หญิงทำหน้าที่
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “เออใต้งยืมโทรศัพท์หน่อยสิ ของเราแบตหมดนะจะโทรหาที่บ้านซักหน่อย”
หญิงทำสีหน้าอ้อนวอน

“อืม เออสิ” ใต้ตอบพร้อมยกยื่นโทรศัพท์ให้ หญิงรับไปกดเบอร์อย่างรวดเร็ว

“ฮัลโหล” เสียงปลายสายตอบรับโทรศัพท์ หญิงรีบยื่นโทรศัพท์คืนให้ใต้ง ทำท่าทำทางบอก
ให้ใต้งคุยแล้ววิ่งหนีออกไปนอกร้าน ใต้รับโทรศัพท์มาอย่างงงๆ ดูที่โทรศัพท์ปรากฏว่าเป็นชื่อมิว
ใต้งขมวดคิ้วเล็กน้อยมองหาหญิงแต่ก็ไม่เห็นแล้ว

“เออ... มิวเหวอสบายดีไหม”

“ก็เรื่อยๆ แหะละ มีอะไรเหวอใต้ง”

“ตกลงเรื่องงานนะ เป็นมือเย็นพุงนี่นะ ช่วงเช้าเราไปสอบสัมภาษณ์แล้วช่วงบ่ายๆ ค่อยเจอกันที่สยามดีไหม”

“ตามนั้นก็ได้นะ เราสบายๆ อยู่แล้วเพราะพุงนี่ พวกมิวก็ไปที่จุฬาอยู่แล้วละ”

“แล้วมิวต้องรีบกลับไปซ้อมหรือเปล่า”

“เออ... ไม่มีหรือพุงนี่ไม่มีซ้อมนะ”

“เหอจันพุงนี่ค่อยเจอกันนะ”

“อืม ได้ๆ แล้วเดี๋ยวไปถึงสยามแล้วโทรหาอีกทีนะ ไต้ง...”

“ว่าไงมิว ฟังอยู่”

“เออไม่มีอะไรหรือกลับแล้วเจอกันแล้วกัน” มิววางสายไป ยิ้มด้วยความดีใจ จากนั้นก็โทรศัพท์ไปหาผู้จัดการวง “พีครับวันพุงนี่ผมขอลาวันหนึ่งนะครับ ไปซ้อมไม่ได้จริงๆ มีธุระด่วนมากๆ เลยครับ นะนะนะนะครับผม ขอโทษจริงๆ ครับเดี๋ยววันอื่นผมไปซ้อมให้สองเท่าเลย ขอขอบคุณครับพี่ ขอขอบคุณมากๆ เลยครับ”

ไต้งทำหน้างๆ เดินไปจ่ายค่าไอศกรีม และเดินออกมาหน้าร้านมองหาหญิงอีกครั้งแต่ไม่เจอ ไต้งยิ้มและเดินไปขึ้นรถกลับบ้าน

“ตกลงพุงนี่นะแม่ นัดเพื่อนไปแล้วมาทั้งสามคน เดียวกลับจากมหาลัยก็มาพร้อมกันเลย”

“อืม บอกแล้วว่าอย่าบอกกระชั้นชิดยังไม่ได้เตรียมอะไรเลย”

“ไม่ต้องเตรียมอะไรมากหรือแม่ มีกันแค่หกคน กินข้าวง่ายๆ ก็พอแล้ว”

“อืมก็ดีนะคุณ คนน้อยๆ ไม่วุ่นวายดีด้วยแล้วตกลงใครมาบ้างละ” กรถามอมยิ้มอย่างมี

ความสุข

“ก็มี...มิว เอ็กซ์ แล้วก็หญิง”

“เอ็กซ์กับหญิงนี่ใครนะ” กรถามด้วยความสงสัย

“เอ็กซ์เป็นกีตาร์วงมิว แล้วหญิงก็เพื่อนข้างบ้านมิว ที่ย้ายมาอยู่บ้านเก่าเราแหละ”

“อ้อ ดีๆ น่าสนุกงานนี้ คุณว่าเราทำอะไรกินกันดีละ บาร์บีคิวดีไหมไม่ได้กินกันตั้งนานแล้วนะ”

“แล้วแต่เลยคะ ฉันยังงี้ก็ได้ เราว่างี้ไต้ง” สุณีย์ถาม

“ก็แล้วแต่แม่เลย ตามใจพ่อกับแม่แล้วกัน”

“ไม้มิววันนี้ไต้งโถมมานัดหรือยัง”

“อึมโถมมาแล้ว รู้ได้ไม่ว่าไต้งจะโถมมาวันนี้ ไต้งโถมไปบอกแล้วหรือ”

“อ้อเปล่าหรือ ก็เห็นว่าตอบรับว่าไปแล้ว เลยถามเฉยๆว่าโถมมาบอกวันหรือยัง” หญิงตอบทำหน้าตาเลิกลักพร้อมหัวเราะกลบเกลื่อน

“ก็บอกให้ไปวันพรุ่งนี้นะ ไหนๆ เราก็ไปที่มหาลัยอยู่แล้วก็ไปเจอกันที่สยามเลย” มิวมองหญิงทำหน้าสงสัย

“หรือๆ จุ้นตามันนี่หญิงกลับบ้านก่อนนะ” หญิงลุกพรวดพราดไปจนชนที่วางหมวกหญิงหันมาหัวเราะหะๆ แล้ววิ่งออกนอกประตูไป

มิวทำหน้างงๆ แล้วยิ้มแบบแปลกใจ

วันรุ่งขึ้นที่จุฬารการสอบสัมภาษณ์ของทั้งสามคนผ่านไปด้วยดี ยกเว้นมิวที่ไม่ต้องสอบแล้ว หลังจากสอบสัมภาษณ์เสร็จก็มีกิจกรรมกับรุ่นพี่เล็กน้อย เอ็กซ์กับหญิงไปถึงสยามก่อนจึงโถมมิกับไต้ง

“อึมเรากำลังไป รุ่นพี่ไม่ยอมปล่อยให้ไปเลย กำลังหาทางชิงอยู่” ไต้งตอบ “แค่นี้ก่อนนะ เค้าปล่อยไปกินข้าวแล้ว แล้วเจอกัน”

ไต้งทำที่จะไปเข้าห้องน้ำก่อนไปกินข้าวกับรุ่นพี่และเพื่อนๆ แต่ก็แอบแวบหนีไปสยามทันที

“อ้ออยู่ร้านค้านะ กูดูของอยู่แบบเดียวเดียวกูไปหา อย่างบ่นได้ไหม เดินอยู่กับหญิงไม่ใช่หรือ โอเคๆ เดี่ยวเจอกัน”

มิวเดินดูตุ๊กตาหมีตัวเล็กๆ สำหรับแขวนกระเป๋าจนไปเจอตุ๊กตาหมีสีน้ำตาลถือไม้ค้ำร้องเพลงอยู่ มิวหยิบขึ้นมาดูแล้วยิ้มออกมาอย่างดีใจ

“พี่ครับๆ ตัวนี้ไม่มีราคาติดอยู่ ตัวนี้เท่าไรครับ”

“อ้อตัวนั้นพี่ทำไว้โชว์นะ มีตัวเดียวด้วย ผ้าแบบนั้นยังไม่มีผลิตออกมาพี่เลยทำเล่นไว้ ลองดูตัวอื่นดีกว่าไหม”

มิวทำหน้าจ้อย เจ้าของร้านเห็นก็เริ่มสงสาร และจำได้ “น้อง น้องใช้คนที่ร้องเพลงกันและกันหรือเปล่า น้องใช้ที่ร้องวงนั้นหรือเปล่า ใส่ชุดนักเรียนที่จำไม่ได้เลย พี่ชอบเพลงของน้องมากนะ”

“ครับ ขอขอบคุณครับ” มิววางตุ๊กตาหมีลงไว้ที่เดิม แต่สายต่ายังคงมองไปที่ตุ๊กตาอยู่อย่างอาลัยอาวรณ์ จากนั้นจึงตัดใจกำลังจะเดินออกจากร้านไป เจ้าของร้านตะโกนตามมา

“เอานี้ ตัวนี้นะพี่ให้ เพราะไม่รู้จะตั้งราคายังไง แต่พี่ให้น้องถ่ายรูปคู่กับตุ๊กตา ถ่ายคู่กับพี่แล้วเซ็นต์ลายเซ็นตีให้หน่อยแล้วกันนะพี่จะได้เอาไว้ติดที่ร้าน”

“ขอบคุณครับพี่ ได้เลยครับ ถ่ายที่รูปก็ได้เลยครับพี่” มิวตอบพลางกระโดดยิ้มดีใจ หลังจากถ่ายรูปเสร็จ พี่ก็เอาตุ๊กตาหมีมาให้

“เอานี้ พี่เย็บชื่อไว้ให้พี่ได้ทำตามที่น้องมิวบอกแล้วนะ แล้ววันหลังแวะมาที่ร้านพี่อีกล่ะ”

“ขอบคุณครับพี่” มิวยกมือไหว้ รับตุ๊กตามา ยิ้มแล้ววิ่งออกไปจากร้าน

“ไปไหนมาตั้งนานวะมิว กูรอจนรากจะงอกติดม้านั่งแล้วเนี่ย”

“นี่อะไรวะ ชีบ่น อย่างกับคนแก่”

“เอาน่าๆ พอเหอะเถียงกันอยู่ได้ ยิ่งไงก็ต้องรอดั่งอยู่ดี” หญิงสงบศึกสงครามปีปากลงได้ทันเหตุการณ์

“โหดทีนะที่ให้รอ กว่าจะหลุดมาได้” ใต้บอกพร้อมหอบไปด้วยเนื่องจากวิ่งมา

“ไม่เป็นไรหรอกเข้าใจ หนุ่มหล่อก็มีรุ่นพี่มาติด” หญิงกระเช้าเอ็กซ์สะกิดแขนหญิงเหมือนเตือนว่าชั้นยืนอยู่นี่นะ

“แล้วมากันครบหรือยัง มิวล่ะ” ใต้ถามพร้อมกวาดสายตาไปรอบๆ มองมิว พบว่ามิวกำลังอยู่ห่างออกไปอีกพอควรพร้อมกับกลุ่มนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งที่กำลังพัลวันถ่ายรูป ให้ของขวัญ และขอลายเซ็นมิวอยู่ มิวเองก็หัวเราะมีความสุขอยู่ตรงนั้นในมือมีดอกไม้ ตุ๊กตาและก็การ์ดอยู่รวมๆ ก็สี่ห้าชิ้น พอดีกับนักเรียนกลุ่มนั้น ใต้มองมิวอย่างไม่ละสายตา เขาคิดว่าตอนนี้มิวเหมือนอยู่ไกลเขาเหลือเกิน ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ อาจจะมีรวมถึงตัวมิวเองด้วย ใต้ยืนมองมิวอยู่อย่างนั้นด้วยหัวใจที่สับสนและหวาดกลัว

“อ้าว มาแล้วหรือ เดี่ยวพี่ขอตัวก่อนนะครับ ขอขอบคุณสำหรับของขวัญนะ” มิวกล่าวลากลุ่มแฟนเพลงของเขาแล้ววิ่งเข้ามาหาเพื่อนๆ ที่รออยู่ “ไปกันเลยเถอะ เดี่ยวจะเย็นมากไม่ได้ช่วยงานอะไรเลยพอดี” มิวบอกพลางมองหน้าไต้ง ไต้งยิ้มให้เล็กน้อย มิวยิ้มตอบ ทั้งคู่มองตากันอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ไต้งจะบอกว่า “เราไปเรียกแท็กซี่กันเถอะ” ทั้ง 4 คนจึงเดินไปขึ้นรถแท็กซี่ ให้หญิงนั่งหน้า มิวเข้าไปด้านหลังคนแรก ไต้งยื่นรอยให้เอ็กซ์เข้าไปนั่งก่อน

“เข้าไปเลยไต้ง เราไม่ชอบนั่งกลางวะ อึดอัด ไม่อยากเบียดกะมิว” เอ็กซ์พูดกวนๆ หันไปมองหน้าหญิงแล้วยกคิ้วให้ เอ็กซ์ดันไต้งให้ขึ้นรถไป ไต้งจึงเข้าไปนั่งข้างมิว ไต้งมองหน้ามิวเหมือนมีอะไรอยากจะทำด้วย มิวที่มองไปนอกกระจกอยู่หันมาเห็นประสานตากับไต้งพอดีก็ตกใจเล็กน้อย ไต้งเลยแก้แค้นด้วยการหันไปชวนหญิงคุย มิวเศร้าลงทันทีโดยไม่มีใครสังเกตเห็น

“แล้วพอเอ็กซ์มาบ้านมิวบ่อยๆ หญิงก็เลยจีบเอ็กซ์ซะเลย” หญิงที่ชวนคุยมาตลอดทาง พูดพลางหัวเราะ

“เอาให้มันน้อยๆ หน่อยครับ คุณผู้หญิง เดี่ยวไต้งก็เข้าใจผิดหมด” เอ็กซ์บอกทำเสียงปรามๆ

“ไม่เป็นไรหรอก สนุกดี” ไต้งตอบเอ็กซ์ยิ้มๆ

“มิว เป็นไปไหนหรือวะ ไม่พูดอะไรเลยตลอดทาง”

“กุคิดอะไรเพลินๆ อยู่ นี่หาเรื่องกุจัง” มิวหันไปว่าเอ็กซ์ทำให้หันมาเจอไต้งพอดี มิวนั่งไปพักหนึ่ง

“ตกลงไต้งเรียนอะไรนะ” มิวถามแก้แค้น

“อ้อ นิเทศน์นะ สาขาวิชาภาพยนตร์ มิวล่ะ สาขาไหน”

“สาขาดุริยางคศิลป์ตะวันตกนะ”

“ก็ดี ได้เรียนแบบที่มิวชอบพอดี”

“อืม เรียนในแบบที่ชอบ” มิวตอบไต้งไปสายตายังคงมองกันอยู่

รถมาจอดถึงบ้านไต้งพอดี

ทุกคนทักทายพ่อไต้งที่ออกมาต้อนรับหน้าประตูบ้าน

“น้ำนี้เย็นๆ ครับ” มิวถาม

“อ้อเตรียมอะไรอยู่ในครัวแหละ เข้ามากินน้ำกินท่ากันก่อน อีก็เดี๋ยวก็เสร็จ” กรเรียกเด็กๆ
เข้าบ้าน “เดี๋ยวได้ไปติดเตา นะ พ่อจะยกของออกมาให้”

“ได้พ่อ เดี่ยวขอไปเปลี่ยนชุดก่อนนะ”

“เออ หนูคนนี้น่ารักดีนะ แพนมิวหรือได้ข่าวว่าบ้านอยู่ใกล้กัน”

“ไม่ใช่ค่ะ หนูกับมิวเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็กๆ นะค่ะ”

“อ้อ ขอโทษที เห็นมิวเขาหล่อแล้วก็เป็นนักร้อง นี่กว่าจะมีแฟนมาด้วยซะอีก”

“แฟนหญิง ก็อยู่หน้าบ้านนี่ไงพ่อ” ได้งพยักหน้าไปทางเอ็กซีเยนอยู่หน้าประตู เอ็กซีเยน

เงินๆ

“แล้วได้กับมิวยังไม่มีแฟนหรือ” กรถามต่อ

มิวก้มหน้าก้มตาไม่ตอบอะไร

“พ่อถามอะไรเนี่ย ไปเปลี่ยนชุดก่อนนะ” แล้วได้วิ่งขึ้นบ้านไปเปลี่ยนชุด

“ครัวไปทางไหนคะ เดี่ยวหนูไปช่วยในครัวดีกว่า” หญิงชั้นอาสา

“ทางโน้นนะ เดี่ยวได้ลงมาคอยให้พาไปแล้วกัน หนูนั่งเล่นไปก่อน แล้วเราซื้ออะไรนะ”

“เอ็กซีครับ” เออเอ็กซีไปช่วยน้ากของหน่อยแล้วกัน “ได้ครับ”

มิวกับหญิงไปนั่งรอในตัวบ้าน

“ตั้งแล้วนะเนี่ย มีแฟนคลับให้ของด้วย” หญิงพูดชมเชิงล้อ

“อะไรกัน นิดหน่อยน่า” มิวตอบเงินๆ

“ตุ๊กตานี้น่ารักจังเลย เด็กคนไหนให้เนี่ย มิวต้องเทคแคร์แฟนเพลงคนนี้นะมาก ๆ นะ ทำให้
ขนาดนี้เลย มีชื่อมิวติดอยู่ด้วย”

“อันนี้ไม่ใช่หรอก เราไปเดินดูมาก่อนมาเจอหญิงนั่นแหละ”

“หรือ น่ารักดีนะ ผ้าที่เอามาทำตุ๊กตาก็ก็น่ารักดี”

“เหลือตัวเดียวในร้านด้วย”

ได้งเดินลงมาพอดีพร้อมเสื้อและกางเกงสองชุด

“เผื่อใครอยากจะได้เปลี่ยนนะ”

“ไม่เห็นเอามาเผื่อหญิงเลยได้ง”

“เฮ้ย หญิงจะใส่เสื้อผ้าผู้ชายหรือ”

“ล้อเล่นน่า ไต้งนี่ตลกดีเนอะมิวเนอะ”

“อืมๆ” มิวตอบแบบเขินๆ

มิวขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าบนห้องไต้ง ก็เห็น CD ที่เคยไรท์ให้วางอยู่ในช่อง CD สีเขียว มีลายมือเขียนที่ปกว่า เพลงของมิว วางอยู่ที่บนเตียง มิวยิ้มปลื้มใจ จัดแจงเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ลงไปข้างล่าง เอ็กซ์จึงขึ้นไปเปลี่ยนบ้าง

มิวเดินออกไปที่สนามหน้าบ้านเห็นไต้งกำลังจุดไฟเตาย่างอยู่ มิวเดินเข้าไปเพื่อจะช่วยเหลือ

“มีอะไรให้ช่วยไหม” มิวเดินเข้าไปหา

“งั้นมิวคอยคุณนะว่าไฟติดไหมแล้วเอาถ่านใส่เข้าไป”

“ติดแล้วๆ โอเคแล้วล่ะถ่านติดหมดแล้ว” มิวบอก “หน้าเป็อนเนะไต้ง”

“เหรอเป็อนตรงไหนอะ เยอะมั๊ย”

“ก็เยอะอยู่นะ ทั้งหน้าผากทั้งแก้ม” ไต้งทำหน้าเหรอหลาเอาหลังมือชี้ “มือก็เป็อนอยู่ชัด มันคงจะหมดเหรอคนนะ” มิวพูดพลางหัวเราะนิดๆ ไปด้วยหน้าล้างมือเถอะเดียวจะได้ล้างมือกัน “อืม มิวก็ไปล้างสิ มือมิวก็เป็อน” มิวก้มมองมือตัวเองที่เป็อนเหมือนกัน จึงลุกขึ้นไปล้างมือพร้อมไต้งที่ห้องครัว

“แม่ ข้าวสงสัยออกไปแล้วมั้ง” ไต้งบอกแล้วหันไปคุยกับมิว

“งั้นเปิดเองก็ได้เดี๋ยวก็ล้างก็อกเอา” มิวและไต้งล้างมืออยู่ข้างๆ กันโดยใช้ก็อกคนละอัน มิวล้างเสร็จก่อนเพราะมิวล้างแต่มืออย่างเดียว เหลือแต่ไต้งที่ต้องล้างหน้าด้วย มิวจึงยืนคอยอยู่ข้างๆ

“หมดยังอะมิว” ไต้งเงยหน้ามาให้มิวดู

“ยังเหลือที่ด้านขวาอีกหน่อย” มิวชี้บอกห่างๆ ไต้งเอามือเช็ดหน้าแบบถูๆไปทั่วๆ

“หมดยังอะมิว” ไต้งถูไปพลาตามไป

“มาๆ เดี่ยวเช็ดออกให้” มิวเดินไปใกล้ๆ ไต้งพร้อมหยิบทิชชู่มาจากบนโต๊ะ

มิวมองที่รอยเป็อนด้านล่างแก้มขวาของไต้งแล้วค่อยๆ เช็ด ไต้งมองหน้ามิวอยู่โดนตลอดจนมิวรู้สึกตัวจะผลักรตัวออก “เสร็จแล้ว...” ไต้งคว้ามิวเข้ามาอกอดไว้ มิวอึ้งอยู่พักหนึ่งแล้วกอด

ตอบ โต้มน้ำตาไหลออกมาโดยไม่พูดอะไร มิวน้ำตาคลอตาม ครูหนึ่งมิดั้งสติได้ก่อนจึงแกะแขน โต้มนอกเช็ดน้ำตาแล้วเดินออกไปก่อน

“โต้มน่ากินข้าวลูก” เสียงกรเรียก โต้มน้ำหน้าอีกครั้งแล้ววิ่งตามออกไป ที่สนามหน้าบ้านทุกคนอยู่ครบแล้ว มิวนั่งคุยอยู่กับกับสุนีย์และกรเรื่องอาม่า เรื่องการเรียน และ เรื่องที่ได้เป็นนักร้อง หญิงกับเอ็กซ์ช่วยกันปีนบาร์บีคิวอยู่ที่เตาถัดไปไม่ไกล

“แล้วมิวอยู่ยังงั้นคนเดียว ไม่เหงาเหรอ” กรถามคำถามแทงใจมิว

“เหงาครับ ผมคิดถึงอาม่าอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังเหงา เล่นดนตรี แต่งเพลงไปเรื่อยเปื่อย แล้ว หลังๆ มาทำอัลบั้มก็ทำให้มีอะไรทำมากขึ้น เลยไม่ค่อยคิดมากเหมือนเก่า”

สุนีย์มองหน้ามิวก็นอนหายใจ “แต่มันก็ทำให้มิวเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ทำให้มิวเข้มแข็งขึ้น”

“ก็คงงั้นมั้งครับ ผมก็ไม่แน่ใจ”

“ถ้าเหงาๆ ว่างๆ ก็มาเล่นที่บ้านน้ำก็ได้ ตอนเด็กๆ เจ้าโต้มนักก็ไปค้างกับมิวอยู่บ่อยๆ” กรบอก มิวพลาบตาใหญ่

“ครับ” มิวตอบอย่างไม่เต็มคำ

โต้มนเดินไปปีนบาร์บีคิวด้วยท่าทางลอยๆ ตาเหม่อไปที่มิวบ่อยครั้ง

“ไหม้แล้วโต้มน รีบๆ กลับสิ ไม่ดูเลยเสียตายของ” สุนีย์เดินเข้ามาช่วยที่เตา “กินเยอะๆ นะ หนูสองคน ไม่ต้องเกรงใจ”แล้วสุนีย์ก็เดินกลับไปหากรในบ้าน มิวเดินเข้ามาสมทบที่เตาคุยกับเอ็กซ์กับหญิงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“มิว เราขอโทษ” โต้มนโพล่งออกมาขณะที่สามคนคุยกันอยู่ เอ็กซ์กับหญิงมองหน้ามิว

“ไม่เป็นไรหรอก แค่อ่านเลอะเราแค่นี้ ล้างก็ออกหมดแล้วเห็นไหม” มิวตอบหน้าตาเฉย สร้างความงุนงงให้กับเอ็กซ์ และหญิงมาก พอโต้มนได้เอ็กซ์กับหญิงเลยบอกว่าจะไปเอาน้ำจากใน ตู้เย็นมาเพิ่มให้ ที่เตาเหลือเพียงมิวและโต้มน “มิวไม่อยากให้โต้มนทำแบบนี้ได้อีก ไม่ใช่ว่ามิวเกลียดโต้มน แต่ความใกล้ชิดของเราเคยทำให้เราต้องจากกันมาแล้วครั้งหนึ่ง มิวไม่อยากให้มันเกิดเหตุการณ์ อย่างนั้นขึ้นอีก มิวไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อไปดี แต่ ณ ตอนนี เรารักษาระยะห่างของเราไว้ก่อนดีกว่า ใหม” มิวพูดน้ำตาคลอ “ครอบครัวโต้มนกำลังไปด้วยดี ถ้ามันมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น มันอาจจะไม่ดี กับใครเลยก็ได้”

“อืม เราเข้าใจ” ไต้งมองเข้าไปในบ้านและหันกลับมาองมิวด้วยดวงตาเศร้าสร้อย หญิงกับเอ็กซ์เดินมาเอาน้ำมาเย็นให้ทั้งสองคน มิวเช็ดน้ำตาบอกว่าควันเข้าตาและขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ไต้งยื่นมองมิวเดินไปโดยไม่ละสายตา

งานดำเนินไปเรื่อยๆ จนสองทุ่มก็ช่วยกันเก็บของ แล้วมิว เอ็กซ์ และหญิงก็ขอตัวกลับก่อน ไต้งเดินไปส่งเพื่อนๆ ที่หน้าบ้าน ทั้งสามคนนั่งแท็กซี่กลับ ไต้งโบกมือลาตายังมองมิวอยู่ มิวหันมาแล้วยิ้มให้ ไต้งจึงยิ้มขึ้นมาได้เล็กน้อย รถเคลื่อนออกไปแล้ว ไต้งเข้าบ้านไปช่วยแม่ล้างจาน เหมือนที่เคยทำ

“มีเรื่องอะไรกับมิวหรือเปล่า เห็นไม่ค่อยคุยกัน” สุณีย์ถาม

“เปล่าหรือคุณแม่ ไม่รู้จะคุยอะไรนะ”

“อืมๆ” สุณีย์ตัดบทไม่อยากจะถามอะไรมาก ล้างจานเสร็จก็เดินกลับเข้าบ้านกัน

“วันหลังชวนเพื่อนๆ มาอีกก็ได้นะ ไต้ง พ่อเห็นไต้งไม่ค่อยพาเพื่อนมาบ้านเลย ไต้งจะได้ไม่เหงาไป”

“ได้ๆ พ่อ” ไต้งตอบพร้อมกับเดินขึ้นบ้านไป

ไต้งเดินเข้ามาในห้องเดินไปจะหยิบ CD มาเปิดฟัง แต่ก็ต้องแปลกใจที่เห็นตุ๊กตามีทับอยู่พร้อมโน้ต

{เราให้เป็นของขวัญที่ไต้งชอบติดที่เดียวกับเรานะ เราอยากบอกว่าระยะที่ผ่านมาเราคิดถึงไต้งมาก แต่เรารู้ว่าสิ่งที่ไต้งต้องเจอ สิ่งที่ไต้งต้องทำมันคืออะไร มันยากนะที่คนเราจะมองเห็นคนที่รักโดยไม่ได้ใกล้ชิด ไม่ได้อยู่ข้างๆ กัน แต่เราก็พยายามทำให้ได้ พอผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มา มันทำให้เราเรียนรู้ว่า ความรักไม่จำเป็นจะต้องอยู่ด้วยกันเสมอไป เรารอจนมาถึงวันที่ได้กลับมาเจอไต้งอีกครั้ง เราดีใจมากแต่ต้องเก็บมันไว้ข้างในเพราะไม่อยากให้ไต้งสับสน และไม่รู้ว่าจะไต้งเป็นยังไงอยู่บ้าง เราคิดถึงไต้งตลอด ถ้าไต้งเหงาไต้งโหมหาเราก็ได้ แต่เราชินแล้วละ ที่มีความเหงาอยู่ข้างตัวตลอดเวลา เรายอมรับว่าซักวันถ้ามันยังมีโอกาสของเราสองคน แล้ววันนั้นมันก็จะมาหาเอง ปลอดภัยๆ มิวอยู่กับไต้งได้แทบตลอดเวลาเลยละ} มิว

ไต้งอ่านแล้วยิ้ม หยิบตุ๊กตาขึ้นมาดู สังเกตเห็นชื่อมิวที่ได้ทำตุ๊กตา ก็ยิ้มออกมาแล้วนอนแผ่ลงไปที่เตียงอย่างมีความสุข เอ้อมมือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ส่งข้อความไปว่า “ขอบคุณนะ ที่ยังเป็นสิ่งดีๆ ให้เราอยู่เสมอ”

บนรถเข็กรถไปแล้ว หญิงถามขึ้นมา

“แล้วตุ๊กตาไปไหนแล้วละมิว ลืมไว้ที่บ้านโด้งหรือเปล่า”

เสียงข้อความดังขึ้นมาจากเครื่องของมิว มิวกดอ่านข้อความ

“เปล่าหรือเราคืนเจ้าของเขาไปแล้วนะ” มิวตอบและยิ้มเล็กน้อย หญิงยิ้มตอบอย่าง

อ่อนโยน

วันรุ่งขึ้นวงออกัสต้องเข้าไปเตรียมตัวสำหรับงานมินิคอนเสิร์ตเปิดอัลบั้ม โดยเข้าไปคุย

และวางคอนเซ็ปต์กัน

“พี่อยากให้อัดที่สยามสแควร์นะ เพราะพวกเราจากที่นั่น ถ้ากลับไปในที่ที่วงออกัสมาพี่
ว่ามันขลังดี”

“ผมก็ว่าดีครับพี่ วันรุ่งขึ้นก็เยอะ เราเข้าไปถึงแหล่งเลย ได้ทั้งสื่อมวลชนได้ทั้งตลาด”

“แล้วพวกเราล่ะว่าไง” ทีมงานหันมาถามวงออกัส ทุกคนหันไปมองมิว

“ก็ดีครับพี่ พวกผมเคยเล่นที่นั่นอาจทำให้ไม่คุ้นชินแต่ก็ได้”

“งั้นตกลงตามนี้นะ” หัวหน้าการประชุมงานวันนั้นกล่าวสรุป “เพลงที่จะโชว์วันนั้นพี่เลือกไว้
ให้แล้ว เดี่ยวเอาให้พวกน้องๆ ดูด้วยแล้วกันนะ แล้วช่วงนี้ก็ซ้อมวันเว้นวัน แล้วพวกที่เข้ามาหา
แล้วเนี่ย เปิดเทอมวันไหน” ทีมงานถาม

“ก็อีกเดือนนึงครับพี่ เดี่ยวมีไปมหาลัยอีกทีก็ใกล้ๆ จะเปิดเลย เลยงานไปแล้วล่ะครับ”

“อืม ดีๆ เลย ไม่งั้นปวดหัวแน่”

“เอาล่ะงั้นจบการประชุมแค่นี้ก่อน วงออกัสไปซ้อมเถอะ เดี่ยวพี่คุยงานโปรดัคชั่นกันต่อ
เอง”

“ครับ” ทุกคนตอบรับแล้วทยอยเดินออกจากห้องประชุมไป

“เดี๋ยวจะมีนิตยสารมาขอสัมภาษณ์มิวนะ ไปรอที่ห้องประชุมเล็กเลย” พนักงานคนหนึ่ง
เดินมาบอก “คนอื่นๆไปพักก่อนแล้วกันนะ ครึ่งชั่วโมงกลับมาใหม่”

มิวเดินไปที่ห้องประชุมเล็ก เข้าไปเจอนักข่าวของนิตยสารคนหนึ่งนั่งอยู่

“สวัสดีครับพี่”

“สวัสดีค่ะน้อง ไม่ต้องเป็นการเป็นการอย่างนั้นหรอก เอาสบายๆนะ เคยสัมภาษณ์มามั้ง
ยัง”

“ถ้าเป็นแบบนี้ คนเดียวด้วยก็ครั้งแรกครับ”

“เอานะๆ ใจเย็นๆ พี่เป็นนิตยสารวัยรุ่นน่ะ คำถามก็ซิดๆ ทั่วไปแหละ เดี่ยวเริ่มเลยนะ เขาให้เวลาน้อย”

“ครับ” นักข่าวคนดังกล่าวกดเริ่มการทำงานของที่อัดเสียง

“แนะนำตัวหน่อยค่ะ”

“ชื่อมิวครับ อายุ 18 ปี นักร้องนางเอกก็สครับ เรียนจบจากโรงเรียนเซนต์นิโคลัส”

“พูดถึงผลงานหน่อยค่ะ”

“งานนี้เป็นครั้งแรกที่พวกเราได้รับการโปรโมตเยอะขนาดนี้ ทำให้มีผู้คนในวงกว้างรู้จักมากขึ้น ยังไงก็ขอฝากด้วยครับ”

“เพลงที่ใช้โปรโมทเป็นเพลงแรกชื่อเพลงกันและกัน พูดถึงถึงเพลงนี้หน่อยค่ะ”

“เพลงส่วนใหญ่ในอัลบั้มนี้แต่งโดนวงผมเอง เพลงนี้เป็นเพลงที่มีความหมายมากครับ อยากให้ลองฟังกัน”

“น้องมิวมีแฟนหรือยังคะ”

“เอ่อ ยังครับ”

“แล้วน้องมิวมีผู้หญิงในสเปคยังงัยครับ”

“คือ ผมไม่มีสเปคนะครับ ขอแค่ผมรักเขาก็พอแล้วครับ”

“โอเคค่ะจบคะน้องมิว ถ้าลงเมื่อไหร่พี่จะส่งมาให้ที่บริษัทนะคะ แต่มันอยู่กรอบเด็กนะคะ พี่ไปก่อนละ”

“ครับ ขอขอบคุณครับพี่” มิวเดินไปส่งที่หน้าห้อง โบกมือลาพี่นักข่าว ทำหน้าเฉยๆเล็กน้อย ถ้าต้องโดนคำถามเรื่องความรักไปเรื่อยๆ จะทำไงดีนะ มิวเดินไปหน้าห้องซ้อมแต่ยังไม่ค่อยมีใครมา เสียงโทรศัพท์มิวก็ดังขึ้น

“งี้ได้งี้ มีอะไรหรือ”

“ไม่มีอะไรหรอก”

“อ้าวไม่มีอะไรแล้วโทรมาทำไมเนี่ย”

“พู่นี่เราจะไปซื้อชุดนักศึกษาที่สยาม เอ่อ...มิวว่างไหม”

“พู่นี่หะรอว่างนะ ไม่มีซื้อ”

“งั้นเจอกันที่สยามบ่ายโมงนะ”

“เอ๋อ... ไต้ง ไต้ง” ไต้งซึ่งวางสายไปก่อนแล้ว มิวยิ้มเล็กน้อยแล้วเดินเข้าห้องซ้อมไป ไป
เฉยๆ คงไม่เป็นไรมั้ง

การซ้อมดำเนินไปอย่างเข้มข้นจนถึงเที่ยงคืน ทุกคนจึงแยกย้ายกันกลับ มิวนี่ก็ถึงวันพรุ่งนี้
แล้วยิ้มอย่างมีความสุข

“นี่เพลงพวกเราขึ้นอันดับหนึ่งประจำวันนะ เป็นอย่างนี้อาทิตย์นี้น่าจะขึ้นถึงที่ 1 นะ” พี่คน
ดูแลวงยิ้มอย่างภูมิใจ “ยังงี้ก็เก็บเนื้อเก็บตัวหน่อย เพราะว่าเขาไม่ยอมให้เข้ามาาก่อนวันออก
คอนเสิร์ตนะ ตอนนี่ที่เซอร์ก็ยิงไปแล้วด้วย”

มิวฟังทำหน้าเฉื่อยๆ แต่คิดว่ายังไงพรุ่งนี้ก็ต้องไปให้ได้

วันรุ่งขึ้นไต้งนั่งรออยู่ที่น้ำพุ

“ไต้งรอนานไหม”

“ไม่นานหรอก ไปกันเถอะ”

ไต้งกับมิวเดินไปดูนู่นดูนี่ทั่วสยาม อย่างมีความสุข มีคนเข้ามาทักและขอถ่ายรูปกับมิว
ประปราย แต่มิวก็ไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนดังเลยซักนิดเวลาที่อยู่กับไต้ง ไต้งก็มีความสุขมากกับวันนี้
ทั้งสองคนเดินดูและซื้อของนิดหน่อยจนมาถึงร้านขายชุดนักศึกษา

“ถ้าใส่ชุดนักศึกษาแล้วจะดูตลกไหมนะ” มิวถาม

“คงไม่หรอกน่า” ไต้งยิ้มให้

“พี่ครับ ลองได้ไหมครับ”

“ลองได้เลยค่ะ เอ๊ะน้องที่เป็นนักร้องวงออกัสไม่ใช่ไหม”

“เอ๋อ ใช่ครับ” มิวตอบพลาจปากของให้ไต้งถือเพื่อลองเสื้อ

“พี่ชอบเพลงน้องมากเลยนะ เดี่ยวซื้อแล้วพี่ลีดให้พิเศษเลย”

“ขอบคุณครับ” มิวหันไปหาไต้งเพื่อให้ดูเสื้อที่ลอง เลิกคิ้วเขิงถาม ไต้งยิ้มพร้อมพยักหน้า

“น้องคนนี้อยู่ในวงด้วยหรือเปล่าคะ”

“อ้อเปล่าๆ ครับ ผมไม่ได้เล่นดนตรีหรอกครับ” ไต้งตอบแล้วยิ้มให้เจ้าของร้าน

“อืม เห็นว่าหน้าตาน่ารัก นึกว่าเป็นดารากับเขาด้วย” ไต้งยิ้มเจินๆ พยักหน้าเขิงขอบคุณ

“เราเลือกได้แล้ว ไต้งไปดูสิ” มิวบอกให้ไต้งเลือกเสื้อบ้างพร้อมกับหยิบของที่ไต้งถือมาถือ

เอง

“เลือกไม่ค่อยเป็นนะ มิวเลือกทีสิ” ไต้งเอาของกลับไปถือตามเดิม มิวหยิบเสื้อแบบคล้ายๆ
ของเขาออกมาตัวหนึ่งบอกให้ไต้งหันหลังแล้วเอาเสื้อทาบ

“คงใส่ไซส์เดียวกันแหละเนอะ แบบนี้ชอบไหม”

“ก็ดี มิวเลือกมาหะ เราดูไม่เป็น” เจ้าของร้านมองสองคนด้วยสายตาประหลาดๆ

“พีครับ หกตัวลดได้เท่าไร”

“พีลดให้ตัวละห้าสิบบาทแล้วกัน”

“โอเคครับ นี่เงินครับ”

“พีขอถ่ายรูปด้วยหน่อยได้ไหม”

“ได้ๆ ครับ” มิวถ่ายรูปคู่กับเจ้าของร้าน แล้วถ่ายกับลูกน้องในร้านด้วย จากนั้นก็เดิน
ออกไป

“หนูว่ามันแปลกๆ นะพี ผู้ชายหน้าตาดีมาเดินซื้อของด้วยกันสองคน”

“แกจะบ้าเหอ เขาก็เพื่อนกัน”

“ไม่รู้สิหนูว่ามันแปลกๆ”

คนในร้านพูดคุยกันหลังทั้งสองคนเดินออกไป

ไต้งและมิวเดินซื้อของอีกพักนึง ไปเลือกร้านตัดกางเกงและจึงไปนั่งพักกินไอศกรีมกันที่
ร้านประจำ พลังนั่งคุยกันไป

“วันนี้ไต้งยิ้มทั้งวันเลย”

“เหอ ไม่เห็นรู้สึก” ไต้งตอบยิ้มๆ

“ตอนนี้อยู่ยิ้มอยู่เลย”

“เหอ” พุดไปก็ตักไอศกรีมกินไปแก้เงิน

พอกินไอศกรีมจนหมด ทั้งสองคนก็เดินไปขึ้นแท็กซี่ “เราไปส่งมิวที่บ้านนะ”

“ก็ตามใจสิ”

ทั้งสองคนนั่งรถจนมาถึงบ้านของมิว ไต้งลงมาด้วย

“อ้าว ลงมาทำไม ทำไมไม่รีบคืนนั่นกลับไปเลย”

“อยากขึ้นไปดูอะไรก่อนนะ”

“เดี๋ยวน้ำนี่ก็ว่าเอาหรือ”

“ไม่หรือ บอกไว้แล้วนี่ก็ยังไม่เปิดเทอมด้วย”

“อืมๆ ตามใจแล้วกัน”

ไต้งกับมิวเดินขึ้นไปบนบ้านด้วยกัน

“อ้าวไม่พอดีกันหรือ”

“อืม ใสไม่ลงนะ”

“ยังไงมันก็ของคนละตัวกันนะนะ”

ไต้งถามเรื่องตุ๊กตาไม้ ที่อยู่หัวเตียง

“เออไต้งเรามีอะไรให้ดู” มิวพูดจบพลางเดินไปเปิดคอมพิวเตอร์

“นี่รูปบรรยากาศงานคริสต์มาสปีที่แล้ว ที่เราเล่นคอนเสิร์ตนะ”

มิวเปิดดูรูปไปเรื่อยๆ “นี่ มีรูปไต้งกับหญิงด้วยนะ” มิวเรียกให้ดูรูปไต้งกับหญิงเล็กๆ ในรูปบรรยากาศคนที่มาดูคอนเสิร์ต

“ไหนๆ” ไต้งเอาหน้าก้มลงมาที่จอคอมพิวเตอร์ที่มิวนั่งอยู่ในลักษณะท่าแขนไว้โต๊ะข้างหนึ่ง มิวขยับตัวเล็กน้อยให้ห่างจากแขนไต้ง ไต้งหันหน้ามาทางมิว ทั้งสองคนสบตากันอยู่ครู่หนึ่ง ไต้งค่อยๆ เลื่อนหน้าเข้ามาใกล้กับหน้ามิว มิวหลับตาลง ไต้งบรรจงริมฝีปากแต่ริมฝีปากของอีกฝ่าย ทั้งคู่ตกอยู่ในห้วงความรักของกันและกัน...

บนที่นอนไต้งและมิวนอนหงายมองเพดานอยู่

“หลังจากคอนเสิร์ต มิวกลับมาแล้วรู้สึกยังไง”

“อย่าถามเลย เราไม่อยากพูดถึงนะ”

“มิวเหงาไหม”

“อืม”

“เราก็เหงา เราพยายามทำให้ทุกอย่างดีขึ้น แม้ครอบครัวเราจะมีความสุขดีแล้ว แต่เราก็ยังรู้สึกเหงา” ไต้งบอก

“ความเหงาก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่ และไม่เคยปราณีใคร”

“แต่ตอนนี้ เราจะไม่เหงาแล้วละมิว”

“ทำไมเธอ “เพราะเรามีมิวไง” ไต้งยื่นแขนไปให้มิวนอนหนุนแล้วไต้งก็ดึงตัวมิวมากอดไว้ ช่วงสายๆ ไต้งและมิวตื่น ไต้งลากลับบ้านมิวลงมาส่งที่หน้าบ้าน

“ที่หลังจะไปค้ำก็บอกก่อน ไมก็โทรมาบอก ไม่ใช่ส่งข้อความมาอย่างนี้ แม่เขาเป็นห่วง” กรบอไต้ง

“อืม คราวหลังจะโทรมาบอก”

“แล้วไปค้ำบ้านใครมาละ”

“บ้านเพื่อนกลุ่มเก่านะพ่อ มีปาร์ตี้กันนิดหน่อยฉลองสอบติด เดียวขึ้นไปอาบน้ำก่อนนะ”

“ไปเหอะ จัดการตัวเองซะให้เรียบร้อย”

ไต้งเดินขึ้นไปบนบ้าน หยิบตุ๊กตาของมิวมาดูแล้วนอนยิ้มอย่างมีความสุขจนหลับไป

ช่วงเย็นที่บริษัทวงออกัสทุกคนโดนเรียกประชุมด่วน พอมิวไปถึงพบว่าคนยังไม่ครบ เอ็กซ์กำลังจะเข้ามาคุยด้วยแต่มิวโดนดึงตัวไปซะก่อน มิวโดนพาไปที่ห้องประชุมเล็ก ในห้องประชุมเล็ก มีคนรออยู่แล้ว มิวเดินเข้าไปอย่างหวาดๆ มองไปรอบๆ มีผู้ใหญ่สองคน และพี่ๆ ที่รับหน้าที่ดูแลวงของเขา พี่คนดูแลวงพามิวไปนั่งตรงหัวโต๊ะ

“เอาหนังสือพิมพ์ให้มิวดู” ผู้ใหญ่คนนึงบอก

“เอาดูซะมิว”

ในหนังสือพิมพ์พาดหัวกรอบเล็ก [สื่อกระฉ่อนนักร้องหนุ่มน้อยหน้าใหม่ ควงเพื่อนชาย เทียวสยาม]

“แต่ผมแค่ไปเที่ยวกับเพื่อนเหมือนปกตินะครับ” มิวตอบอย่าแข็งๆ

“พี่ไม่รู้ล่ะ แต่พี่เตือนแล้ว พี่บอกไปแล้วว่าให้มิวเก็บตัวช่วงนี้ แล้วนี่อะไร มิวไม่ฟังพี่เลย มิ วอยากทำใหม่งานเพลงเนี่ย”

“ผมขอโทษครับพี่ ผมไม่รู้ว่ามันจะเป็นเรื่องเป็นราวได้ ผมก็แค่จะไปซื้อ...”

“พอมิว เขาเป็นว่าพี่เข้าใจแล้ว แต่พี่ขอว่าคราวหลังอย่าให้มีเรื่องอย่างนี้อีก พี่พูดอะไรบอกอะไรขอให้ฟัง จะได้ไม่มีเรื่องอะไรอีก เข้าใจไหม”

“ครับพี่” มิวตอบน้ำเสียงจ้อยสนิท

“นี่ยังดีนะ ที่เป็นหนังสือพิมพ์บันเทิงเล็กๆ ฉบับเดียวที่เขียน พี่จะไม่พูดอะไรมากแล้วนะ มิวรับภาระอะไรอยู่ มิวมิวัง มีเพื่อน มิวต้องเข้าใจจุดนี้ด้วย ว่าเดี๋ยวนี้มิวไม่ใช่เด็กนักเรียนเด็กวัยรุ่นธรรมดาๆ แล้ว”

“ครับผมเข้าใจ” มิวตอบเสียงเศร้า

“ถ้ามีเรื่องอีก พี่จะพักโปรเจกต์ออกัส แล้วก็หยุดการโปรโมต เอาละมีอะไรจะพูดไหม”

“ไม่มีครับ”

“ถ้าไม่มีก็ออกไปซ้อมได้แล้ว”

มิวเดินคอคดออกจากห้องไป เพื่อนๆ ในวงที่แนบหูฟังอยู่หน้าห้องรุมถามจนฟังไม่ได้ศัพท์ มิวขออยู่คนเดียวสักพัก บอกเพื่อนๆ ว่าเดี๋ยวจะกลับมาซ้อมต่อ มิวเดินอย่างหมดอาลัยตายอยากไปที่บันไดหนีไฟ มิวหลังฟังกำแพงแล้วทรุดตัวลงไปนั่งกึ่งพื้น เขามีอกุมหัวน้ำตาคลอเบา แต่ก็ไม่ไหลออกมา อยากจะร้องก็ร้องไม่ออก ความทุกข์ ความสับสนมันอัดอยู่ข้างใน

ดีด~ดีด~ เสียงโทรศัพท์ของมิวดังขึ้น มิวมองที่หน้าจอเห็นว่าเป็นชื่อโด่งที่โทรมา

มิวรับโทรศัพท์ สุดลมหายใจเข้าลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วคุยตอบไป

“ว่าไงโด่ง”

“ไม่มีอะไร โทรมาเฉยๆ แล้วนี่อยู่ไหนนะ”

“อ้อ อยู่บริษัท วันนี้ซ้อม” มิวคุยตะกุกตะกัก เพราะตั้งกลั้นไม่ให้ตัวเองร้องให้ออกมา

“อืมๆ ยังไงก็ดูแลสุขภาพด้วย ฟังเสียงมิวไม่ค่อยดีเลย ไม่สบายหรือเปล่า”

“อืม เป็นหวัดนิดหน่อยนะ ช่วงนี้เราซ้อมเยอะ คงได้เจอกันนะโด่ง”

“ไม่เป็นไร แล้วไว้โทรหานะ”

“โด่ง... มิว ไม่มีอะไรหรอก แค่นี้ละ”

“อืมๆ บายนะ” โด่งวางหูไปแล้ว ความรู้สึกเดียวดายและอ้างว้างโหมเข้าซัดจิตใจมิวอีกครั้ง ความทุกข์ที่มากมายนี้จะบอกใครก็ได้ เขาต้องแบกมันไว้คนเดียว คนที่รักก็ไม่สามารถไปหาได้ แถมยังมีภาระหน้าที่อีกมากมายที่จะต้องรับผิดชอบ มิวก้มหน้าลงกับเขาตัวเองแล้วร้องให้ออกมา น้ำตาไหลอย่างไม่หยุดยั้ง เสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้นดังอย่างไม่ขาดระยะ จากก้นบึ้งของหัวใจ หลังไหลออกสู่ภายนอก ณ บันไดหนีไฟนี้มิวรู้สึกเหมือนทั้งโลกเหลือตัวเขาเพียงคนเดียว

มิวเดินตัวลอยเข้าไปในห้องซ้อมเพื่อนๆ ซ้อมเพลงคินอันเป็นนิรันดร์กันอยู่ มิวเดินเข้าไปนั่งลงดูเพื่อนๆ ซ้อมอย่างเหม่อลอยจนจบเพลง

♪ เหมือนที่เราจะมองไม่เห็นหนทางใด
ตกอยู่ในความมืดบอด ตกอยู่ในหัวใจที่อ่อนไหว
เหมือนจะเป็นกลางคืนอันยาวนาน เมื่อฟ้าไม่มีแสงใด
มองไปรอบกาย หัวใจก็พลัน หวาดกลัว
ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังฉายในวันต่อไป
แต่ไม่รู้ต้องรอเมื่อไหร่ หรือใจเราคงจะอยู่กับคืนอันเป็นนิรันดร์
ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังฉายในวันต่อไป
เมื่อเรามีเช้าวันใหม่ หวังใจว่าจะมีหนทาง
เมื่อทุกซีในวันเมื่อวานคืนกลับมาหาใจอันอ่อนแอ
เหตุที่ใจแพ้ เพราะเราต่างหากที่แพ้ใจ
ความทุกข์จึงเป็นกลางคืนอันยาวนาน แต่แล้วมันจะผ่านไป
ตราบไต่เวลายังหมุนผ่าน ความทุกข์จะผ่าน เพราะไม่มีคืนใดเป็นนิรันดร์
วันคืนต้องผ่าน นั่นคือเวลาอันเป็นนิรันดร์ ♪

เอ็กซ์เดินเข้ามาหามิวเป็นคนแรก ตามด้วยเพื่อนๆ คนอื่นๆ ในวง
“เป็นอะไรวะมิว ไม่สบายหรือเปล่า” เพื่อนๆ ในวงถาม มิวไม่ตอบอะไร แค่สายหน้า
เล็กน้อย

“พี่ๆ เขาว่าอะไรหรือพี่มิว” เพชรถามอย่างเป็นห่วง มิวยังเงิบอยู่
“มิว ถ้าเรื่องข่าวพวกกูรู้แล้วละ กูเห็นแล้ว ถ้ามันก็แค่ข่าววะ” เอ็กซ์บอกหัวเสีย
“ช่างมันเหอะ กูก็ได้ใส่ใจหรอก ซ้อมกันต่อดีกว่า” มิวบอมน้ำเสียงเรียบเฉย
เอ็กซ์มองหน้าเพื่อนอย่างหวังใย แล้วหันไปมองคนอื่นๆ ในวง “เฮ้อๆ ซ้อมไว้อ ซ้อม”

การซ่อมผ่านไปอย่างยากลำบาก มิวร้องไม่ออกบ้าง ไม่เต็มเสียงบ้าง การซ่อมวันนี้จึงจบลงก่อนครบเวลา

“มีอะไรก็บอกกันได้นะ ภูเพื่อนมิว ยังมีภูอยู่”

“ภูไม่รู้จะพูดยังไงดี ทำไมภูถึงเป็นคนทำให้อะไรๆ แย่ลงทุกที”

“โทษตัวเองมากไป มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

“แล้วมันอย่างไรหน พี่ขาบอกว่าถ้าภูมีข่าวอีก เขาอาจพักวงเรา” เอ็กซ์นิ่งไปครู่หนึ่ง

“เราเป็นนักดนตรีนะมิว เราขายดนตรี เรื่องส่วนตัวมันก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“พูดง่ายแต่ทำยาก คนในวงซ่อมกันแทบตาย พังเพราะภูคนเดียว” มิวพูดเสียงเครือ

“ยังหรอก วงไม่มีวันพังเชื่อภูสิ” เอ็กซ์ลูบหัวเพื่อนอย่างปลอบโยน มิวหันมามองหน้าเพื่อน

เชิงขบใจ

“นี่มันอะไรได้ง” สุนีย์ถือหนังสือพิมพ์บนตักเข้าไปหาได้งในห้องนอนทันทีหลังกลับมาจากที่ทำงาน

“อะไรอะแม่” ได้งถามด้วยความงุนงง

“ทำไมเหรอ แม่เคารพการตัดสินใจของได้ง แต่ได้งก็ต้องรักษาน้ำใจแม่บ้าง”

ได้งหยิบหนังสือพิมพ์มาดู เห็นข่าวของเขาและมิว

“วันนี้แม่ตอบคำถามที่บริษัททั้งวัน มีแต่คนเดินมาถามแม่ ได้งจะให้แม่ตอบเขาอย่างไร”

“ก็แค่ไปเดินซื้อของ...เป็นเพื่อนกัน แล้วเขาก็พูดกันไปเอง”

“ได้งต้องระวังกว่านี้ ถ้าพ่อรู้พ่อจะรู้สึกยังไง กว่าจะมาอยู่ที่นี่ได้...”

“ได้งรู้ รู้ว่าได้งต้องทำอะไรเพื่อใคร แม่ไม่ต้องห่วงหรอก”

“ก็ดี แม่พูดเพราะแม่เป็นห่วง ทั้งได้ง ทั้งพ่อ แม่แค่ไม่อยากให้ใครโดนทำร้าย”

“ได้งจะเป็นห่วงทุกคนมากกว่านี้” สุนีย์เดินออกจากห้องไป “ยกเว้นตัวเอง” ได้งพิมพ์

ออกมา

“แม่เขามาว่าอะไรละได้ง” กรเดินเข้ามาถามลูกชายด้วยความเป็นห่วง

“เรื่องทั่วไปนะพ่อ” ได้งตบน้ำเสียงเรียบเฉย แต่สีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ถ้าทุกซั๊กก็วางมันซะ พักเสร็จแล้วค่อยหาทางไปต่อ”

“ถ้ามันไม่มีทางให้ไปละพ่อ”

“มีสีทางมันต้องมีให้ไปอยู่แล้ว”

“แล้วถ้าทางที่ต้องไปกับทางที่ต้องการมันอยู่คนละเส้นกันล่ะพ่อ”

กรนึ่งลงกอดลูกชาย “ทำตามใจเถอะไ้ตั้ง ถ้ามันไม่ใช่ทางที่เลวร้ายทำไปเถอะ เราไม่ได้กอดกันนานแค่นี้แหละ” ไ้ตั้งมองหน้าพ่ออย่างมีความนัยน์จะบอก แต่ก็ไม่มีคำพูดใดออกไป ความสับสนพุ่งเข้ามาไ้ตั้งอีกครั้ง เขาเลือกในสิ่งที่ต้องการแล้ว แต่ทางที่เขาเลือกเดินนั้นไม่สามารถเดินไปได้ เขาควรจะทำอย่างไรดี

ไ้ตั้งเดินออกไปอาบน้ำ กรกำลังจะเดินออกนอกห้องเจอหนังสือพิมพ์วางอยู่จึงหยิบมาดู เห็นข่าวมิวกับไ้ตั้งแล้วซ็อกไปครู่หนึ่ง วางหนังสือพิมพ์ไว้ที่เดิมแล้วค่อยๆเดินออกจากห้องไป

วันต่อมาวางออกก็มีคิวถ่ายมิวสิควีดีโอ ทุกคนไปรวมตัวกันที่สถานที่ถ่ายทำเป็นสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง

“ตามเรื่องมิวต้องร้องเพลงบอกรักแฟน เนื้อเรื่องมีง่ายๆแค่นี้เข้าใจไหม แค่มองอารมณ์ไปตามเพลง”

“ครับ” มิวตอบคำพูดเรียบเฉยๆ

“เฮ้ แล้วนางเอกมิวสิคมาหรือยัง”

“มาแล้วค่ะพี่ แต่งหน้าอยู่ทางนู่น”

“เดี๋ยวมิวไปแต่งหน้าทำผมพร้อมกันเลยดีกว่าไป จะได้พูดคุยอะไรกันกับนางเอกก่อนด้วย จะได้สนิทๆ กันหน่อย”

“แล้วคนอื่นๆ ไปแต่งหน้าทำผมให้เรียบร้อยเลยนะ ไม่ต้องทำอะไรมากวันนี้ เล่นๆไปเหมือนที่เคยเล่นแค่นั้นเอง”

มิวเดินตามพี่สต๊าฟไปแต่งหน้าทำผม เมื่อเดินไปถึงเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งแต่งหน้าอยู่ คาดว่าน่าจะเป็นนางเอกมิวสิค มิวจึงยกมือไหว้ทักทายทุกคนและทักทายผู้หญิงคนนั้น

“สวัสดีครับ เราชื่อมิวนะ”

“หวัดดี เราโดนัท” มิวเห็นหน้าโดนัทแล้วรู้สึกคุ้นๆ จนจำได้ว่าเคยเจอที่สยาม

“เราว่าเรารู้หน้าเธอนะ”

“คงเคยเจอกันมั้ง โดนัทเดินเล่นแถวสยามบ่อย”

“อืมเราก็ไปที่นั่นบ่อย” มิวตอบไป

โดนัทชวนคุยนู่นคุยนี่ไปเรื่อย มิวก็ตอบไปเรื่อยจนทั้งสองคนแต่งหน้าทำผมเสร็จ

“คัทๆๆๆๆ มิว มิวเอาชั๊กอย่างดี จะหวาน จะก้อรกก้อติก ไม่ใช่เฉยไร้อารมณ์อย่างนี้”

“ครึบๆ ขอโทษครับ”

“เอาใหม่นะ”

การถ่ายทำผ่านไปเรื่อยๆ จนแดดหมด

“เอาเท่าที่ได้นี้แหละ” แดดหมดแล้ว ถือซะว่าหน้าใหม่แล้วกัน ผู้กำกับสั่งเล็กกอง เก็บของ
ไปถ่ายต่อที่สตูดิโอ

“มิวเงินโดนัทหเรอ ถึงเล่นไม่ออก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหเรอก”

“แล้วยังไงล่ะ หรือว่ามิวไม่เคยมีแฟน”

“ทำนองนั้นมั้ง”

“มิวนี่ประหลาดดีเนอะ ถามคำตอบคำ”

“เราไม่ค่อยมีอารมณ์นะ”

“เครียดหเรอ มีอะไรคุยกับโดนัทได้นะ”

“ขอบใจนะ”

“เฮ้ยมิว น้ำเว้ย ภูเขาไว้ให้ เดี่ยวจะได้ขึ้นรถ” เอ็กซ์ตะโกนเรียก

“เอาน้ำใหม่เดี๋ยวเราเอามาให้” มิวบอกโดนัท

“อืม ก็ดีเหมือนกัน” โดนัทตอบพร้อมยิ้ม

มิวเดินกลับมา พร้อมส่งน้ำให้โดนัท

“ขอบใจนะ มิวนี่สุภาพบุรุษดี”

“หเรอกๆ แล้วนี่กลับยังไงล่ะ มีดแล้วนะ”

“อ้อโดนัทก็มีถ่ายที่สตูดิโอเหมือนกัน”

“มิว โดนัทขึ้นรถเร็ว” เสียงพี่สต๊าฟเรียกให้ขึ้นรถได้ ส่วนรถตู้อีกคันขนวงออกัสคนอื่นฯ

ออกไปก่อนแล้ว

มิวกับโดนัทขึ้นรถไปคุยกันไปเรื่อยๆ ตลอดทาง จนมีเสียงโทรศัพท์ของมิวดังขึ้น ปราบกฏเป็นชื่อโต้้ง

“ว่าไงโต้้ง”

“ทำไมวันนี้ไม่รับโทรศัพท์เลยล่ะ”

“วันนี้มีงานนะ ถ่าย mv ทั้งวันเลย นี่ยังต้องไปถ่ายต่ออีก”
“เสียงเหนื่อยๆ นะ รักษาสุขภาพด้วย”
“อืม ขอบใจนะ”
“มิวเห็นข่าวหรือยัง”
“อืม เห็นแล้ว” มิวตอบน้ำเสียงเรียบเฉย
“ไม่เป็นไรนะ” ใต้งถามด้วยความเป็นห่วง
“ไม่หรอก เราไม่คิดมากกับเรื่องพวกนี้หรอก ตลกดีออก” มิวฝืนหัวเราะแข็งๆ ออกไป
“แป๊บหนึ่งนะมิว.....เดี๋ยวแค่นี้ก่อนนะมิว ที่บ้านไม่รู้เสียงดังโวยวายอะไรกัน”
“อืมๆ หัวดี” มิววางโทรศัพท์แล้วถอนหายใจยาว
“มิวมีเพื่อนชื่อใต้งด้วยหรือ” โดนัทถามอีกครั้งหลังจากที่มิววางโทรศัพท์
“อืม ใช่”
“โดนัทก็มีเพื่อนเก่าชื่อนี้แหละ แต่คงไม่ใช่คนเดียวกันหรอกมัง”
“ไม่รู้สิ” มิวตอบพลางถอนหายใจอีกครั้งแล้วหลับตาลง
“ทำไมคุณถึงกินเหล้าอีก” เสียงสุนีย์ตะโกนใส่กร
“ผมเครียด ผมก็กินเหล้า แล้วไงล่ะ” กรตอบเสียงอ้อแอ้แต่ดูดุตัน
“คุณมีอะไรต้องเครียดอีก อยู่บ้านดูแลบ้านนี่แหละเครียด ก็บอกมาสิ ชั๊นจะได้เป็นคนทำ”
“ไม่เกี่ยวหรอก”
“แล้วมันเรื่องอะไรกัน กว่า คุณจะเลิกมันได้ กว่า คุณจะมีสุขภาพกลับมาได้ แล้วคุณยังกลับไปกินอีก”
“อย่ามายุ่งได้ไหม” กร พุดด้วยน้ำเสียงรำคาญ และผลักสุนีย์ออกไปให้พ้นทาง
“มีอะไรทำไมไม่พูดเล่า ใครมันจะไปรู้ว่าเป็นอะไรกันไป” สุนีย์พุดเสียงดัง น้ำเสียงเต็มไปด้วยความโกรธ
“คุณอยากพุดให้ผมฟังหรือ ผมมันเป็นโง่ของบ้านนี้”
“คุณพุดอะไรของคุณเนี่ย ชั๊นงไปหมดแล้ว”
“คุณรู้เมื่อไหร่ ว่า...ว่าใต้งมันเป็น...เป็นเกย์” กรถามด้วยเสียงสั่นเทา ใต้งลงมาทันได้ยินประโยคนั้นพอดี
“คุณว่ายังไงนะ”

“ผมถามว่าคุณรู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ว่าไต้งมันเป็นเกย์” กรตะคอกเสียงดัง

“คุณไปเอามาจากไหน คุณพูดได้ยังไงว่าลูกเป็นแบบนั้น” สุณีย์เปลี่ยนน้ำเสียง พยายามถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่เสียงยังคงสั้น

“ผมเห็นหนังสือพิมพ์เมื่อวานที่คุณไปว่าไต้งในห้อง ตอนแรกผมก็ไม่รู้หรอกว่าคุณว่ามันเรื่องอะไร แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วล่ะ”

“มันไม่ใช่”

“ไม่ใช่อะไร จะโกหกอะไรกันอีก ผมเห็นโน้ตที่เจ้ามิวเขียนให้ไต้งด้วย”

“โน้ตอะไร” สุณีย์ถามด้วยสีหน้าสงสัยปนร้อนใจ

“พ่อค้นห้องไต้งเหรอ” ไต้งตะโกนมาอย่างไม่พอใจ

“ถ้าฉันไม่ค้นห้องแกฉันจะรู้ไหม ว่าแกมันเป็นอย่างไง”

“แล้วมันเป็นยังไงล่ะ” ไต้งเสียงแข็งใส่

“แก...แกมันตัวอุบาทว์ แกทำตัวน่าเกลียดน่าชังแบบนี้ได้ยังไง”

“พอเถอะคุณ ค่อยๆ พูดกันนะ ไต้งขึ้นไปข้างบนก่อนลูก” สุณีย์หันมาบอกไต้งน้ำตาไหลพร้อมจะเดินเข้าไปโอบตัวกรให้ใจเย็นลง

“ไม่ต้องมายุ่ง” กรผลักสุณีย์กระเด็นไปกองอยู่ที่พื้น ไต้งรีบวิ่งเข้าไปพุงแม่

“แกจะไปเป็นตุ๊ดเป็นเกย์อะไรกันแกไปทีอื่น ไม่ใช่ที่นี่”

“ไต้งก็แคร์...”

“รัก เริกอะไรกัน ผู้ชายรักกันมันก็ตุ๊ดเหมือนกันหมดแหละ แกอย่ามาอ้างรักเริกอะไรของแกเลย” กรตวาดเสียงดังขึ้น

“พอก็ตีแต่ใช้กำลัง กินเหล้า เคยสนใจคนอื่นไหม เคยสนใจหัวใจของคนอื่นมั่งไหม”

“สนใจลูกที่ทำตัวซั่วๆ อย่างนี้นะเหรอ สนใจแม่ที่มันปกป้องให้ลูกทำตัวซั่วๆเหรอ” กรตวาดใส่ไต้งเสียงดัง

“แม่ไม่เกี่ยว อย่าไปทำแม่สิ ถ้าจะทำก็ทำไต้งคนเดียว” ไต้งตะโกนใส่หน้ากร

“นี่แหละทำแกคนเดียว” กรตบหน้าไต้งอย่างจัง “แกจะไปไหนก็ไปฉันไม่อยากเห็นหน้าแก”

กรตกใจกับการกระทำตัวเองเหมือนกัน

ไต้งอึ้งไปครู่หนึ่ง น้ำตาไหลออกมา สุณีย์กรี๊ดร้องวิ่งเข้ามาทูปตีกรแล้วกรกอดไว้พาลงบอกให้ไต้งขึ้นไปข้างบนก่อน ไต้งกัดฟันแล้วยิ้มอย่างโกรธแค้นแล้ววิ่งขึ้นห้องไป

สุนีเยนนอนเป็นลมหมดสติอยู่ที่โซฟา กรนึ่งกินเหล้าอยู่ใกล้ๆ กันนั้น พักใหญ่ไต้งเดินลงมาพร้อมเบ้โบหนึ่ง และถือตุ๊กตาของมิวไว้ในมือ

“นี่แกจะไปไหน” กรตะโกนถามไต้ง ไต้งไม่ตอบอะไร เดินผลุนผลันออกนอกบ้านไปทันที

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้....” ไต้งซึ่งอยู่หน้าบ้านมิว กดโทรศัพท์หามิวเป็นสิบๆ รอบแต่ยังคงติดต่อไม่ได้ มองไปที่บ้านหญิงก็มีดสนิท ไต้งตัดสินใจโทรหาหญิง

“มีอะไรหรือไต้งโทรมาตอนดึก”

“หญิงอยู่บ้านหรือเปล่า”

“นี่เรามาหาญาติที่ต่างจังหวัดนะ มีอะไรหรือ”

“อ้อเปล่าๆ ไม่กวนแล้วละนะ” ไต้งวางสายทอดสายตามองไปตามทางที่มีด เงียบ วังเวง และดูว่างเปล่าเหมือนจิตใจของตัวเอง

ที่สตูดิโอ การถ่ายทำ mv ยังคงดำเนินต่อไปในลายร่อง โดยมีให้โดนัทเข้ามาร่วมแจมบ้าง ถ่ายจนเช้าจึงถ่ายเสร็จ รถตู้คนที่ไปทางเดียวกันนั้นก็ไปด้วยกัน โดนัท มิว และเอ็กซ์นั่งไปด้วยกัน เอ็กซ์นอนตรงกลางสุด มิวกับโดนัทนั่งเบาะแถวหน้า โดนัททกลับไปแล้ว มิวเอาผ้าห่มที่อยู่ในรถมาห่มให้โดนัท โดนัทรู้สึกตัวแต่แก้งทำเป็นหลับต่อ และแอบอมยิ้ม

มิวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูปรากฏว่าแบตเตอรี่หมด จึงเก็บใส่กระเป๋าไว้อย่างเดิม รถมาจอดที่บ้านโดนัท โดนัทลงรถไปบอกลาเอ็กซ์ จากนั้นหันมาทางมิวและบอกว่า “ขอบคุณนะ”

มิวพยักหน้ารับอย่าง งงๆ และยิ้มให้ เอ็กซ์มองหน้าทั้งสองคนสลับไปมา ประตुरुถปิดลง โดนัทโบกมือลาจนรถตู้ขับออกไป

“กูว่าโดนัทชอบวะ” เอ็กซ์โดดมานั่งเบาะแถวหน้ากับมิว

“เฮ้ย จะบ้าหรือก็แค่คุยกันเยอะสุดเลยสนิทกัน” มิวตอบซ้ำๆ

“ไม่แน่นะมิว อย่าไว้ใจผู้หญิง อาจไปทำอะไรโดนใจเขาเข้าให้ก็ได้”

“ไม่พุดกับแล้วเอ็กซ์ ปากเหม็น”

เอ็กซ์ตบหัวมิวไปที่นี้

รถมาส่งถึงบ้านมิว มิวสังเกตมีก้นบุหรืออยู่หน้าบ้าน มิวทำหน้าแปลกใจเล็กน้อยและเข้าบ้านไป เมื่อขึ้นถึงห้องมีข้อความเข้าว่าไต้งโทรหาคุณจำนวน 15 ครั้ง โทรกลับไปก็เครื่องไต้งแต่ก็

ไม่สามารถติดต่อดี มีวาระวนกระวายเป็นอย่างมากตัดสินใจเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวแล้วจะออกตามหา

ขณะที่มีวกำลังจะเดินออกจากบ้านสุนีย์ขับรถมาหาพอดี มีรอยเขียวช้ำตามแขนปรากฏให้เห็นอยู่ประปราย

“มีว ใต้งได้มาที่นี้หรือเปล่า” สุนีย์ถามใต้งด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“เปล่าครับน้ำนีย์ ผมเพิ่งกลับจากทำงานมาเหมือนกัน” มีวตอบด้วยน้ำเสียงแปลกใจ แต่สีหน้าร้อนรนอย่างเห็นได้ชัด

“แล้วใต้งติดต่อมามั่งไหมมีว” สุนีย์ถาม น้ำเสียงสั้นเครือ

“ใต้งโทรมาแต่ผมเบตหมดครับเลยไม่ได้รับ โทรกลับไปก็ไม่ติด มีอะไรหรือเปล่าครับน้ำนีย์” มีวถามอย่างร้อนใจ

“มีเรื่องนิดหน่อยนะ นีเบอร์นี้น่าจะ ถ้าใต้งติดต่อมาให้โทรมาหาน้ำด่วนเลยนะ” สุนีย์ยื่นนามบัตรตัวเองให้มีวรับไว้

“ครับๆ” มีวตอบ ตอนนี้อัจฉใจมีวไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว

สุนีย์กลับไปแล้ว มีวลืมวงเป็นบลิตทิ้งรีบออกไปตามหาใต้งทันที เป้าหมายคือที่สยาม

มีวเดินชอกช้ำไปทั่วสยาม สลับกับการที่ต้องหยุดพูดคุยกับแฟนเพลงที่เข้ามาทักทายบ้างเป็นครั้งคราว มีวเดินไปจนเย็นก็ยังไม่เจอ เขานั่งพักที่ร้านไอศกรีมสั่งกาแฟกินแก้หิว ขณะนั่งพักมีวก็ยังคั่งนั่งหันหน้าออกไปนอกร้าน เพียงหวังว่าใต้งอาจจะเดินผ่านมา แต่คนที่เดินผ่านมากลับเป็นโดนัทแทน โดนัทเห็นมีวยิ้มและโบกมือทัก แล้วเดินเข้ามาในร้านนั่งลงข้างๆ มีว

“มาเดินเล่นหรือมีว” โดนัทถามเสียงสดใส

“อืม ทำนองนั้นแหละ” มีวตอบแบบขอไปที

“มากับใครละมีว”

“คนเดียวนะ”

“โดนัทก็มาคนเดียว เบื่อๆ เลยออกมาเดินเล่นนะ มีวเดินดูของเป็นเพื่อนโดนัทหน่อยสิ”

“แต่ว่า...”

“ถ้ามีวไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร เดินกับโดนัทมันคงน่าเบื่อ โดนัทเดินคนเดียวก็ได้”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นนะ คือว่า...”

“งั้นก็แปลว่ามิวไม่ปฏิเสธ โอเคงั้นเราไปกันเถอะเดี๋ยวจะมีด” โดนัทดึงแขนมิวออกจากร้านไป

มิวไม่กล้าปฏิเสธออกไปตรงๆ เลยต้องเดินเป็นเพื่อนโดนัทไปพลาซาชะเง้อมองหาที่ตั้งไปพลาซ

แต่ก็ไม่เจอแม้แต่นาง มิวกับโดนัทเดินไปจนถึงหน้าร้านของเล่น มีตุ๊กตาไม้ที่ไม่มีจุกตอกตั้งโชว์อยู่โดยไม่ติดป้ายราคา มิวหยุดเดินและยื่นดูตุ๊กตาไม้อย่างตั้งใจพร้อมถอนหายใจออกมา

“มิวชอบตุ๊กตาไม้เนื้อห่อย” โดนัทถาม

“อืม ก็น่ารักดี”

“ทำไมพวกผู้ชายนี้ชอบตุ๊กตาไม้กันเยอะจังนะ” โดนัทพูดพลาซชมนวดหัวใส่มิวเชิงสงสัย

“ไม่รู้สิ เพราะมันทำให้เรารู้สึกดีจัง” มิวตอบโดนัททั้งที่ตายังจ้องไปที่ตุ๊กตา ไม้เล็กน้อยแต่สีหน้าเป็นกังวล

โดนัทชวนมิวเดินต่อไปเรื่อยๆ จนประมาณหนึ่งทุ่มก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

มิวกลับมาถึงบ้านเห็นบ้านหญิงเปิดไฟจึงไปเรียกหญิง หญิงและมิวนั่งคุยกันในบ้านชั้นล่าง มิวเล่าเหตุการณ์ต่างๆ พอที่มิวทราบให้หญิงฟัง

“เดี๋ยวหญิงโทรเช็คกับเพื่อนๆ ก่อนว่าได้จะไปหาพวกกลุ่มเพื่อนโรงเรียนได้หรือเปล่า”

หญิงตอบกระตือรือร้น แล้วรีบกดโทรศัพท์หาเพื่อนสองสามคนที่น่าจะพอรู้ความเคลื่อนไหวของได้ แต่เมื่อโทรหมดแล้วก็ได้แต่สายหน้า “ไม่มีใครรู้เลยมิวนอกจากพวกนั้นเราก็ไม่รู้แล้วว่าได้จะไปไหนได้อีก”

มิวหน้าตาเป็นกังวลอย่างมาก มองไปที่รูปตุ๊กตาดอกไม้ที่อยู่นบนเปียโน

ที่บ้านของได้สูงวัยรับโทรศัพท์ที่บ้านปรากฏว่าเป็นเสียงได้สูงวัยดีใจมาก

“แล้วได้จะอยู่ไหนล่ะลูก เดี่ยวแม่ไปรับ”

“ยังก่อนดีกว่าแม่ ได้โทรมาบอกว่าได้โอเค แม่เป็นยังไงบ้าง”

“ไม่เป็นไร แม่เป็นห่วงนะได้ตั้งใจใหม่ กลับบ้านเถอะลูก”

“พ่อคงไม่อยากให้ได้กลับไป เขาทำอะไรแม่หรือเปล่า”

“ก็กินเหล้ากลับไปทุกวันแหละ ได้ขยับไปโกรธพ่อนะ พ่ออาจจะยังรับไม่ได้อยู่”

“เหรียญหมดแล้วแค่นี้ก่อนนะแม่ ไว้วันหลังได้จะโทรไปหาใหม่”

“ไต้ง เดี่ยวก่อน ไต้ง” สุนีย์ตะโกนตามสายโทรศัพท์น้ำตาคลอ สายตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วงและกังวล

“ไต้ง อยู่ไหนลูก มาหาพ่อทีสิลูก อย่าหนีพ่อไปอีกคนนะ” กรละเมอรำพึงรำพัน สุนีย์มองด้วยความท้อใจ

เวลาผ่านไป 6 วันหลังจากไต้งหนีออกจากบ้านไป ครั้งสุดท้ายที่ไต้งโทรเข้าบ้านก็ไม่มีใครได้รับข่าวคราวของไต้งอีกเลย มิวมีคิวซ้อมตามปกติ mv ที่ถ่ายกับโดนัทมีคิวออกอากาศวันนี้ โดนัทมาหามิวที่บริษัทบ่อยขึ้นและมักชวนมิวไปที่สยาม ซึ่งมิวก็ก็นไปประจำเพื่อตามหาไต้ง จนมิวไปตามหนังสือพิมพ์และหนังสือชุปซิปว่ามิวกับโดนัทเป็นแฟนกัน ทำให้ทางบริษัทของมิวพลิกวิกฤติเป็นโอกาส ฉวยโอกาสเอาข่าวนี้กลบข่าวเก๋าระหว่างมิวกับไต้งไป

“นั่นไง ข่าวเก่าไม่จบ ข่าวใหม่มาแล้ว”

“ข่าวอะไรของวะเอ็กซ์” เพื่อนในวงถามขึ้นมา

“ก็ข่าวมิวกับโดนัทนะสิ” เพื่อนในวงมองหน้ากันเลิกลัก บางคนพนงำลักขมที่กินอยู่

“แล้วเป็นไงมั่งวะมิว เดี่ยวนี้ซี้มเอวๆ เดี่ยวๆ ก็ดี เดี่ยวๆ ก็ซี้ม” เพื่อนในวงหันไปถามมิว

“ไม่เป็นไรหรอก” มิวตอบอย่างไรอารมณ์

“ไปนั่งดู mv ที่ห้องพักกันเถอะเดี๋ยวค่อยมาซ้อมต่อ จะได้เวลาออนแอร์วันแรกแล้วว้อย”

เพื่อนในวงคนเดิมกล่าว ทุกคนในวงทยอยเดินออกไป เหลือมิวที่ยังคงนั่งเสียบๆ อยู่ในห้องนั้น เอ็กซ์เดินย้อนกลับมาพร้อมน้ำอัดลมในมือ

“เฮ้ มิวแตกซะจะได้ลี้มๆไปมั่ง”

“ทำอย่างกับส่งเหล่าให้กูกิน”

“จะแตกไหมล่ะ จะทำอะไรก็ทำให้หายเป็นอย่างนี้ กูเป็นห่วงนะว้อย”

“บ้านไต้งแตกเป็นเสี่ยงๆ เพราะกู ตอนนี่วงก็ลุ่มๆ ดอนๆ เพราะกู ตัวช่วย” มิวสบถด่าตัวเอง

“นิสัยโทษตัวเองของ เมื่อไหร่จะหายวะ เรื่องไต้งมันก็ส่วนของไต้ง เรื่องส่วนของ ไม่ใช่ superman นะว้อยจะได้คอยช่วยเหลือปกป้องได้ทุกคน ตอนนี่สิ่งที่อยู่ข้างหน้าคือวง ต้องเลิกแล้วล่ะว่าจะทำอะไร ระหว่างทำหน้าที่ข้างหน้าหรือว่าจมอยู่กับใจที่มีดมน”

“อืม ขอบใจนะ” มิวพูดพลางกระดกน้ำอัดลมใส่ปากอย่างไม่ยั้ง

“ขอบคุณนะครับพี่ ที่ให้ผมมารบกวน” ไต้งตอบพลางกินมาม่าไป

“ไม่เป็นไร ยังไงก็พี่น้องกัน เรียนที่เดียวกัน”

“ผมจะได้เรียนหรือเปล่ายังไม่รู้เลย” ไต้งวางชามมาม่าลง

ไต้งกับผู้ชายอีกคนนั่งคุยกันอยู่ในห้องพักแห่งหนึ่ง ใกล้เคียงมหาวิทยาลัยที่ไต้งสอบติด

“พี่ว่าไต้งโทรกลับไปให้แม่มารับดีกว่านะ ถ้าผมก็ไม่ตอบว่ามีเรื่องอะไร เกิดไต้งไปทำอะไร

ผิดกฎหมายมาพี่ก็ยุ่งสิวะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกพี่ได้”

“โทรศัพท์ก็เขี่ยชิงชะพัง แล้วพอกับแม่จะติดต่อมาอย่างไร”

“ผมโทรกลับไปหาแม่ที่บ้านแล้วละ”

ไต้งเป็นรุ่นพี่ของไต้งที่เคยเจอกันที่มหาวิทยาลัย ทำงานพิเศษเป็นพนักงานร้านไอศกรีม บังเอิญเจอกับไต้งตอนที่ไต้งไปเดินแถวสยาม ไต้งเลยขอมาอาศัยอยู่ชั่วคราว ไต้งเป็นเด็กหนุ่ม หน้าตาดีคนหนึ่งถึงขนาดเป็นเดือนคนนะ ผิวขาวจากการที่เป็นคนเหนียวมาแต่กำเนิด พอสอบติดก็ เข้ามาเรียนที่กรุงเทพและอยู่หอคนเดียว

“หลักฐานอะไรก็ไม่มี แล้วจะไปทำงานได้ไงวะพี่ไม่เข้าใจ”

“ลองดูแหละ ให้อยู่เฉยๆ เกรงใจ”

ไต้งหันไปเปลี่ยนช่องจากข่าวเป็นรายการเพลง

“วันนี้เราจะออกอากาศ mv ตัวนี้เป็นที่แรกที่นี่เลยนะครับ เพลงของวงออกัสที่ hit จนติดอันดับ 1 ในหลายๆคลื่นแล้ว ยังไงเราไปชมกันเลยดีกว่า กับเพลง กันและกัน”

~ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม...~

ไต้งนั่งมองตาไม่กระพริบ

“ขอบเหรอไต้ง พี่ก็ชอบนะเพลงนี้ พี่ฟังตั้งแต่วางนี้ไปงานคอนเสิร์ตคริสต์มาสที่สยามเลยนะ”

โต้้งไม่ตอบ แต่ยังคงนั่งฟังเพลงและดูโทรทัศน์ตาไม่กะพริบ ตกใจเล็กน้อยที่นางเอก mv เป็นโดนัท แต่ก็ไม่ใช่สลักสำคัญอะไรที่โต้้งจะไปคิดในตอนนี่ เพราะใจโต้้งคิดถึงมิวมาก แต่ถ้าเขาไปหามิวแม่หรือพ่อจะตามไปเจอและสั่งให้มิวมีปัญหาได้ พอเพลงจบลงโต้้งยังคงเหม่อลอย

“เฮ้ย เป็นอะไรพี่คุยด้วยไม่คุย”

“อ้อ ปาวๆ พี่เต้ว่าอะไรนะ”

“พี่บอกว่า ไม่รู้ว่ารักจริงหรือโปรโมทนะ ลงแทบทุกฉบับเลยว่่านักร้องนำกับนางเอก mv เป็นแฟนกัน”

“เหรอก” โต้้งซึ่มลงนิดหน่อย

“นี่หนังสือเล่มนี้พี่ยืมที่ร้านมา ลงปกเลยนะ มีรูปตอนไปเที่ยวสยามกันด้วย”

“เป็นอะไรวะ ทำหน้าอย่างกับอกหัก”

“ไม่มีอะไรหรอกพี่ ไปเหอะพี่เต้เดี๋ยวกว่าจะคุย พี่เต้เข้างานอีก” โต้้งชวน

“เออพี่เปลี่ยนเสื้อแป็บ” โต้้งออกไปยืนรอที่หน้าห้อง ครู่หนึ่งเต้ที่เปลี่ยนเป็นชุดพนักงาน ร้านไอศกรีมแล้วก็เดินตามออกมา

“ไป” พี่เต้บอกกอดคอโต้้งเดินไป

“มิวถามจริงๆ นะ ทำไมมิวชอบมายืนดูตุ๊กตานี้จังเลย” โดนัทถาม

“ไม่รู้สิ” มิวตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“มิวนี่เย็นชาจังเลยนะ ไม่เห็นมาที่โรมิวจะสนุกเลย”

“เราเครียดๆ นะ ไม่ค่อยมีอารมณ์สนุก”

“อืมๆ เราเข้าใจ ไปดูอย่างอื่นต่อเถอะ”

โดนัทควงแขนมิวเดินต่อไป ขณะออกจากซอยและกำลังจะข้ามถนน มิวเห็นโต้้งอยู่ฝั่งตรงข้ามมีผู้ชายคนนึงยืนกอดคอกุ้ยกันอยู่ ลดโล่งแล้วผู้คนกำลังเดินข้ามถนน มิวกับโดนัทเดินข้ามไปสวนกับโต้้งและพี่เต้ โดนัทเห็นโต้้งจึงขยับตัวเข้าไปใกล้มิวมากขึ้น โต้้งและมิวมองหน้ากันขณะสวนกันที่กลางถนน ต่างคนต่างมองกันอย่างไม่ละสายตา จนเดินสวนกันไปแล้วทั้งคู่ยังเหลือवलังตามไปมองอีกฝ่ายจนต่างฝ่ายต่างเดินสุดถนนไป

มิวหยุดเดินทำให้โดนัทต้องหยุดตาม มิวกลับหลังหันไปมองโต้้งอีกครั้ง เช่นเดียวกับโต้้งที่มองข้ามฝั่งมา

“เดินต่อเถอะ” โดนัทลากแขนมิวไป แต่สายตามิวยังมองโต้้งอยู่

“เฮ้ย บ้าดาราด้วยหรอ” พี่เต้เดินกลับมากอดคอโค้งเดินไปต่อ

“โดนัทเรามีงานด่วนนะ วันนี้เราเดินเป็นเพื่อนแค่นี้” มิวบอกเสียงสั้น

“ไม่สบายหรือเปล่ามิว หน้าตาไม่ค่อยดี”

“ไม่เป็นไรหรอก เราไปก่อนนะ” มิวบอกไปแล้วรีบเดินไปขึ้นแท็กซี่ทันที

มิวกลับมาถึงบ้านก็ขึ้นห้องนอนทันทีโดยไม่สนใจเสียงเรียกของหญิง มิวค่อยๆ ถอดตุ๊กตาไม้ ออกทีละชิ้นๆ เก็บลงกล่อง น้ำตาก็หลั่งไหลลงมาไม่หยุด มิวเก็บกล่องใส่ตุ๊กตาไว้ที่ได้เพียง จากนั้นเดินลงมาด้านล่าง นั่งลงที่เปียโนค่อยๆ บรรจงเล่นเพลงที่เล่นกับอามา มองรูปอามาและ ร้องไห้ออกมาไม่หยุดจนเล่นต่อไปไม่ไหว มิวหยิบรูปที่ถ่ายคู่กับโค้งลงมาดูและนำมันขึ้นไปใส่กล่องเดียวกับตุ๊กตาไม้ มิวนอนอยู่บนที่นอนสีเขียวของเขา ร้องไห้ออกมามากมายอย่างไม่สามารถหยุดยั้งได้ ความเศร้า ความเหงา ความอ้างว้างเกาะกินใจมิวอีกครั้ง มิวรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวบนโลกใบนี้ ไม่ได้ยินแม้เสียงเรียกของหญิงที่ตะโกนเรียกจากด้านล่าง

“พี่เต้ ผมไม่ไปแล้วครับวันนี้ ผม...ปวดหัวนะ”

“อะไรนะ เมื่อไหร่ดี? อยู่เลย เหนื่อยก็พัก มียาอยู่ที่โต๊ะนะ หากินเอานะ”

“ครับๆ” โค้งรับกัญญาแล้วรีบวิ่งกลับห้องไป

โค้งนอนอยู่ในห้องคิดอะไรไม่ออก หัวมันตื้อไปหมด ภาพเหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ ที่ได้ผ่าน มาไหลวนเวียนอยู่ในหัว ภาพมิวคล้องแขนเดินกับโดนัท ภาพตอนทะเลาะกับพ่อ ไหลวนเวียนซ้ำๆ อยู่ในหัว โค้งน้ำตาคลอคิดอะไรไม่ออก เขาไม่มีที่พึ่งไหนๆ หยิบโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมาลองเปิดก็เปิดไม่ติด ซ้ำยังหน้าจอแตกอีก โค้งเดินไปหยิบบุหรี่ยี่แล้วไปนั่งสูบบุหรี่ที่ระเบียง พลังเดินไปหยิบเบียร์ที่ อยู่ในตู้เย็นมาเปิดกินไปน้ำตาไหลไปอย่างเหม่อลอย

“เฮ้ย โค้งเป็นไรวะ” พี่เต้กลับมาห้องร้องถามอย่างตกใจ เมื่อเห็นโค้งนั่งคุกเข่าสูบบุหรี่ น้ำตาไหลอยู่ ซ้ำๆ มีกระป๋องเบียร์วางอยู่ตามกระป๋อง

“ผมไม่มีใครแล้วพี่” โค้งตอบกลางทิ้งบุหรี่ยี่ลงข้างตัว “ผมไม่เหลือใครเลย” โค้งก้มหน้าลง ซุกเข้าตัวเองแล้วร้องไห้ออกมา

“เอ่อ...โค้งมีพ่อ มีแม่ไง” พี่เต้ นั่งลงข้างๆ ปลอบใจ ด้วยการตบไหล่เบาๆ

คำว่าพ่อทำให้โต้งนึกไปถึงตอนที่พ่อตำว่าเรื่องโต้งเป็นตุ๊ดเป็นเกย์ โต้งยิ่งเศร้าหนักกว่าเดิม แต่ไม่มีน้ำตาไหลออกมาแล้ว ความเศร้าแสดงลงสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด

“อย่างน้อยตอนนี้โต้งก็มีพี่” พี่เต๋ยยื่นมือไปโอบไหล่โต้งไว้ โต้งหันหน้ามาหาพี่เต๋ย ทำให้หน้าของทั้งสองคนใกล้กันมากจนหายใจรดกัน

“พี่เต๋ย” โต้งมองหน้าพี่เต๋ย พี่เต๋ยค่อยๆ เลื่อนหน้าเข้าไปใกล้ พี่เต๋ยหลับตาลง... หน้าของทั้งคู่กำลังจะถูกผสมผสานกันโดยริมฝีปากของทั้งสองคน

ผิวะ!

โต้งผลักพี่เต๋ยออก “ผมขอโทษพี่ ผมทำไม่ได้ มันไม่ใช่แบบนี้” โต้งก้มหน้าลงกับเข่าตัวเอง เต้ตักใจเล็กน้อย ลูบหัวโต้งเบาๆ “บอกไม่เป็นไรโต้ง”

“คนเมื่อตอนเย็นนี่แฟนโต้งใช่ไหม เป็นพี่ พี่จะไปคุยให้รู้เรื่องไปเลย ดีกว่าต้องมานั่งเศร้าอยู่อย่างนี้นะ คนเราบางครั้งมันก็ต้องคุยกัน ถ้าต่างฝ่ายต่างคิด ความเข้าใจผิดมันก็เกิดกันได้”

“ขอบคุณครับพี่เต๋ย” โต้งยกมือไหว้

โต้งจัดแจงอาบน้ำแต่งตัวเก็บข้าวของ ลาพี่เต๋ย และเดินออกจากห้องไป พี่เต๋ยมองตามอย่างเป็นห่วงเป็นใย

“แล้วไปหาลูกสาวเขาดิๆ ดีนๆ อย่างนี้ที่บ้านเขาไม่ว่าเขาหรือ” พี่เต๋ยถามไล่หลังมา

“ไม่หรือ” โต้งหันมาตอบยิ้มๆ

“พี่ว่าแฟนโต้งคงคบกับภรรยาที่ประชิดโต้งนะ ยังไงก็ขอให้โชคดี”

โต้งโบกมือลาเล็กน้อยแล้วหันหลังเดินออกไปจากห้องพักไป

“มิว มิว มิวอยู่หรือเปล่า มิว” โต้งตะโกนเรียกมิวอยู่หน้าบ้านของมิวเอง

“ใครมันมาตะโกนวะ ดึกดื่นคนจะหลับจะนอนกัน” เสียงชาวบ้านละแวกนั้นตะโกนต่อว่ากลับมา

“มิว ลงมาคุยกันก่อนมิว” โต้งไม่สนใจเสียงชาวบ้านที่ยังคงตะโกนด่าอยู่

“ถ้ามิวไม่ลงมาเราก็จะตะโกนอยู่อย่างนี้แหละ” โต้งตะโกนบอก พร้อมทุบประตูเหล็กไป

ด้วย

ชั้นบนมิวเกาะที่หน้าต่างมองลงไปด้านล่างตามเสียงโต้งที่ตะโกนขึ้นมา และมองไปรอบๆ ตามเสียงชาวบ้านที่ด่าเป็นครั้งคราวจนพบว่า ไฟที่ห้องของหญิงเปิดอยู่และหญิงก็ยื่นมองมิวอยู่

ด้วยสายตาที่เป็นห่วง พร้อมพยักหน้าให้มิวหันหลังให้หน้าต่าง ถอนหายใจซำๆ ยาวๆ และเดินลง
ไปด้านล่างซำๆ มิวค่อยๆ เปิดประตูออก เห็นโถ่งยืนเรียกมิวอยู่น้ำตาคลอเบา

“นี่ถ้าเราจะไม่มีอะไรคุยกันอีกซะแล้ว” มิวบอกโถ่งน้ำเสียงเรียบเฉย

“เราอยากมาเคลียร์” โถ่งตอบตั้งท่ากำลังจะเดินเข้าบ้าน มิวเอาตัวขวางไว้

“เพราะเราไม่ใช่โดนัทหรือ มิวเลยไม่ให้เราเข้าไป” โถ่งบอกน้ำเสียงหงุดหงิด แต่ใบหน้าดู
เศร้า

“ไม่เกี่ยวกับคนอื่น ทำไมไม่ดูตัวเองก่อนว่าทำอะไรอยู่ อย่ามาใส่ใจเราเลย” มิวตอบเสียง
สั้นน้ำตาคลอ

“มิวเข้าใจผิด มันไม่มีอะไร...”

“ใครๆ ก็พูดได้ว่ามันไม่มีอะไรทั้งๆ ที่เห็นๆ กันอยู่” มิวเริ่มน้ำตาไหล

“มันไม่มีอะไรจริงๆ เราจะบอกมิวทุกอย่างขอแค่มิวฟัง” โถ่งพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้า
อ่อนโยน ส่งสายตาวิงวอน

“อย่าเลยโถ่ง พอเถอะนะ” มิวหันหลังให้โถ่งเพราะว่าตอนนี้ น้ำตามิวเอ่อล้นออกมาอย่าง
หยุดไม่ได้ มิวเริ่มสะอื้นและเดินหนี

“อย่าไปนะมิว อย่าไป” โถ่งเดินตามเข้าไปกอดมิวไว้ มิวสะอื้นดังขึ้น “เราไม่เคยทำแบบนี้
กับใคร เรากอดคนอื่นไม่ได้ เราไม่มีอะไรกับผู้ชายคนนั้นจริงๆ” มิวร้องไห้หนักขึ้น โถ่งเอาหน้าซุกลง
บนหลังมิว “มิว...เราขอโทษ” โถ่งน้ำตาซึม มิวหันหน้ามาหาโถ่ง สายตาที่มิวมองโถ่งนั้น แม้จะดู
เศร้าน้ำตาและก็ดูอ่อนโยนอย่างน่าอัศจรรย์ “เรารักมิวนะ” โถ่งดึงมิวมาสวมกอด มิวค่อยๆ ยกมือ
ขึ้นกอดโถ่งกลับเช่นกัน

เหมือนเวลาถูกหยุดไว้ ณ จุดนั้น จุดเล็กๆ ที่มีคนสองคน จุดเล็กๆ แต่อัดแน่นไปด้วยความ
รักที่อบอุ่นของคนสองคน

บนห้องของมิว มิวนั่งอยู่ที่เตียง โดยมีโถ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะคอมพิวเตอร์ โถ่งเล่าเหตุการณ์ต่างๆ
ที่เกิดขึ้นให้มิวฟังทั้งหมด สายตาเหงาๆ ของโถ่งเหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่าง มิวนั่งฟังอย่างตั้งใจ
สายตาอ่อนโยนของมิวมองโถ่งอยู่ตลอดเวลา

“แต่ยังไงโถ่งก็น่าจะกลับบ้าน นานี่ยี่ร้อนใจมากนะ” มิวบอกโถ่งอย่างอ่อนโยน

“เราก็คิดอยู่ แต่เราทำตัวไม่ถูกตอนที่ต้องเจอหน้าเขา” โถ่งบอกมิว สีหน้าเป็นกังวล

“ถ้าไม่รู้จะทำยังไงต่อไป ก็ไปเจอเลยจะได้รู้โถ่งว่าโถ่งจะทำยังไง” มิวบอกโถ่งและยิ้มให้

“แล้วเรื่องวงโอเค้มัยมิว” ใต้งถามมิว

“ก็เรื่อยๆ แหะละ โดนว่าบ้างตอนซ้อมเพราะร้องไม่ค่อยออก”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ค่อยมีอารมณ์ร้องนะ แต่ก็พยายามเพื่อวง เพราะในวงมีคนอื่นที่พยายามอยู่ด้วยไม่ได้มีเราคนเดียว”

“ดีแล้วล่ะ เราจะเป็นกำลังใจให้ล่ะ”

“พูดจาแบบนี้เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” มิวถามพลางยิ้ม

“อย่าแซวสิ” ใต้งหันหน้าหนีและยิ้มเงินๆ “แล้วมิวสนิทกับโดนัทตั้งแต่เมื่อไหร่หรอ”

“ก็ถ่าย mv ด้วยกันตอนที่ใต้งหายไปโดนัทชอบชวนไปสยามนะ เราไปตามหาใต้งก็เลยไปด้วยกัน”

“แล้ว...โดนัท” ใต้งทิ้งประโยค คิดว่าจะถามดีหรือไม่

“ไม่รู้หรอ เราไม่ได้บอกว่าไปทำอะไร ก็เหมือนไปเดินเที่ยวกัน”

“ก็เลยกลายเป็นแฟนกัน” ใต้งพูดทำหน้ากวนๆ ใส

“ก็ทำนองนั้น” มิวกววนตอบไป “สิ้นเดือนนี้จะมีมินิคอนเสิร์ตเปิดอัลบั้ม จัดที่สยามด้วยนะที่เดิมที่เคยเล่นเลย”

“ไว้เราจะไปดูนะ ไปฟังเพลงของเรา” ใต้งหันมายิ้มให้อย่างมีความสุข มิวยิ้มให้อย่างเงินๆ

“คืนนี้ดีก็มากแล้ว นอนก่อนเถอะใต้ง เรื่องของฟุ้งนี่ค่อยคิดกันว่าจะเอาอย่างไร” มิวบอกใต้งพลางเดินไปจับไหล่อย่างห่วงใย

“อืมๆ” ใต้งลุกขึ้นไป ล้มตัวลงนอนบนที่นอน มิวเดินอ้อมเตียงไปนอนอีกฝั่ง

“เขาบอกว่า คนเราถ้ามีความรักโลกจะหยุดหมุน” มิวที่นอนหันมาทางใต้งบอกใต้งที่นอนหงายมองเพดานอยู่ใบบนหน้าเป็อนยิ้ม

“หรอ ใครบอกล่ะ” ใต้งถามทั้งที่ยังมองเพดานอยู่

“เคยอ่านผ่านๆ ตามานะ จำไม่ได้ว่าที่ไหน”

“ตอนนี้โลกคงหยุดหมุนอยู่สินะ” มิวบอกยิ้มๆ

“คงงั้นมั้ง” ใต้งละสายตาจากเพดาน มองไปที่มิวหันไปสวมกอดมิว

“ฝันดีนะ” มิวตอบและหลับตาลงนอน

ไต้ตั้งตื่นมาราวๆ บ่ายสองโมง ค่อยพุงตัวลุกขึ้นยืนขี้ตา และเดินไปเปิดม่านให้แดดส่องเข้ามา มองหามิว แต่ไม่เจอมิวอยู่ในห้องนอน ไต้เดินลงบันไดมา พร้อมส่งเสียงร้องเรียกมิว

“มิว อยู่ไหนนะ”

“งั้นตามนี้นะครับน้ำนี่ย์ แล้วเดี๋ยวผมจะบอกให้ไต้ตั้งเตรียมตัวไว้ แค่นี้ครับ” มิวกดวางโทรศัพท์

“คุยกับใครหะมิว” ไต้เดินลงมาถามมิว

“เราโทรบอกน้ำนี่ย์แล้วนะ เดี่ยวน้ำนี่ย์มารับ” มิวบอกและยิ้มให้

“อืม” ไต้ก้มหน้าก้มตาตอบ น้ำเศร้างลงไปเล็กน้อย เดินหันหลังขึ้นไปเก็บข้าวของ และอาบน้ำ

มิวเดินตามขึ้นมาบนห้อง ดูไปรอบๆห้องเห็นเบ้าของไต้ มีตุ๊กตามิวให้แขวนอยู่มิวแกะออกและหยิบมันขึ้นมาดูเห็นว่า พี่ทำอีกข้างมีชื่อไต้เย็บติดในลักษณะเดียวกัน รอยยิ้มเล็กๆปรากฏบนหน้ามิว ไต้ที่อาบน้ำเสร็จแล้ว เดินเข้ามาในห้องพอดีเห็นมิวกำลังนั่งดูตุ๊กตาอยู่

“เห็นแล้วหะ” ไต้ถามขณะเดิน “ไม่อยากจะให้มีชื่อมิวคนเดียวนะ กลัวมิวจะเหงา” ไต้บอกพลางยิ้มให้ พร้อมกับเช็ดหัวที่เปียกอยู่ไปด้วย

“ขอบใจนะ” มิวตอบและยิ้มอีกครั้งสายตายังคงมองที่ชื่อไต้ตั้งอยู่ “ส่งสไล่น้ำนี่ย์มาแล้ว” มิวบอกหลังจากได้ยินเสียงจอตรดและเสียงเปิดประตู “เดี๋ยวเราลงไปก่อนนะ ไต้เปลี่ยนเสื้อผ้า เก็บของเสร็จแล้วตามลงไปนะ” มิวลุกขึ้นเดินผ่านหน้าไต้ ไต้ดึงมือมิวไว้

“ไม่ว่าต่อจากนี้จะมียะไรเกิดขึ้น มิวจำคำที่เราบอกมิวเมื่อคืนไว้” ไต้บอกมิวด้วยคำพูดที่อ่อนโยน แต่สายตาสื่อความหมายมากกว่าคำที่พูดออกมาหลายร้อยหลายพันเท่า

“แล้วเราจะไปดูคอนเสิร์ตของมิวนะ” มิวพยักหน้า ยิ้มๆ เป็นการตอบ และเดินออกจากห้องไป

“ไต้ตั้ง อยู่ไหนนะ กลับบ้านเดี๋ยวนี้” กรวยววยอยู่ชั้นล่างของบ้านมิวแทนที่จะเป็นสุนัข มิวตกใจและรีบวิ่งลงไป

“หวัดดีครับน้ำกร” มิวยกมือไหว้ แต่กรไม่ใส่ใจ

“เจ้าไต้ตั้งมันอยู่ไหน” กรถามอย่างคนเมาแต่น้ำเสียงเฉียบขาด และดุตัน

“เดี๋ยวลงมาครับน้ำกร เดี่ยวผมไปเอาน้ำมาให้” มิวตอบ เสียงสั้นด้วยความกลัวเล็กน้อย
“ไม่ต้อง” กรตอบ

“พ่อ” ใต้วงเสียงดังด้วยความตกใจเมื่อเห็นกร ขณะเดินลงมาจากชั้นบน

“กลับบ้านเดี๋ยวนี้” กรเดินไปดึงมือใต้วงเดินออกไปจากบ้าน

“แล้วแม่ล่ะ”

“แม่แกให้พ่อมารับแทน ไม่ต้องพูดอะไรมากไปขึ้นรถ”

ใต้วงหันมามองมิว มิวมีสีหน้าเป็นกังวลพยักหน้าให้ไปเถอะ

กรลากใต้วงไปขึ้นรถใต้วงยอมตามไป นั่งในรถแต่สายตายังคงมองมิวอยู่ตลอดเวลา กรถอย
รถออกไปอย่างรวดเร็ว มิวเดินออกไปหน้าบ้านมองรถใต้วงขับออกไป

หญิงเดินเข้ามาหาจับไหล่ใต้วงสีหน้าเป็นห่วงเพื่อนมาก

“ไม่เป็นไรนะมิว”

“อืมไม่เป็นไรหรอก”

โทรศัพท์ของมิวดังขึ้น “มิว นั่นมิวใช่ไหม นี่น้ำนะ น้ำกรไปที่นั่นหรือเปล่า” เสียงสุณีย์ดังมา
จากโทรศัพท์น้ำเสียงรอนรน

“ครับ น้ำกรมาที่นี่ครับน้ำนี่” มิวตอบด้วยความสงสัยปนตกใจ

“มิวให้ใต้วงรับตัวไว้ล่ะ น้ำกรมาอยู่และหีบกุญแจขับรถออกมาก่อน น้ำกำลังรีบนั่งแท็กซี่
ตามมา” สุณีย์รีบพูดด้วย

“น้ำกรกับใต้วงขับรถออกไปแล้วครับ น้ำนี่ไปเมื่อกี้นี่เอง” มิวตอบน้ำเสียงรอนรนไม่แพ้อีก
ฝ่าย

“โอเค ฉันไม่เป็นไรนะมิว แค่นี้ละ” สุณีย์วางสายไป มิวสีหน้าเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“มีอะไรหรือมิว” หญิงถาม

“น้ำนี่ไม่ได้เป็นคนให้น้ำกรมารับใต้วง และน้ำกรก็มาอยู่ด้วย” มิวตอบเสียงสั้น

“ตายจริง ทำไงดีล่ะ”

“เราจะตามไป” มิวบอกแล้วรีบเข้าบ้านไปหีบของ จัดแจงปิดบ้าน หญิงรีบวิ่งเข้าไปหีบ
ของในบ้าน เสียงหมาเห่าหญิงโวยวายตามหลังหญิงที่วิ่งอย่างรีบร้อนมา

“เราไปเป็นเพื่อน” หญิงตอบ มิวพยักหน้าแล้วทั้งคู่รีบวิ่งไปเรียกรถแท็กซี่

บนรถที่เล่นด้วยความเร็วสูง กรและไต้งระเบิดอารมณ์ใส่กันอีกครั้ง

“พ่อไม่ได้อยากเลี้ยงไต้งมาให้เป็นคนแบบนี้”

“ไต้งไม่ได้ทำอะไรผิด” ทั้งคู่ตะโกนใส่กันอย่างไม่ยั้งอารมณ์

“แกเป็นผู้ชายแต่แกชอบผู้ชายมันไม่เรียกว่าผิดแล้วให้เรียกว่าอะไร” กรหันมาตะคอกใส่ไต้ง

“ไต้งไม่ได้ชอบมิวเพราะมิวเป็นผู้ชาย ไต้งไม่รู้สี่กอย่างนั้นกับผู้ชายคนไหน ไต้งรักมิวเพราะมิวคือมิว”

กรชิงไปเล็กน้อยกับคำพูดนั้น แต่ก็หันมาระเบิดอารมณ์ใส่ไต้งต่อ “ฉันเสียใจที่เลี้ยงแกไม่ได้ดี”

“พ่อเลี้ยงหรว แม่ต่างหาก ไต้งก็เสียใจที่มีพ่อที่ไม่เปิดใจรับฟังใคร” ไต้งยังคงเถียงต่อ

“แก ไต้ง...”

เสียงแตรรถบีบเสียงดังยาว กรและไต้งหันไปทงเห็นรถของเขากำลังจะพุ่งชนรถเมล์ กรหักหลบทำให้รถเสียหลักไถลไปตามถนนพุ่งเข้าชนกับต้นไม้ข้างทางอย่างแรงจนต้นไม้แทบจะหักลงมา ทั้งกรและไต้งมีเลือดออกตามตัวและหมดสติไป

บนรถแท็กซี่มิวและหญิงนั่งชะเง้อมองตลอดทาง หน้าตามิวเป็นกังวลอย่างมาก หญิงคอยตบไหล่มิวปลอบใจให้มิวใจเย็นลง แต่เหมือนไม่เกิดผลรถแล่นไปไกลเท่าไรใจมิวยิ่งร้อนขึ้นเท่านั้น

“พี่คะๆ ขับไวๆกว่านี้หน่อยคะ” หญิงบอกคนขับ “ขับไวได้ไงหนู รถมันติดเห็นไหมข้างหน้ารถชนกันมั้ง”

มิวใจหายวูบที่ได้ยินคำว่ารถชน หญิงเปิดกระจกชะเง้อมองเอาตัวออกไปนอกรถเขย่งดูเหตุการณ์ด้านหน้า “มีรถชนจริงๆ แหะละคนมุงเต็มเลย” มิวนั่งบีบมือตัวเองจนสิ้น หญิงหันมามองเพื่อนสังเกตเห็นจึงเข้ามานั่งโอบไหล่มิว “ไม่ใช่หรวอกมิว ไม่ใช่หรวอก” มิวกุมมือตัวเองก้มหน้าลงหลับตา คิดในใจว่าต้องไม่ใช่ๆ ๆ ๆ”

รดยังไม่สามารถขยับไปไหนได้ หญิงและมิวได้ยินเสียงสัญญาณไซเรนดังมา ทำให้หญิงชะงักตัวขึ้นไปดูอีกครั้งพบว่ามียุ๊วและรถตำรวจขับสวนมาจากอีกเลนเข้าจอดตรงที่เกิดเหตุ มิวทนไม่ไหวลงจากรถวิ่งไปดูที่เกิดเหตุ หญิงเห็นดังนั้นรีบจ่ายเงินค่าแท็กซี่แล้ววิ่งตามไป

มิววิ่งจนมาถึงที่เกิดเหตุพยายามแทรกตัวเข้าไปตามไทยมุงที่มุงกันอยู่เต็มไปหมด เขาหัวใจแทบสลายเมื่อเห็นว่ารถคันที่เห็นมีลักษณะเหมือนรถที่ไต้งนั่งกลับไป เขามองดูที่ทะเบียนรถ

แต่เขาจำไม่ได้ว่ารถบ้านมิวทะเลเบียนอะไร พยายามนึกแต่นึกไม่ออก อธิษฐานในใจว่าไม่ใช่ๆๆ
เสียงผู้คนรอบข้างวิจารณ์เหตุการณ์ดังกล่าวอย่างไม่ขาดสาย เขาค่อยๆ ก้าวเท้าเดินไปด้านข้าง
ของรถเรื่อยๆ เพื่อจะได้เห็นในตัวรถ พยายามสั่งให้เท้าก้าวออกไปแต่เท้าก้าวไม่ค่อยจะออกตามใจ
นึก จนในที่สุดมิวมองเห็นด้านข้างรถเห็นพนักงานกำลังนำร่างหนึ่งออกมาจากตัวรถด้านซ้ายที่มิว
ยืนอยู่ มิวแทบหยุดหายใจรู้สึกขาไปทั่วร่าง เมื่อเห็นใบหน้าของเจ้าของร่างนั้น ได้สังเกตเห็นร่าง
ขึ้นเปลสนาม พยายามลืบลืมสิ่งเอาอุปกรณ์ช่วยหายใจมาครอบงมและปากให้โค้ง ทุกคนค่อยๆ นำ
โค้งไปที่รถพยาบาลที่จอดรออยู่ด้านข้าง มิวน้ำตาไหลออกมา ร้องไห้เหมือนจะขาดใจ ปากตะโกน
ร้องเรียกชื่อโค้งตลอดเวลาพร้อมกับวิ่งไปที่กลุ่มอาสาที่นำโค้งไป พยายามกับอาสาจำนวนหนึ่งเข้า
มาพูดคุยและดึงตัวมิวไว้ แต่มิวไม่มีสติจะฟังใครพยายามสะบัดตัวให้พ้นจากคนที่ดึงเขาไว้ โค้งถูก
นำขึ้นรถพยาบาลปิดประตูแล้วออกไป ขณะเดียวกันร่างของกรถูกนำไปขึ้นรถพยาบาลอีกคัน มิว
วิ่งสะบัดตัวหลุดร้องเรียกและวิ่งตามไปอย่างไม่คิดชีวิต หญิงวิ่งตามมาทันคว้าตัวมิวไว้หญิงน้ำตา
ไหลร้องเรียกมิวให้ได้สติ มิวทรุดลงนั่งกับพื้นร้องไห้สะอื้นเหมือนใจจะขาดหญิงร้องไห้และสะอื้น
ตามมิว ทั้งเป็นห่วงโค้งทั้งสงสารมิว หญิงกอดมิวไว้มีพยาบาลเดินมาดูทั้งสองคน
หญิงตั้งสติถาม “พี่คะพี่เขาพาคนเจ็บไปที่โรงพยาบาลไหนคะ”

“โรงพยาบาล...น้อง ไปรถพี่ใหม่เดี๋ยวพี่ไปส่ง”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงกับพี่พยาบาลอีกคนช่วยกันพยุงมิวที่ร้องไห้อยู่ตลอดเวลาขึ้น
รถพยาบาลไป

ทางด้านสุนีย์นั่งรถแท็กซี่ตามมาจนถึงที่เกิดเหตุ สุนีย์รีบลงไปดูทันทีเมื่อฝ่าฝูงคนเข้าไปได้
ก็ให้เห็นรถที่มีสภาพเสียหายแต่ยังจำได้ว่าเป็นรถของเธอ สุนีย์เดินเข้าไปใกล้รถพบคราบเลือดอยู่
บริเวณหน้ารถมีตำราวมักันตัวสุนีย์ออกไป สุนีย์เป็นลมล้มลงทันที

ที่บริษัทเพลง วงออกัสทุกคนอยู่ในห้องซ้อม มีผู้จัดการวงมาดูวงซ้อมด้วยวันนี้ เอ็กซ์กำลัง
โทรตามมิวอยู่

“โทรไปหลายรอบแล้วไม่มีคนรับเลยครับ” เอ็กซ์บอกหัวหน้าวง

“ไม่สบายหรือเปล่า” เพชรบอก

“ถ้ามันไม่สบายมันก็น่าจะโทรมาบอก” ผู้จัดการวงตอบอย่างหัวเสีย “เหลวไหลขนาดนี้พี่
ไม่เอาไว้หรอกนะ นี่ขนาดยังไม่ดังมากเหลือขนาดนี้”

“เดี๋ยวผมโทรถามเพื่อนข้างบ้านมิดูครับ” เอ็กซ์ตอบ

“เพื่อนข้างบ้านมิดูก็แฟนแหละพูดให้ยาว” เพื่อนในวงคนหนึ่งแซวขึ้นมา คนอื่นหัวเราะแต่โดยสายตาของผู้จัดการวงปรามไว้

“หญิงเหรอก มิวมันไปไหนนะ พี่เค้ามารอแล้ววันนี้มีเล่นให้พี่ๆ เค้าดูด้วย” เอ็กซ์ทำหน้าตื่นและกตวางโทรศัพท์

“หามาหาหญิงรับนะ หาม่าบอกว่าหญิงไม่ได้เอาโทรศัพท์ไปด้วยแต่หญิงไปกะมิว แต่ไม่รู้ไปไหน” เอ็กซ์บอกกับทุกๆ คน

“เหลวไหล งั้นวันนี้พักง พี่ให้เวลาได้ไม่มากนักนะ ถ้ามิวไม่กลับมาซ้อมพี่จะตัดคิวของออกัสไปเสริมเวลาให้วงอื่นที่ขึ้นคอนเสิร์ตวันนั้นเหมือนกันแทน” ผู้จัดการเดินออกไปอย่างหัวเสีย ทุกๆ คนในวงจ๋อยไปตามๆ กัน

“มิวแม่งเห็นแก่ตัว ชอบสร้างปัญหาทุกที” เพื่อนคนหนึ่งในวงโผล่ขึ้นมา

“พี่เค้าอาจจะมีเหตุผลอะไรก็ได้ พี่รอฟังพี่มิก่อนสิ” เพชรบอก

“เหตุผลอะไรมันจะสำคัญไปกว่าหน้าที่วะ กูซ้อมแทบตายสุดท้ายก็เป็นศูนย์” คนเดิมกล่าวเสียงดัง

เอ็กซ์วิ่งไปกระซอกคอเสื้อเพื่อนคนดังกล่าวทุกๆ คนตกใจรีบวิ่งมาดึงเอ็กซ์ออก “มันพยายามกว่าพวกเราหลายเท่า มันต้องแต่งเพลง มาให้พวกเล่น มันต้องมาซ้อมร้องกับ แต่มันไม่เคยเรียกร้องอะไรจากเลยซักอย่าง มันไม่เคยสำคัญต่อว่ามันยิ่งใหญ่กว่าคนอื่น แล้วนี่คือสิ่งที่ให้มันเหรอก มิวเป็นเพื่อนหรือเปล่าวะ” เอ็กซ์ที่โดนเพื่อนๆ รังไว้ตะโกนใส่หน้าเพื่อนที่ต่อว่ามิว

เพื่อนคนดังกล่าวสลดลงไป “กูขอโทษ กูแค่กลัวว่าเราจะโดนยุบวง”

ที่โรงพยาบาลใต้และกรรณนำตัวเข้าห้องฉุกเฉินคนละชั้นกัน ทั้งคู่ยังคงแน่นิ่งไม่ได้สติ

“อาการคนไข้เป็นยังไงบ้าง” เสียงแพทย์ที่รีบวิ่งเข้ามาในห้องฉุกเฉินถามผู้ช่วยแพทย์
สมองได้รับความกระทบกระเทือนแต่ไม่มีอาการบวมและศีรษะไม่แตก อวัยวะภายในได้รับความกระทบกระเทือนเล็กน้อย ซ้อมมือมีแผลกระจกบาด คนไข้เสียเลือดมาก ตอนนี้อยู่ให้เลือดไว้แล้ว แต่ว่าเลือดสำรองกรุ๊ปโอเราจะหมดแล้วครับเพราะว่ามีคนไข้อีกคนไข้เลือดกรุ๊ปนี้เหมือนกัน”

“ประสานงานไปให้ติดต่อโรงพยาบาลใกล้เคียงหรือหน่วยงานอื่นขอเลือดกรุ๊ปโอด่วนนะ เราอาจจะต้องผ่าตัด”

“ผลเอ็กซ์เรย์มาแล้วค่ะ” พยาบาลเอาผลเอ็กซ์เรย์มาให้แพทย์ดู

“เอ็นและเส้นเลือดขาดนะ เตรียมตัวผ่าตัด”

มิวกับหญิงมาถึงโรงพยาบาล ทั้งคู่วิ่งไปที่เคาท์เตอร์

“คนไข้ที่รอคว่าที่เพิ่งมาถึงเมื่อก็อยู่ห้องไหนนะ” หญิงถามด้วยความเร่งรีบ

“ห้องฉุกเฉินชั้น 3 ค่ะ อีกคนก็ชั้น 4 ค่ะ”

“ลูกเค้านะคะ เด็กผู้ชายอยู่ชั้นไหนคะ”

“ชั้น 4 ค่ะทางขึ้นทางนั้นนะคะ” พยาบาลบอกพร้อมชี้มือบอกทาง

หญิงกับมิววิ่งไปที่ลิฟท์ มิวมีส้นหญิงปีบมือมิวไว้ให้มิวคลายเครียดลงบ้าง เมื่อลิฟท์มาถึงชั้น 4 หญิงและมิววิ่งหาห้องที่โต้งอยู่จนพบ เห็นพยาบาลกำลังจะเข้าห้องไป มิวจุดแขนไว้

“โต้งเป็นยังไงมั่งครับ” มิวถามเสียงครีบน้ำตายังไม่หยุดไหล

“คนไข้เสียเลือดมากนะคะ เส้นเลือดฉีกขาด คุณหมอกำลังเตรียมผ่าตัดค่ะ คุณเป็นญาติของคนไข้หรือเปล่าคะ”

“ผมเป็นเพื่อนนะคะครับ”

“เราต้องการติดต่อญาติให้มาเซ็นตียินยอมการผ่าตัดนะคะ คุณพวกติดต่อเขาได้ไหม”

“ดิฉันเป็นแม่ค่ะ” สุนีย์เดินมาทันพอดี

“งั้นเดี๋ยวตามชั้นมาเซ็นต์เอกสารทางนี้นะคะ” พยาบาลนำทางไป มิวและหญิงมองตามสุนีย์ไปจนลับไปที่หัวมุม

หญิงและมิวนั่งอยู่บริเวณม้านั่งหน้าห้องผ่าตัด

“ไม่เป็นไรหรอกมิวเป็นแผลที่แขนเท่านั้นเอง” หญิงพยายามปลอบมิว

“เพราะเราหญิง เพราะเรา” มิวพร่ำบ่นออกมาน้ำตาไหลรินอาบแก้มหยดลงสู่พื้นเบื้องล่าง

“คุณเลือดกรุ๊ปบีค่ะให้เลือดลูกชายไม่ได้ค่ะ เราต้องการเลือดกรุ๊ปโอตอนนี้กำลังประสานงานให้อยู่ นะคะคุณใจเย็นๆ” พยาบาลเดินนำมาที่ห้องผ่าตัดโดยมีสุนีย์เดินตามมาข้างๆ

“จะให้ชื่นใจเย็นได้ยังไงกันเล่า ลูกชิ้นทั้งคนนะคุณพยาบาล” สุนิย์เดินตามมา ร้องให้พร้อม ต่อว่าพยาบาลอย่างหัวเสีย

“ผมเลือดกรุ๊ปโอครับ ผมจะให้เลือด” มิววิ่งเข้าไปหาพยาบาลแล้วบอก

“ไหวแน่หรือคะ” พยาบาลมองแล้วถาม สุนิย์มองมิวอย่างอ่อนโยน

“ไหวครับ ยังไงก็ไหว” พยาบาลนำมิวเข้าไปในห้องให้เลือดทำการตรวจและเจาะเลือดดมิมิวบีบเลือดใส่ถุงอย่างรวดเร็วถุงจนผ่านไปสามถุง

“พอแล้วคะพอก่อน น้องจะไม่ไหวเอานะคะ” พยาบาลบอกให้พอ ทำการดักเข็มออกทำแผลและให้มิวนอนพักอยู่บนเตียงก่อน จากนั้นพยาบาลนำถุงเลือดรีบเดินออกไป สุนิย์และหญิงเดินสวนเข้ามา สุนิย์มองมิวและค่อยๆ เดินไปที่เตียง

“ผมขอโทษครับน้ำนี่ย ผมขอโทษ” มิวร้องให้อีกครั้ง พยายามจะลุกขึ้นไหว้ขอโทษสุนิย์

“อย่าโทษตัวเองเลยมิว มิวช่วยเค้านะ น้ำต้องขอใบมิวสิ” สุนิย์ยิ้มเล็กๆ ให้มิว

“ผมอยากไปเฝ้าได้งี้ ได้ไหมครับ”

“ไปสิ” สุนิย์กับหญิงช่วยกันประคองเตียงลุกขึ้นและเดินไปที่ม้านั่ง มิวหน้าซีดและดูอ่อนแรง

“นอนลงไปเลยดีกว่ามิว มิวนั่งไม่ไหวหรอก เดี่ยวจะพาลเป็นลมเอา” หญิงบอกให้มิวนอนไปกับม้านั่ง มิวไม่ยอมแต่สุนิย์เข้ามาจับให้มิวนอนลงมิวจึงยอม

“หนูฝากมิวแป้นะคะ หนูออกมาไม่ได้บอกหม่าม่านะคะ” สุนิย์พยักหน้า หญิงวิ่งไปโทรศัพท์ที่บ้าน เพราะเพลียจากเหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านมา และการให้เลือด สุนิย์เดินมาใกล้กับตัวมิว มองหน้ามิวพลางลูบศีรษะ “คนที่ทำให้เป็นแบบนี้อาจเป็นเพราะพวกน้ำก็ได้” สุนิย์พูดน้ำตาคลอ

สักพักหญิงเดินกลับมาเห็นภาพดังกล่าวก็ยิ้มได้เล็กน้อย

“น้ำคะ น้ำไปดูน้ำผู้ชายเถอะคะ ทางนี้มีหนูกับมิวอยู่แล้ว เดี่ยวมีอะไรหนูจะลงไปเรียกให้นะคะ” หญิงบอก สุนิย์ขบใจและเดินลงไปชั้นสาม

“คนไข้ปลอดภัยแล้วนะครับ หมอเย็บแผลที่ศีรษะให้และทำแผลตามที่อื่นๆที่โดนกระจกบาด หมอให้เลือดไว้ ส่วนอื่นๆไม่กระเทือนอะไรมาก แต่ว่าคนไข้สุขภาพไม่ค่อยดีมาก่อนแล้วอาจต้องพักผ่อนซักระยะ” สุนิย์ใจชื้นขึ้นเดินตามเตียงที่เข็นรถออกไปสู่ห้องพักผ่อน จัดแจงเรื่องห้องพักให้กรจากนั้นจึงตามไปเฝ้าอาการต่อไป

ทางด้านใต้ใช้เวลาผ่านไปราวชั่วโมงครึ่งหมอจึงออกมา สุณีย์ หญิงและมิวที่ตื่นแล้วรีบเข้าไปตามอาการไต้งในทันที

“คนไข้เกร็ดเลือดน้อย เลือดไม่ค่อยแข็งตัวทำให้เสียเลือดมาก ขณะผ่าตัดคนไข้มีอาการช็อค ตอนนี้อยู่หมอดต่อเส้นเลือดและเส้นเอ็นที่ขาดให้แล้ว บาดแผลตามที่ต่างๆ หมอให้พยาบาลทำแผลให้อยู่ แต่ว่ามีรอยช้ำที่บริเวณหน้าผากนะ หมอคิดว่าศีรษะอาจได้รับความกระทบกระเทือนบางส่วนแต่ว่าเอ็กซ์เรย์ไม่พบอาการผิดปกติ ยังไงเดี๋ยวทำแผลเสร็จพักสักหน่อย อาการน่าจะดีขึ้น คอยเฝ้าระวังอาการทางสมองที่ตรวจไม่พบเท่านั้นเอง” แพทย์กล่าว

“แล้วมันจะมีผลยังไงมั่งไหมคะหมอ อาการที่ตรวจหาไม่เจอ” สุณีย์ถามหมออย่างร้อนรน
“เป็นได้หลายอย่างนะครับ แต่ที่น่าเป็นห่วงขอคนไข้คนนี้ก็คือ...”

“คืออะไรครับหมอ” มิวถามเสียงดัง

“ถ้าคนไข้ไม่ฟื้นหรือไม่รู้สึกร่างกายใน 7 วัน คนไข้อาจจะเข้าฉายนิทราได้ครับ แต่โอกาสมีไม่สูงหรอกครับ หมอขอให้พวกคุณอย่าวิตกกังวลมากนักนะ หมอขอตัวก่อนนะครับ” หมอพูดจบก็เดินจากไป สุณีย์และหญิงยืนร้องไห้อยู่ตรงนั้น มิวทรุดลงกับพื้นน้ำตาไหลแต่ไม่มีเสียงใดๆ ออกมาจากมิว

ผ่านไปพักหนึ่งสุณีย์ตั้งสติได้จึงบอกมิวกับหญิงให้กลับบ้านไปก่อน

“มิวกับหญิงกลับบ้านไปก่อนเถอะ ปานนี้แม่หญิงคงรอแม่แล้ว” สุณีย์บอกทั้งสองคน

“ผมอยากอยู่ดูไต้งครับน้ำนีย์ น้ำนีย์อย่าไล่ผมไปเลยนะครับ” มิวบอกเสียงอ่อนเพลีย

“เราสองคนก็ไม่ไหวเอา วันนี้อย่างไรก็ทำอะไรไม่ได้ พวกเรากลับไปก่อนแล้วพรุ่งนี้มาใหม่จะได้มาเปลี่ยนกับน้ำนะ” สุณีย์เข้าจับไหล่ทั้งสองข้างให้มิวลุกขึ้น และตักไหล่เล็กน้อยเป็นการปลอบมิว “หญิงพามิวกลับไปก่อนนะลูก”

“คะน้ำ” หญิงยกมือไหว้ มิวไหว้ตาม สุณีย์ยกมือขึ้นรับไหว้ จากนั้นหญิงจึงจับมือมิวพาเดินออกไปขึ้นแท็กซี่กลับบ้าน ขณะอยู่บนรถทั้งคู่ไม่ได้คุยอะไรกันแม้แต่คำเดียว มีเพียงเสียงเพลงจากวิทยุแว่วมาเท่านั้น มิวมองออกไปด้านนอกผ่านกระจกรถ ทอดสายตาให้ไกลออกไปอย่างไร้จุดหมาย

เหมือนว่าเราจะมองไม่เห็นหนทางใด
ตกอยู่ในความมืดบอด ตกอยู่ในหัวใจที่อ่อนไหว
เหมือนจะเป็นกลางคืนอันยาวนาน เมื่อฟ้าไม่มีแสงใด
มองไปรอบกาย หัวใจก็พลันหวาดกลัว

ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังที่ฉายในวันต่อไป
แต่ไม่รู้ต้องรอเมื่อไหร่ หรือใจเราคงจะอยู่กับคืนอันเป็นนิรันดร์

ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังฉายในวันต่อไป
เมื่อเรามีเช้าวันใหม่ หวังใจว่าจะมีหนทาง

เมื่อทุกขีในวันเมื่อวานคืนกลับมาหาใจอันอ่อนแอ
เหตุที่ใจแพ้ เพราะเราต่างหากที่แพ้ใจ
ความทุกข์จึงเป็นกลางคืนอันยาวนาน แต่แล้วมันจะผ่านไป

ตราบไฉไลเวลายังหมุนผ่าน ความทุกข์จะผ่าน
เพราะไม่มีคืนใดเป็นนิรันดร์
วันคืนต้องผ่าน นั่นคือเวลาอันเป็นนิรันดร์~

“มิวไม่ให้เราอยู่เป็นเพื่อนแน่เธอ” หญิงถามด้วยความเป็นห่วง
มิวส่ายหน้า “ฉันให้เอ็กซ์มาอยู่เป็นเพื่อนใหม่ เดียวเราโทรตามให้” หญิงเสนอก
“เราอยากอยู่คนเดียวมากกว่า หญิงเข้าบ้านเถอะ” มิวพูดจบก็หันหลังเข้าประตูบ้านไป
หญิงมองตามอย่างหวังใย

มิวขึ้นไปอยู่บนห้องมืดๆ ไม่เปิดไฟเลยแม้แต่วางเดียว มีเพียงแสงไฟจากถนนที่ลอดเข้ามาเท่านั้น มิวเห็นตุ๊กตาหมีของมิวตกอยู่บนเตียง เขาหยิบขึ้นมา พลิกดูข้อต่อและกอดมันไว้ น้ำตาลคลอ “อย่าเป็นอะไรนะโต้้ง” มิวบรรจงวางตุ๊กตาลงหมอนด้านข้างตัวเขา ก็มลงหยิบกล่องใส่ตุ๊กตาไม้ ออกมาต่อที่ละชั้นทีละชั้น มิวคิดถึงตอนที่ได้ตุ๊กตานี้มาตอนเด็ก คิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ระหว่างเขากับโต้้งถึงตุ๊กตาไม้เป็นรูปเป็นร่างมิวก็นั่งร้องไห้เสียใจมากขึ้น เมื่อต่อตุ๊กตาเสร็จมิวหยิบรูปที่มิวและโต้้งถ่ายด้วยกันตอนเด็กออกมาหนึ่งดูอยู่ในห้องสลัวๆ และเงียบสงบมีเพียงเสียงสะอื้นและเสียงรำไห้ของเขาเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อน

“สิ้นเดือนนี้จะมีมินิคอนเสิร์ตเปิดอัลบั้ม จัดที่สยามด้วยนะ ที่เดิมที่เคยเล่นเลย”

“ไว้เราจะไปดูนะ ไปฟังเพลงของเรา”

เสียงโต้้งดังอยู่ในหัวมิวตลอดเวลา

มิวผลอหลับไปตอนไหนไม่รู้ตัว ตื่นมาอีกทีช่วงบ่ายเนื่องจากเอ็กซ์มาเรียก มิวเดินลงมาเปิดประตูให้ เอ็กซ์และหญิงเดินเข้าบ้านไป

“หญิงเล่าให้กูฟังหมดแล้ว ไหวป่าววะ สภาพแย่มากเลยวะ”

“ไม่เป็นไรหรอก” มิวตอบน้ำเสียงอ่อนแอ “แล้วที่วงเป็นไง”

“เออๆไม่รู้จะเล่าให้ฟังดีหรือเปล่า ผู้จัดการเขาไม่รู้ว่าจะอะไร เขาเลยหวัหวัเสียที่ไม่ไปเมื่อวาน” เอ็กซ์บอกเพื่อนอีกอึก

“อืม กูก็พอจะเดาออก” มิวตอบเสียงอ่อย

“แต่มิวเป็นแบบนี้ยังจะให้ไปอีกหรือ” หญิงถามเอ็กซ์เสียงแข็ง

“...ไว้เราจะไปดูนะ ไปฟังเพลงของเรา...” เสียงนี้ดังก้องในหัวมิวอีกครั้ง ทำให้มิวมีแรงฮึดสู้ขึ้นบ้าง

“เราจะไปนะหญิง เราต้องไป พี่เขาเรียกอีกทีวันไหนนะ” มิวตอบหญิงและหันไปถามเอ็กซ์ทันที

“ถ้าไม่ไหวก็ไม่ใช่ไรหรอก กูลาพี่เขาให้ก่อนก็ได้ มีเวลาอีกตั้งนาน” สีหน้าห่วงใยเพื่อนมาก

“ไม่เป็นไรจะไป บอกพี่ด้วยว่าวันนี้กูขอลาอีกวันนึง พรุ่งนี้ไปซ้อม” มิวบอก

“ก็อย่างนั้นแหละ พี่เขาเรียกซ่อมพุงนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงวันงานนะ นี่เขาให้เอาบัตร V.I.P. มาให้ด้วย ฎไม่รู้เท่าไรเขาเลยให้มา 5 ใบ เป็นบัตรแถวหน้าสุด” มิวรับตัวไป

“เดี๋ยวเอ็กซ์กับหญิงจะไปโรงพยาบาล มิวรีบไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะ” หญิงบอกให้มิวไปอาบน้ำ

“อืมๆ” มิวเดินขึ้นไปบนบ้านอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ มิวหยิบตุ๊กตาหมีไปด้วย ทั้งสามคนนั่งรถไปโรงพยาบาลกัน

เวลาเดียวกันที่โรงพยาบาลรู้สึกตัวเห็นสุณีย์นอนหลับฟูบอยู่ข้างๆ เตียง

“คุณ คุณ แล้วโค้งละ เจ้าโค้งอยู่ไหน” กรร็องเรียกเสียงดังด้วยความตกใจ

สุณีย์ตื่นขึ้นมาเห็นกรร็องวอยวายอยู่ “มิวอยู่ห้องไอซียู หมอให้รอดูอาการ แต่อาการไม่น่าเป็นห่วงหรอก หมอบอกว่าแกจะปลอดภัย”

“ผมไม่น่าทำอย่างนั้นกับลูก เพราะผมใช้ใหม่ ถ้าโค้งเป็นอะไรไปเราจะอยู่ยังไง เราไม่มีอะไรให้สูญเสียแล้วนะ”

“มันผ่านไปแล้วละคุณ ใจเย็นๆ คุณก็ต้องพักผ่อนนะ” สุณีย์จับแขนกรร็องอย่างอ่อนโยนปลอบให้ใจเย็นลง

“ผมขอโทษ ผมทำร้ายลูกอีกแล้ว” กรร็องลงน้ำตาไหลออกมา

“อย่าเพิ่งคิดอะไรมากเลยคุณ เดี่ยวลูกก็หายนะ”

“คุณเล่าเรื่องลูกให้ผมฟังได้ไหม ช่วงที่ผมไม่ได้ทำหน้าที่ความเป็นพ่อที่ดีเลย”

“ฉันจะเล่าให้คุณฟัง ถ้าคุณเลิกโทษตัวเองอย่างนี้”

“ผมขอโทษ ผมอยากฟังจริงๆ”

“ฉันรู้เรื่องนี้มาตั้งแต่ตอนที่เรามีปาร์ตี้ให้แดง เขี่ยจนเมื่อปีที่แล้ว ฉันเห็นโค้งกับมิว... แล้วฉันก็รู้เรื่องทั้งหมด”

“ฉันไปพูดกับมิวให้เลิกยุ่งกับโค้ง มิวก็ยอมฟัง โค้งโมโหฉันมาก แต่สุดท้ายเขาก็ยังกลับมาอยู่กับเรา”

“ฉันถามเขาอีกครั้งว่าเขาต้องการเลือกไปทางไหน เขาบอกฉันเป็นนัยๆ ว่าเขาเลือกมิว”

“แต่สุดท้ายแล้ว เขาก็ยังกลับมาหาเรา มาทำให้ครอบครัวเรากลับมาดีเหมือนเดิม ตั้งใจเรียน ดูแลกันและกัน”

“โด่งทำเพื่อเรามาก เราควรทำอะไรเพื่อเขาบ้าง เราเป็นเจ้าของเขาตลอดไปได้หรือกะกร”

กรน้ำตาไหล “ทำไมผมถึงทำร้ายลูกขนาดนี้”

“ต่อจากนี้เราจะทำเพื่อเขาบ้าง เราจะให้เขาดำเนินทางชีวิตเองโดยเราเป็นแค่คน
ประคับประคองเท่านั้น”

“ถ้าลูกหาย คุณว่าผมควรขอโทษเขาไหม” กรค่อยๆลุกขึ้นนั่ง

“ไม่ต้องหรอก แคร์รักเขาให้มากๆ ก็พอแล้วละ” กรและสุนีย์กอดกันอย่างอบอุ่น ต่างคนต่าง
พูดความในใจออกมาทำให้ความเข้าใจก่อตัวมากขึ้น

“แล้วมิวล่ะ มิวรู้เรื่องนี้หรือเปล่า” กรถาม

“ถ้าคุณเห็นมิวเมื่อวาน คุณจะสงสัยมิวพอๆ กับสงสัยลูกเรา ขึ้นยังอดใจหายไม่ได้เลย
ตอนที่เห็นมิวเป็นถึงขนาดนั้น และมิวยังเป็นคนให้เลือดโด่งกับคุณจนตัวเองเพี้ยนกลับไป”

กรอึ้งไปครู่หนึ่ง น้ำตาไหลออกมา สุนีย์กอดกรแน่นขึ้นลูบหลังเขาเป็นการปลอบประโลม

มิว เอ็กซ์ และหญิงมาถึงโรงพยาบาลขึ้นไปห้องไอซียูที่โด่งอยู่ ปรากฏว่ากลายเป็นห้อง
ว่างไปแล้วทั้งสามคนใจหาย มิววิ่งไปถามนางพยาบาลคนหนึ่งที่อยู่แถวๆ นั้น นางพยาบาลบอกว่า
ได้ย้ายไปห้องพิเศษติดกับห้องพ่อของโด่งแล้ว และบอกทางไป มิวขอบคุณแล้ววิ่งไปทางห้อง
ดังกล่าว เมื่อเข้าไปในห้องโด่งนอนหลับอยู่ ที่ข้อมือมีผ้าพันแผลพันอยู่และถูกห้อยไว้ ตามเนื้อตัวมี
รอยแผลอยู่ประปราย ที่หน้าผากมีรอยเขียวช้ำม่วงอยู่วงใหญ่ มิวเห็นภาพดังกล่าวก็อึ้งไปครู่หนึ่ง
หันมาเจอสุนีย์ยืนอยู่และกระนั่งอยู่ที่รถเข็น หญิงกับเอ็กซ์ยกมือสวัสดีก่อน มิวที่ตั้งสติได้ยกมือ
สวัสดีตามที่หลัง สุนีย์และกรยกมือไหว้

“ผมขอโทษนะครับ น้ำกร” มิวพูดขึ้นก่อนน้ำเสียงสั่น

“อย่าไปพูดถึงมันเลยมิว มันผ่านไปแล้ว” กรตอบน้ำเสียงเรียบเฉย

“ผมขอมาเยี่ยมโด่งบ้างได้ไหมครับ” มิวมองกรถามเสียงอ่อย

“มาได้สิ มาได้ตลอดเวลาที่มิวต้องการเลยนะ น้ำขอโทษนะที่ทำตัวแบบนั้นใส่มิว” กรบอก
มิวสีหน้าและน้ำเสียงอ่อนโยน “น้ำก็เห็นมิวเป็นลูกเป็นหลานคนนึง ตอนนั้นน้ำยังรับไม่ทันนะ มิ
วจะยกโทษให้น้ำไหมลูก”

มิวยิ้มน้ำตาคลอเบา “ขอบคุณครับ น้ำกร น้ำนีย์”

หญิงกับเอ็กซ์มองหน้ากันและยิ้มออกมาอย่างมีความสุข
“แล้วได้เป็นยังไงมั่งคะ” หญิงถาม
“หมอเขาเห็นอาการดีขึ้นแล้ว หายใจเองไหวแล้วเขาเลยให้มาพักฟื้นห้องนี้ได้” สุนีย์ตอบ
“แล้วได้รู้สึกตัวมั่งไหมครับ” มิวถาม
สุนีย์ส่ายหน้า สีหน้าเป็นกังวล
กรรมองโต้้งอย่างห่วงใย “ถ้าได้ตื่นขึ้นมา พ่อสัญญาว่าพ่อจะไม่ทำอะไรให้โต้้งเสียใจอีก”
มิวเดินไปข้างเตียง เอาตุ๊กตาหมีไปวางลงไว้ที่ข้างหมอนโต้้ง
“เดี๋ยวแม่พาพ่อไปพักผ่อนก่อนนะ แล้วฝากโต้้งแป็บนึงนะน่าจะกลับไปเอาของและปิด
บ้านให้ดีๆ ด้วย ตั้งแต่เมื่อวานยังไม่ได้อาบน้ำเลย
“ครับ” “คะ” ทั้งสามคนตอบรับ สุนีย์กับภรรยาให้ทั้งสามคน แล้วสุนีย์ก็เซ็นกรกลับห้องไป
“เดี๋ยวหญิงออกไปหาซื้ออะไรกินก่อนนะ” หญิงบอกและเดินกลับหลังออกไป จุดแขนให้
เอ็กซ์ไปด้วย เอ็กซ์ทำหน้างงๆ หญิงแยกเขี้ยวใส่ “เออๆ ใช่ๆ เดี่ยวกูก็ไปด้วย เอาอะไรไหมกูซื้อ
ให้” เอ็กซ์ถามมิว
“ไม่หรอก ขอใจ”
หญิงและเอ็กซ์เดินออกไปจากห้อง
มิวขยับตุ๊กตาให้อยู่ชิดหมอนของโต้้ง มองดูหน้าโต้้งที่กำลังหลับอยู่
“เราเอามาคืนนะ โต้้งไม่อยากได้หรอก เอาไปทิ้งไว้อีกแล้วนะ”
“ทำไมโต้้งเจียบละ ไม่อยากคุยกับมิวแล้วหรือ”
“เราเอา CD มาด้วยนะ ที่โต้้งชอบฟังไง โต้้งไม่ฟังหรือ” มิวเริ่มน้ำตาคลอ มิวพยายาม
สะกดอารมณ์ตัวเองหายใจเข้าลึกที่สุดตัว “เราจะไม่ร้องให้แล้วนะ เราจะเข้มแข็ง เราจะตั้งใจซ้อม
ดนตรีนะ โต้้งอย่าลืมมาดูละ” มิววางบัตรคอนเสิร์ตไว้ที่โต๊ะข้างๆ เตียงนอน นั่งลงมองหน้าโต้้ง โดย
หวังว่าสายตาที่เป็นห่วงและอ่อนโยนของมิวจะช่วยรักษาโต้้งได้บ้าง
มีโทรศัพท์เข้ามาหามิว
“ว่าไงครับพี่”
“พี่อยากให้มาที่บริษัทด่วนเลยนะ”
“มีอะไรหรือครับพี่”
“บอกให้มากี่มาเถอะ พี่มีเรื่องจะคุยด้วย มาเดี๋ยวนี้เลยนะพี่หรือ”

“ครับๆ” มิววางสายลง

“เฮ้ย เอ็กซ์ที่บริษัทเรียกให้กูไปหาอะ”

“เออรอๆ อยู่ที่ห้องนั่นแหละ เดี่ยวกูขึ้นไปหา” เอ็กซ์ตอบมาทางโทรศัพท์
เอ็กซ์กับหญิงขึ้นมาที่ห้อง

“ฝากหน่อยนะหญิง” มิวบอก

“เออ ไปเถอะเราอยู่ให้” หญิงตอบ

“ไปก่อนนะครับที่รัก” เอ็กซ์บอกหญิง

“ยังจะมาเล่นอีก” หญิงบอกเอ็กซ์เสียงแข็ง

มิวกับเอ็กซ์ออกจากห้องไป หญิงมองไปรอบๆ เห็นตุ๊กตา CD และบัตรคอนเสิร์ต หญิงถอนหายใจยาว

“พี่ผิดหวังในตัวมิวมากนะ มิวไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย โดดซ้อม ไม่เชื่อฟัง เป็นข่าว” ผู้จัดการต่อว่ามิว มิวก้มหน้านิ่งเงียบ

“พี่ครับแต่ว่า...” เอ็กซ์กำลังจะพูดแต่โดนผู้จัดการเบรกไว้ก่อน

“พี่เคยพูดใช่ไหมว่าถ้ามิวมีเรื่องอีกพี่จะหยุดโปรเจกต์ออกัส” มิวไม่พูดอะไรได้แต่เงียบและพยักหน้า

“ในภาพข่าวมีรูปมิวร้องไห้ขึ้นเด่นชัดในหน้านิตยสารหลายฉบับ แต่รายละเอียดไม่มีใครรู้เท่าไร”

“พี่ครับ เพื่อนโดนรถชนพี่จะให้ดีใจวิ่งไปเก็บตัวหัวเราะอยู่กับบ้านหรือครับ” เอ็กซ์ตอบแทนอย่างมีอารมณ์ ผู้จัดการดูไม่พอใจเล็กน้อย

“พี่จะให้โอกาสสุดท้าย ซ้อมให้หนัก แล้วนับัตรคอนเสิร์ตไปชวนโดนัทมาดูซะ นอกเหนือเวลาซ้อมพาโดนัทไปเดินสยามเหมือนเดิม พี่อยากให้ข่าวให้ความสนใจเรื่องนั้นมากกว่า”

เอ็กซ์ทำท่าจะเถียงแทน แต่ถูกเบรกคราวนี้เป็นมิวที่เบรกแทน

“ผมจะทำอย่างที่พี่บอก ผมจะไปชวนโดนัทมาดู แต่ผมขอเรื่องนึงผมขอแลกการพาโดนัทไปเที่ยวเป็นเอาเวลาช่วงนั้นมาซ้อมดีกว่าครับ” มิวตอบน้ำเสียงเฉียบขาด

“เออๆ แล้วแต่เรา แต่นี่โอกาสสุดท้ายของมิวและของวงออกัสแล้ว พี่ขออ้อเลย” ผู้จัดการบอกเป็นการสรุป

“ครับ” มิวตอบเสียงหนักแน่นคว้าบัตรคอนเสิร์ตออกไป เอ็กซ์วิ่งตามมิวออกไปเช่นกัน

“โดนัทเหวอมาเจอมิวที่สยามหน่อยได้ไหม”

“อืมได้สิ ช่วงนี้เรางานเยอะๆเลยไม่ค่อยได้ไปหานะ มิวเป็นอะไรหรือเปล่า โดนัทเห็นข่าวโดนัทตกใจหมดเลย มิวมีเรื่องอะไรเหวอ”

“เรื่องนั้นไว้ก่อนเถอะ เจอที่สยามแล้วคุยกันนะ”

“อืม ได้ๆ” โดนัทตอบและวางสายไป

“ทำอย่างนี้จะดีเหวอวะมิว”

“ดีสิ ภูต้องเล่นคอนเสิร์ตนี้ พวกเราทุกคนต้องได้ขึ้นคอนเสิร์ตนี้” มิวมองเอ็กซ์สายตามุ่งมั่น มิวแยกกับเอ็กซ์ ให้เอ็กซ์ไปรับหญิงที่โรงพยาบาล ส่วนมิวไปหาโดนัทตามที่นัดไว้

“รอนานไหมมิว” โดนัททักทายเสียงใส ขณะเดินเข้ามาในร้านไอศกรีม คนในร้านมองมาที่ทั้งสองคน

“เราเอาบัตรคอนเสิร์ตมาให้ วันเสาร์หน้าเราจะเล่นมินิคอนเสิร์ตที่ลานที่สยามนี้” มิวส่งบัตรคอนเสิร์ตให้

“ดีจัง โดนัทต้องมาดูแล” โดนัทบอกมิวหน้าตายิ้มแย้ม “ตั้งใจซ่อมนะ”

“เราจะซ่อมอย่างเต็มที่ เราจะเล่นคอนเสิร์ตนี้เพื่อคนๆ นึง” มิวตอบน้ำเสียงและสีหน้าเข้มแข็ง โดนัททงๆ

“แล้วเราจะไปไหนต่อดี” โดนัทถาม

“วันนี้เราไม่ว่างนะ ช่วงนี้เราคงมาเกี่ยวกับโดนัทไม่ได้นะ เราต้องซ่อมให้มากๆ”

“อืมๆ” โดนัทตอบแบบไม่ค่อยพอใจเท่าไรหรอก “ไม่เป็นไร”

“งั้นเราไปก่อนนะ” มิวลากโดนัทและเดินออกไปจากร้านขึ้นแท็กซี่กลับไปโรงพยาบาล

เมื่อไปถึงห้องใต้สุณีย์นั่งอยู่ยิ้มทักทาย มิวยกมือไหว้สวัสดิ

มองหาของที่เขาวางไว้ให้ตั้งแต่ไม่พบ สุณีย์เห็นมิวมองไปมา พอดีเดาออก

“น้ำเกือบไว้แล้วละ ตัวคอนเสิร์ตนะ น้ำกลัวมันจะหาย ถ้าตั้งใจเมื่อไหร่ น้ำจะเอาให้เขาเองนะ” พุดจบสุนีย์เดินไปเปิดวิทยุที่นำมาจากบ้าน ใส CD ของมิวลงไปแล้วเปิด หยิบตุ๊กตามาวางไว้ที่หัวนอนเตียงเหมือนเดิม

“ของพวกนี้น้ำจะทำให้เขาดีขึ้นนะ” สุนีย์มองเตียงน้ำตาคลอ

“ความรักจากน้ำสองคนด้วยครับ” มิวตอบอย่างอ่อนโยน มิวเดินไปหาเตียงที่หัวเตียง พุดข้างๆหูเตียง

“อีก 7 วันมิวจะเล่นคอนเสิร์ตแล้วนะ เตียงมีเวลา 7 วัน เราก็มียเวลา 7 วัน เหมือนกัน เรามาไม่ได้แล้วนะ แต่เราจะพยายามซ้อม เราจะพยายามเพื่อเตียงด้วยนะ อย่าลืมมาดูเราละ” มิวบอกเตียงเสียงสั่น สุนีย์น้ำตาไหลออกมา กรรที่เดินไหวแล้วก็เดินเข้ามาได้ยืนพอดี กรรเดินเข้าไปกอดมิวพยายามในส่วนองเตียงด้วยนะลูก” มิวน้ำตาคลอด้วยความซึ่งใจ กรรกอดมิวไว้พลาญลูปหัว

มิวกลับมาบ้านนั่งเล่นเปียโนเพลงที่เคยเล่นกับอาม่าจนจบเพลง ยิ้มให้รูปอาม่าแล้วขึ้นไปนอน

เหลืออีก 6 วัน

รุ่งขึ้นมิวไปถึงที่บริษัทประมาณบ่ายโมงกว่า ซึ่งเพื่อนๆ ในวงมาหมดแล้ว เมื่อมิวเข้าไปในห้องซ้อม ทุกคนดูสีหน้าเฉยชา มิวรู้สึกผิดที่เขาทำให้ในวงเครียด พอมิวเดินเข้าไปวางข้าวของและเดินไปที่ไมค์กลางห้อง ทุกคนตะโกนพร้อมกันว่า “ยินดีต้อนรับ” พร้อมกับร่ำเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ ไม่ยั้ง ทุกคนวางเครื่องดนตรีลงและวิ่งมากอดมิวที่กลางห้องแต่พอคนเยอะเหมือนกันการกอดกันทั้งหมดมากกว่า มิวยิ้มดีใจน้ำตาคลอ

“ขอบใจนะทุกคน ขอบใจมาก” มิวยิ้มให้เพื่อนๆ ในห้อง เอ็กซ์ชูนิ้วโป้งและยกคิ้วให้การซ้อมดำเนินไปเรื่อยๆ มีบางครั้งที่มิวร้องเพลง แล้วมีอาการเศร้าจะร้องให้ออกมา ร้องต่อไม่ได้ แต่พักสักครู่ก็ผ่านไปได้ด้วยดี การซ้อมเรื่อยมาถึงหกโมงเย็น

“เข้าเพลงสุดท้ายนะ หมดเวลาซ้อมและ” เอ็กซ์บอก

“กันและกันป่าวมิววันนี้ยังไม่ได้ซ้อมเลยนะ” เพื่อนในวงบอก

“เพลงนี้กูขอไม่ซ้อมนะ กูจะร้องเพลงนี้วันจริงเลย จะซ้อมก็ให้เพชรร้องแล้วกันนะ โทดที่”

มิวตอบ

“อืมๆ กูเข้าใจ”

“จ้ะ Ticket อีกซักกรอบแล้วกัน” มิวบอกเพื่อนๆ การซื้อบัตรวันแรกจบลงไปแล้วจะตะกุกตะกัก แต่ก็ออกมาดี

มิวกลับถึงบ้านยกมือไหว้รูปอากาศยามา แล้วนั่งเล่นเปียโนเหมือนเดิม หญิงเดินมามอง ลอดประตูเหล็กที่ปิดไม่สนิท มิวเล่นเปียโนไปน้ำตาไหลไป

เหลืออีก 5 วัน

การซื้อบัตรดำเนินไปเหมือนเดิม หญิงตามมาดูการซื้อด้วยวันนี้ และหญิงโทรหาสุรีย์ “ตอนนี้อาการทรงตัวนะ แต่ตั้งใจหาใจขาดเขาเลยเอาออกซิเจนมาใส่ให้ นอกนั้นก็เหมือนเดิมแหละหญิง”

“แล้วน้ำกรล่ะคะ น้ำกรหายแล้วละ แคะยังไม่ค่อยแข็งแรงก็ผลัดกันเฝ้าเตียงนี้แหละ แล้วมิวล่ะ”

“มิวซื้ออมยู่คะน้ำ มิวซื้อหมั่นมากเลย ถ้าตั้งใจหาเห็นคงจะดีใจ” หญิงตอบ ภาคภูมิใจในตัวมิวมาก

“ฝากบอกมิวด้วย ว่าน้ำกับน้ำกรเป็นห่วง ดูแลสุขภาพด้วย”

“คะ แค่นั้นคะ สวัสดีคะ”

การซื้อบัตรจบลง หญิงกลับบ้านกับมิว มิวนั่งฟังเพลงของตัวเองในรถตู้ที่มาส่งพร้อมยืมหญิงยิ้มตามอย่างโล่งใจ

กลับถึงบ้านตั้งใจไหว้รูปผู้ใหญ่ทั้งสองและนั่งลงเล่นเปียโนเหมือนเคย เมื่อเล่นจบมิวเดินขึ้นไปพุดกับตุ๊กตาไม้

“หายไฉนนะ”

อาการของเตียงทรงตัว คลื่นสมองปกติ ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

เหลืออีก 4 วัน

มิวไปซ้อมเหมือนเดิม วันนี้เพชรต้องซ้อมเยอะเป็นพิเศษเนื่องจากได้เติมเพลงคั่นอันเป็นนิรันดร์เข้ามาใช้ในการโชว์ด้วย มิวนั่งมองเพชรร้องรอบแล้วรอบเล่า แต่เพชรยังมีความประหม่าที่หลายๆคนจ้องมองมาที่เขาเลยร้องเพี้ยนร้องหลุดไปบ้าง มิวเข้าไปปลอบและสอนให้เพชรร้องออกมาจากใจ คิดว่าร้องอยู่ในห้องน้ำที่บ้านก็ได้ รอบสุดท้ายเพชรร้องได้ไพเราะมาก เมื่อร้องจบทุกคนในห้องเงียบสนิท ครู่หนึ่งมิวตบมือให้เพชรทุกคนตบตาม มิวเข้าไปกอดคอเพชร เพชรมองมิวอย่างภูมิใจ

กลับถึงบ้านมิวไหว้รูปผู้ใหญ่ทั้งสองและนั่งลงเล่นเปียโนเหมือนเคย เมื่อเล่นจบมิวเดินขึ้นไปพุดกับตุ๊กตาไม้

“อย่าซีเซียมากสิ ”

อาการของไต้ทรงตัว คลื่นสมองปรกติ ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

เหลืออีก 3 วัน

วันนี้ผู้จัดการวง โปรดิเวเซอร์งาน และวงดนตรีวงอื่นมากันพร้อม เพื่อดูวงออกัสซ้อมเหมือนจริง การซ้อมผ่านไปได้ด้วยดี จนถึงเพลงสุดท้ายคั่นอันเป็นนิรันดร์ ทุกๆ คนตบมือให้วงออกัส

โปรดิเวเซอร์ถาม “เพลงกันและกันหายไปไหนล่ะ”

“มันเป็นเพลงsurprise นะครับพี่” เพื่อนในวงคนหนึ่งบอก

“เราวางคอนเซ็ปต์ไว้ นะครับ รับรองดีแน่นอน” ปิงปองเสริม

“เพลงนั้นเราจะซ้อมแบบเงิบๆ แล้วกันนะพี่ พวกผมขอเก็บเป็นความลับเพลงหนึ่ง”

“โอเคๆ ให้มันแจ่มอย่างที่คุยแล้วกัน” ผู้จัดการวงบอก

ทุกคนในวงมองมาที่มิวแล้วยิ้ม ยกนิ้วให้ มิวยิ้มให้เพื่อนๆ ในวง

กลับถึงบ้านไต้ไหว้รูปผู้ใหญ่ทั้งสองและนั่งลงเล่นเปียโนเหมือนเคย เมื่อเล่นจบมิวเดินขึ้นไปพุดกับตุ๊กตาไม้

“เพลงนั้นเราเก็บไว้ให้ไต้ฟังนะ ธิบาย พี่มาฟังล่ะ”

อาการของไต้งทรงตัว คลื่นสมองปรกติ ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง หมอเอาออกซิเจนออก เพราะไต้งหายใจเองได้ดีขึ้นมาก

เหลืออีก 2 วัน

การซ้อมดำเนินไป วันนี้ทุกคนซ้อมโดยไม่พักติดต่อกันจนหกโมงเย็น เพลงที่เล่นออกมาทุก เพลงน่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง

“ถ้าวันจริงเล่นได้แบบนี้ก็จะปรโมทพวกเราสุดตัวเลย” ผู้จัดการวงเดินมากอดคอบิวแล้ว พุดกับทุกคนในวง

เอ็กซ์เดินมากอดคอบิว “นี่แม่งโคตรเข้มแข็งเลยวะ เทชิปหายเลย”

“ขอบใจนะ” บิวตอบ

กลับถึงบ้านไต้งไหว้รูปผู้ใหญ่ทั้งสองและนั่งลงเล่นเปียโนเหมือนเคย เมื่อเล่นจบบิวเดินขึ้นไป พุดกับตุ๊กตาไม้

“เราจะรอไหว้ใหม่นะ เราทำอะแต่จะไม่ยอมแพ้หรอก เพราะฉะนั้นไต้งก็อย่ายอมแพ้ล่ะ”

อาการของไต้งทรงตัว คลื่นสมองปรกติ หมอลองตรวจเช็คระบบการรับรู้ต่างๆ พบว่ายังไม่ มีการตอบสนองที่ดีเท่าที่ควร แต่กล้ามเนื้อมีการรับรู้และยังทำงานเป็นปกติถึงความแข็งแรงลดลง เล็กน้อยก็ตาม

เหลืออีก 1 วัน

วันนี้เป็นวันซ้อมใหญ่ในสตูดิโอ ที่งานแจกคิวและสคริปต์ของคอนเสิร์ตครั้งนี้ วงออกัสได้ เล่นเป็นวงปิด

ทุกคนซ้อมได้ตั้งแต่ช่วงแรกจนถึงวงออกัส เสร็จงานประมาณสามทุ่ม จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน บิวเลือกที่จะกลับเองโดยไม่ให้รถตู้ไปส่ง บิวไปลงที่โรงพยาบาลที่ไต้งนอนพักอยู่ บิวซึ่งยืนอยู่ที่ชั้นล่างของโรงพยาบาลมองขึ้นไปในห้องของไต้งที่ไต้งนอนพักอยู่ โทสต์พท์ไปหาสุนีย์

“ว่าไงบิว”

“สวัสดีครับน้ำนีย์ ผมไม่ถามว่าไต้งเป็นยังไงนะครับ แต่ยังไงพุงนี้ น้ำนีย์พาไต้งมาดู คอนเสิร์ตนะครับ”

“จ๊ะๆ น้ำจะพาไปนะ” สุนีย์ตอบน้ำตาคลอแว้มองไปที่ใบหน้าของไต้ง

“ขอบคุณครับน้ำนี่ ผากส์วดีน้ำกรด้วยนะครับ แค่นี้ครับ สวดีครับ”

กลับถึงบ้านได้งไหวรูปผู้ใหญ่ทั้งสองและนั่งลงเล่นเปียโนเหมือนเคย เมื่อเล่นจบ มิวพูดกับ
อาม่า

“อาม่าพุงนี้มิวจะไปเล่นดนตรีแล้ว อาม่าอวยพรให้มิวนะ”

จากนั้นมิวขึ้นห้องเดินขึ้นไปพูดกับตุ๊กตาไม้

“พุงนี้ได้งอย่าลืมาดูเรานะ เราจะเล่นเต็มที่เลย อย่ามาสายล่ะ”

อาการของโด่งทรงตัว คลื่นสมองปรกติ หมอลองตรวจเช็คระบบการรับรู้ต่างๆ พบว่ายังไม่
มีการตอบสนองที่ดีเท่าที่ควร กล้ามเนื้อดีขึ้นจากการที่สูนีย์และกรคอยทำกายภาพบำบัดให้ ตามี
การตอบสนองต่อแสงเล็กน้อย

วันงานคอนเสิร์ต มิวมีนัดตั้งแต่ 11 โมงเช้าจึงไปก่อนหญิงซึ่งบอกไว้ว่าจะตามไปที่หลัง
ตอนใกล้ๆ คอนเสิร์ตจะเล่นเลยที่เดียวเพราะต้องเอาบัตรที่เหลือไปให้เพื่อนๆ กลุ่มเก่าก่อน

มิวมาถึงบริษัท ก่อนเวลาเล็กน้อยเจอเพื่อนบางคนมาแล้ว วันนี้สีหน้าของมิวเรียบเฉย
ถึงแม้จะมีรอยยิ้มปนๆอยู่บ้างเล็กน้อย

“ไม้มิวเป็นไม้มั่งวะ”

“อืมก็ดีวะ” มิวตอบน้ำเสียงเรียบๆ

“กูแม่งโคตรตื่นเต้นเลยวะ”

“อะไรวะยังไม่ทันเท่าไรเลย ตื่นเต้นซะแล้ว ทำอย่างกับไม่เคยขึ้นคอนเสิร์ต” เอ็กซ์ตอบ
ทุกคนหัวเราะแข็งๆเพราะว่าตื่นเต้นกันหมด

หญิงเอาบัตรไปให้เพื่อนกลุ่มเก่าที่สยามตอนบ่ายสามโมง มาทั้งเพื่อนกลุ่มโด่งและเพื่อน
ของหญิง

“โด่งเข้าโรงพยาบาลไม่เห็นบอกซักคำเลย เพิ่งรู้เนี่ย” เพื่อนโด่งคนหนึ่งพูด

“เอาน่าเดี๋ยวลุงนี้เราไปเยี่ยมมันก็ได้ มันไม่ออกมาง่ายๆหรอก” เพื่อนโด่งอีกคนตอบ
หญิงหันไปทำตาเขียวใส “เอาบัตรคืนมาเลย” หญิงทำที่แย่งบัตรคืน แต่พวกนั้นไม่ให้

“ช่างเหอะหญิงพวกนี้ก็อย่างนี้แหละ ตอนนี่ยังไม่ถึงเวลาไปหาที่เดินเล่นกันก่อนแล้วกัน
กว่าจะห่มนึ่งอีกนาน

บายสีโมง คิววงออกัสขึ้นลงบนเวทีจริง เทสเวที เทสคิว เทสเสียงเสิร์จราวๆชั่วโมงหนึ่งจึง
ไปนั่งพักผ่อนอาหารกันในรถตู้ มีคนมารออยู่พอสมควรแฟนเพลงต่างส่งเสียงเชียร์และถ่ายรูป
ศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบอย่างไม่หยุดยั้ง โดยมีการกดคอกันไม่ให้เข้าไปใกล้และรักษาความปลอดภัย
อยู่

“ไม่น่าเชื่อเนอะมิว ว่าเราจะมีวันนี้ เมื่อไม่นานมานี้ก็ยังอยู่ในกลุ่มคนพวกนั้นอยู่เลยวะ”
เอ็กซ์มือไปที่แฟนเพลงที่ยังคงเฝ้าอยู่

“อืม ไม่คิดเหมือนกันว่าจะมีวันนี้” มิวตอบ

“ยังไงวันนี้เต็มทีกันนะมิว” เอ็กซ์ยกมือมาข้างหนึ่งที่หน้ามิว

“เออ เต็มที” มิวตอบมือไปจับกับมือเอ็กซ์”

หกโมงเย็นเริ่มเปิดรั้วกันให้คนเข้าโดนแยกกันระหว่างบัตรธรรมดาที่มีช่องให้เข้าตรงกลาง
สามช่องทาง

กับบัตร VIP ที่มีช่องพิเศษอยู่ซ้ายมือสุดให้สามารถเดินตรงไปสู่ลานด้านหน้าสุดติดเวทีได้ทันทีโดย
ไม่ต้องแทรกไปตามโซนตรงกลางผู้คนเริ่มทยอยเข้าไปจนเต็ม

แฟนเพลงที่เหลืออยู่ด้านนอกจากแนวรั้วกันบ้าง จับจองที่บนสะพานลอย แม้กระทั่งในตัว
ห้างสรรพสินค้าที่ทำให้สามารถเห็นเวทีได้

ตอนนี้วงดนตรีทั้งสามเตรียมตัวอยู่ด้านหลังเวที แต่งหน้าทำผม กันไปบางส่วน ที่เสร็จไป
ก่อนก็จะเป็นวงที่เล่นก่อนนั่นเอง

วันนี้วงออกัสใส่โทนสีฟ้าตามคำขอร้องของมิวที่ได้บอกกับโปรดิวเซอร์ไปในวันที่มาดูการ
ซ้อมที่บริษัท

มิวมองชะเง้อไปที่บริเวณหน้าเวที กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วหันกลับมาทำหน้าที่จอยใส่เอ็กซ์

“อย่าซีมิลวะ เดียวก็มาเชื่อกูลิ ภูนะพ่อหมอนะไว้วัย รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง” เอ็กซ์ปลอบให้เพื่อน
รู้สึกดีขึ้น

“ก็แค่หวังนะ” มิวบอก

“ถ้ามีความหวัง ก็ต้องสู้สิ สู้เพื่อที่จะรอให้ความหวังเป็นจริงไง” เอ็กซ์บอกมิวพร้อมกอดคอเพื่อน

“ทำไมไม่สู้ล่ะ กูรักมากเลยอะมิว ทำเพื่อเพื่อนได้ถึงขนาดนี้ เข้มแข็ง”

“กูทำเพื่อตัวเองด้วย”

“ถึงจะอย่างนั้นก็เหอะ เป็นกูก็ยังไม่ว่าเลยว่าคุณจะมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ยังไง” เอ็กซ์ขยิบตาข้างหนึ่ง ทำท่ายิงไปที่มิว แล้วยกนิ้วโป้งให้

“กูชอบใจจริงๆ มิวเอื้อมมือไปจับนิ้วโป้งเอ็กซ์มากำไว้ แล้วดึงมือออกมาเป็นลักษณะกำปั้นเหมือนกำอะไรอยู่ และทำท่าเก็บใส่กระเป๋าทางเก่งไว้ หันไปยิ้มให้เอ็กซ์

วงดนตรีวงแรกเริ่มเล่นแล้ว คนในวงออกัสทุกคนแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย แต่ละคนนั่งเงียบไม่พูดไม่จา กัน เสียงพิธีกรของงานพูดจบตามด้วยเสียงดนตรีดังกระหึ่มขึ้น แต่ละคนใจรัวยิ่งกว่ากลองที่อยู่บนเวทีเสียอีก มิวเดินไปชะเง้อมองหน้าเวทีอีกครั้ง ยังไม่มีใครมา

“กูบอกแล้วว่าอย่าแดกนานก็ไม่เชื่อ แม่งเล่นแล้วเห็นมะ” เพื่อนได้งบบอกบ่นๆ

“บัตร V.I.P. กลัวห่าอะไรวะ เข้าไปยังงัยก็อยู่หน้า”

“อย่ามัวบ่นเลยรีบไปเถอะ” หญิงบอกแล้วนำเพื่อนๆ วิ่งไปที่เวที จนมาถึงโซน V.I.P เจอโดนต์ยืนอยู่ก่อนแล้ว และมีนักข่าวถ่ายรูปอยู่ประปราย

“นั่นมันโดนต์นี่หว่า โดนต์รู้เรื่องได้งัยไม่สบายยังวะ”

“ไม่รู้หรอก” หญิงบอกเพื่อนๆ พลังหันตัวพยายามให้มองเห็นด้านหลังเวที

โดนต์เห็นเพื่อนๆ ได้งมมามากก็โบกมือทักทายเล็กน้อย เมื่อโดนต์เห็นหญิงก็หันหน้าไปดูบนเวทีทันที

วงแรกเล่นจนจบไปแล้ว พิธีกรขึ้นมาเล่นกิจกรรมแจกของประมาณ 5 นาที จึงประกาศให้วงต่อไปขึ้นมารับช่วงต่อ คนดูส่งเสียงกรี๊ด และปรบมือเชียร์อย่างเต็มที่ คนรอบนอกก็ทยอยเพิ่มขึ้นเล็กน้อย อากาศวันนี้ถึงแม้จะเป็นหน้าฝนแต่ท้องฟ้ากลับไม่มีเมฆเลย อากาศก็ไม่ร้อนเกินไปนัก ทำให้คนมาดูคอนเสิร์ตเยอะมาก วงที่สองเล่นไปประมาณ ครึ่งชั่วโมงก็จบการแสดงเพลงสุดท้าย

พิธีกรขึ้นมาเล่นกิจกรรมและพูดค้นเวลาอีกครั้ง วงออกัสทุกคนเตรียมตัวพร้อมแล้วก็ล้อม
ลงประสานมือกัน

“วันนี้วันที่เราออกอยวันแรกมาถึงแล้ว ถึงจะเป็นคอนเสิร์ตเล็กๆ เป็นมินิคอนเสิร์ตแต่เราก็
จะเล่นให้เต็มที่ที่สุดนะ” เอ็กซ์พูด

“เล่นเพื่อตัวเอง” เพื่อนคนหนึ่งกล่าว

“เล่นเพื่อวง” เพื่อนอีกคนกล่าว

“เล่นเพื่อคนดู” ปิงปองกล่าว

“เล่นเพื่อมิว” เพชรกล่าว ตกคนประสานมือลงต่ำและยกขึ้นพร้อมส่งเสียง เฮ้! กำลังใจ
เต็มเปี่ยม

“วงต่อไปนี้เป็นวงดนตรีหน้าใหม่ของวงการเพลงบ้านเราที่อยู่ในวงกว้าง แต่สำหรับคนบาง
กลุ่มอาจจะรู้จักเขามาแล้ว บนเวทีนี้อาจจะเป็นครั้งแรกสำหรับพวกเขา แต่ที่ผมยืนอยู่ ณ จุดนี้เป็น
ทั้งจุดเริ่มต้นและทางเดินก้าวต่อไปสำหรับพวกเขา อयरอช้าไปพบกันเจอกับวงออ
ออกัสสสสสส...”

วงออกัสที่เตรียมตัวอยู่บนดนตรีเสร็จแล้วเริ่มบรรเลงเมโลดี้เพลง Ticket ทุกคนเล่นด้วยสี
หน้ายิ้มแย้ม แพนเพลงกรีดและตบมือไปตามจังหวะเพลง หญิงส่งสายตาให้มิว และหันไปส่งยิ้มให้
เอ็กซ์ เอ็กซ์มองมาเจอส่งจูบให้หญิง

“อึหญิง ก็ตำรึนั่นมันชอบเหวอ” เพื่อนของหญิงถาม

“ประมาถึนั่น” หญิงตอบไป

เมื่อมิวเริ่มร้องเสียง กรีดร้องของแพนเพลงกระหน่ำมาอย่างรุนแรง

~เคยได้ยึนไ้ใหม่ว่าที่นี้ึง ถ้าไปถึงเราจะมีทุกอย่าง
ความสุขความฝันอะไรที่ใ้เราอ จะรอเราอยู่ที่ปลายทาง
และต้องไ้เพียงตัวเดินทางแคไ้บเดียว และมันก็ไปกลับได้ตั้งหลายครั้ง
แต่ไม่เคยจะมีผู้ไ้ไ้ไ้เคยไป จะกลับมาเอาอะไรให้ฉันฟัง

ก็เลยสงสัยว่าจริงหรือไม่จริง อยากไปเจอกับตัวสักครั้งหนึ่ง
จะต้องเดินทางไกลด้วยเท้าฉันก็ยอม หากมันจะมีอะไรเมื่อไปถึง
ต่อให้ตัวเดินทางจะแพงสักเท่าไร ต้องจ่ายด้วยอะไรจะไปหามา
และฉันจึงจ่ายหมดเท่าชีวิตที่ฉันมี เพื่อให้ใครบางคนมาส่งคืนและบอกว่า

ตัวใบนี้ ไม่ได้มีสำหรับฉัน แม้เขาจะขายให้ทุกคนได้เท่ากัน
เพียงแต่ว่ารถขบวนนี้ไม่มีให้กับฉัน จึงไม่มีสิทธิ์เดินทาง

อย่างที่เคยบอกไปฉันทุ่มเทและออกเดินไปตามทางที่เขาไป
จะเหนื่อย จะร้อน จะหนาวฉันไม่กลัว ตราบใจทรงจะทนไหว
และไม่ช้าไม่นานก็มองเจอว่ามีปลายทางอยู่ไม่ไกล
ก็เลยตะเกียกตะกายเพื่อไปเจอ สุดท้ายปลายทางที่หายไป

มันคงไม่มีจริงแท้และแน่นอน ปลายทางให้กับคนอย่างฉัน
แม้แต่ตัวเดินทางที่ใครๆ ก็มี ก็ไม่ได้มีให้คนอย่างฉันเหมือนกัน
จึงหวนคืนไปยังทางที่เดินมา ก็มีใครมองอยู่ตรงนั้น
พอเดินกลับไป ก็เจอคนเดิม ที่บอกกับฉัน ย้ำๆ ซ้ำๆ ว่า

ตัวใบนี้ ไม่ได้มีสำหรับฉัน แม้เขาจะขายให้ทุกคนได้เท่ากัน
เพียงแต่ว่ารถขบวนนี้ไม่มีให้กับฉัน จึงไม่มีสิทธิ์เดินทาง~

“สวัสดีครับ ทุกๆ คน วันนี้มันส์กับวงอื่นๆ มาแล้ว วงออกัสขอมาสดๆ หน่อยได้ไหม
ครับผม”

ได้ๆ เสียงแฟนเพลงตอบมา

มิวพุดกับแฟนเพลงอย่างเรียบง่าย สบายๆ ขณะพุดก็มองลงไปทีบริเวณโซน V.I.P กวาด
สายตาไปโดยรอบเจอกับโดนัทที่โบกมือให้ นักข่าวยังคงถ่ายรูปอยู่ มิวยิ้มให้เล็กๆ และหันไปยิ้มกับ
หญิง

“เพลงต่อไปเลยดีกว่านะครับ เพลงนี้หวังว่าทุกคนคงชอบเหมือนผม นะครับ”

~อาจจะดูเนิ่นนานอาจจะผ่านมาแสนไกล
ที่เราต่างคนต่างเดินต่างไปในวันนั้น
อาจมีใครหลายคน ก็อาจมีใครเป็นร้อยพัน
ที่เขามาทำให้คืนและวันซั้้นหมุนไป

หรือเพราะว่าเขาไม่ใช่เธอ
และเหมือนว่าซั้้นนั้นยังไม่เจอกับสิ่งที่ตัวเองทำหล่นหาย
หรือเพราะวันนั้นเองที่ซั้้นทำเรื่องเราพลาดไป
ไม่อาจจะทำให้เรากลับไปเป็นอย่างวันนั้น

รู้สึกอย่างซั้้นบ้างไหมว่าวันที่ไม่มีเธออยู่
วันที่เธอไม่อยู่ ชีวิตก็ดูไม่มีความหมาย
รู้สึกอย่างซั้้นบ้างไหมว่าวันที่เรามีกันข้างกาย
ที่เรามีกันข้างกาย ไม่มีวันไหนที่ไม่สุขใจเลยสักวัน

อาจจะดูไม่ทันและมันอาจจะหายไป
เมื่อทางที่เราต่างคนต่างไปมันไกลแล้ว
และจะยังเฝ้าคอยถึงแม้จะดูไม่มีวีแวว
จะรอเธอเสมอและจะไม่รักใคร

นั่นเพราะว่าเขาไม่ใช่เธอ

และเหมือนว่าชั้นนั้นเพิ่งเจอกับสิ่งรอเมื่อวันที่สาย
และในวันนั้นเองที่ชั้นทำเรื่องเราพลาดไป
ไม่อาจจะทำให้เราคืนไปเป็นอย่างวันนั้น

รู้สึกอย่างชั้นบ้างไหมว่าวันที่ไม่มีเธออยู่
วันที่เธอไม่อยู่ ชีวิตก็ดูไม่มีความหมาย
รู้สึกอย่างชั้นบ้างไหมว่าวันที่เรามีกันข้างกาย
ที่เรามีกันข้างกาย ไม่มีวันไหนที่ไม่สุขใจเลยสักวัน

หากว่าเรารู้สึกเหมือนกัน
อยากให้เรากลับมาเป็นเหมือนในวันเก่าจะได้ไหม
อยากขอสักครั้ง ขอแค่สักครั้ง
ขอโอกาสสุดท้าย เธอกลับมา ให้เธอได้กลับมาหา

รู้สึกอย่างชั้นบ้างไหมว่าวันที่ไม่มีเธออยู่
(มีวน้ำตาคลอแต่ยังประคองตัวเองร้องต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่มีใครสังเกตเห็นได้)
วันที่เธอไม่อยู่ ชีวิตก็ดูไม่มีความหมาย
รู้สึกอย่างชั้นบ้างไหมว่าวันที่เรามีกันข้างกาย
ที่เรามีกันข้างกาย ไม่มีวันไหนที่ไม่สุขใจเลยสักวัน~

เพลงจบเสียงดนตรียังดังอย่างต่อเนื่อง

มิวพยายามฝืนพูดต่อ “เพลงต่อไปนี้เป็นเพลงที่ผมชอบมากอีกเพลงหนึ่งในอัลบั้มครับ
น้องชายผมร้องไว้ได้อย่างดีมาก ผมเคยฟังเพลงนี้แล้วขนลุก อยากให้ทุกคนลองขนลุกเหมือนผม
นะครับ ขอเชิญน้องเพชรครับ
เพชรเดินมากกลางเวที เขาไม่คืบไปแทนมิว มิวมองไปที่โซนเดิม ส่งสายตาเชิงถามไปที่หญิง หญิงส่ง
สายตาปฏิเสธไปที่มิว และมิวเดินลงไปหลังเวที

มิวพยายามหายใจเข้าออกซ้ำๆ ลึกๆ มีที่มึงงานเดินมาถาม น้องมิวเป็นอะไรไหม มิวตอบ
ปฏิเสธไป ที่มึงงานคิดว่ามิวคงตื่นเต้น

~เหมือนว่าเราจะมองไม่เห็นหนทางใด
ตกอยู่ในความมืดบอด ตกอยู่ในห้วงใจที่อ่อนไหว
เหมือนจะเป็นกลางคืนอันยาวนาน เมื่อฟ้าไม่มีแสงใด
มองไปรอบกาย หัวใจก็พลันหวาดกลัว
ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังที่ฉายในวันต่อไป
แต่ไม่รู้ต้องรอเมื่อไหร่ หรือใจเราคงจะอยู่กับคืนอันเป็นนิรันดร์
ว่าเหตุใดคืนที่ยาวนาน ไม่ผ่านไปเสียที
จากนี้จะมีหนทางอื่นอีกไหม
แต่อย่างไรก็ตามยังมีตะวันยังฉายในวันต่อไป
เมื่อเรามีเช้าวันใหม่ หวังใจว่าจะมีหนทาง
เมื่อทุกซีในวันเมื่อวานคืนกลับมาหาใจอันอ่อนแอ
เหตุที่ใจแพ้ เพราะเราต่างหากที่แพ้ใจ
ความทุกข์จึงเป็นกลางคืนอันยาวนาน แต่แล้วมันจะผ่านไป
ตราบไวดเวลายังหมุนผ่าน ความทุกข์จะผ่าน เพราะไม่มีคืนใดเป็นนิรันดร์
วันคืนต้องผ่าน นั่นคือเวลาอันเป็นนิรันดร์~

ขณะที่ร้องเพลงนี้ทุกคนในบริเวณคอนเสิร์ตเจียบกริบ มีเพียงเสียงเพลงเท่านั้นที่ล่องลอย
อยู่ในห้วงอากาศ เมื่อเพลงจบ เสียงปรบมือดังกะหึ่มก็กักออกไปทั่วบริเวณลานสยามแห่งนั้น เพชร
ยิ้มดีใจอย่างมากจนน้ำตาไหลออกมาด้วยความปลื้มปิติ

มิวหายใจเข้าลึกๆ และถือนหายใจออกมาอีกครั้งค่อยๆ ยาวๆ แล้วจึงวิ่งขึ้นเวทีไปอีกครั้ง

“ขอบคุณน้องเพชรนะครับ วันนี้คิวของวงเรามีติดต้องเล่นทั้งหมดห้าเพลง แต่ผมขอ
สารภาพว่าวันนี้ ผมไม่ได้ขึ้นมาร้องเพลงให้กับทุกคนเท่าที่นั่น” ทุกคนเงยบสนใจและสงสัยในคำพูด
ของมิว

“คนสำคัญที่สุดคนหนึ่งในชีวิตของผม ให้สัญญากับผมว่าจะมาฟังผมร้องเพลงวันนี้ และ
เพลงพวกนี้ก็เกิดขึ้นมาจากเขาคอนั่น” มิวเสียงสั้น

“ผมจะพยายามเข้มแข็งยืนร้องเพลงนี้จนจบ หวังเพียงแค่ว่าเขาจะได้ยินจากที่ไหนซักแห่ง
เพลงนี้ครับเพียงเธอ” มิวเงยหน้าขึ้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมา เขามือเข็ดน้ำตาออก
เสียงดนตรีขึ้นทุกคนปรบมือเป็นกำลังใจให้มิว

~อยากจะขอบคุณ ที่รู้ใจเข้าใจ สิ่งดีดีที่ให้มา
อยากจะขอบคุณ ที่สัญญาว่าใจ ไม่มีวันห่างเหิน

กับคนหนึ่งคน ที่ไร้วันเวลา หมดกำลังจะก้าวเดิน
จากคนที่เคย เจ็บเหลือเกินที่ใจ กลับกลายเป็นเบิกบาน

ผ่านคืนวันโหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย
เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดใจ
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน

แค่คนหนึ่งคนกับหัวใจ ให้เธอ หมดไปเลยที่ฉันมี
จะเป็นจะตายจะร้ายดี ไม่แคร์ ไม่เคยจะหวั่นไหว
จะมีแต่เธอที่แสนดี ร่วมทาง トラบจนวันที่สิ้นใจ
หนึ่งวันจะนาน สักเท่าไร ถ้าไกล ห่างเธอไปสักวัน

ผ่านคืนวันโหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย

เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดยุค
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน

ให้เธอได้ยิน เสียงจากใจฉัน
ที่จะคอยบอกทุกคืนวัน ว่ารักเธอ

ผ่านคืนวันโหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย
เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดยุค
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน

เสียงใจฉันเอง ร้องเพลงให้เธอ
ฟังอยู่คือเสียง ดังจากใจ
ร้องเพลงที่ใคร ไม่อาจฟังเสียง ใจฉันเอง
ร้องเพลงให้เธอ ฟังอยู่คือเสียง ดังจากใจ
ร้องเพลงที่ฟัง เข้าใจเพียงเรา~

มิวร้องเพลงนี้ได้เพราะมากจนทุกคนขนลุก ผ่านไปครึ่งเพลง มิวน้ำตาไหลลงมาอาบแก้ม
แต่ยังประคองเสียงร้องต่อไปได้จน ทำเพลง มิวเริ่มร้องไม่ออก แฟนเพลงช่วยกันร้องเพลงตามไป
มิวตั้งสติกลับมาร้องจนจบเพลงและทรวดตัวลงร้องให้นั่งกับพื้นเวทีและร้องให้ออกมา คนในบริเวณ
คอนเสิร์ตที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันตกใจ

ทีมงานรีบวิ่งจะขึ้นไปดูมิว เอ็กซ์และเพื่อนๆ คนอื่นๆ ในวงเข้ามาปลอบมิว มิวยังคงร้องให้
ไม่หยุด

ทีมงานจะพามิวออกไปแต่เพื่อนๆ ห้ามไว้และขอเข้าไปดูมิวเอง

เอ็กซ์บอกให้ทุกคนกลับไปประจำที่อย่างมุง เอ็กซ์หยิบทิชชู่ออกมาซับน้ำตาเพื่อน

คนดูบางคนร้องไห้ไปกับมิว และจำนวนมากตะโกน ออกัส ออกัส ออกัสอย่างไม่ขาดสาย
มิวมองไปบนสะพานลอย ที่ที่โต้เคยมาเชียร์เขาร้องเพลง ภาพโต้งและหญิงที่อยู่ตรงนั้นปรากฏให้

เขาเห็นรูปหนึ่งก่อนจะหายไป เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาคุ้นเคยแทนกำลังสู้และส่งแรงใจให้มิวอย่างเต็มที่ แต่ตาที่พละทำให้มองไม่ออกว่าเป็นใคร

มิวสุดลมหายใจเข้าลึกสูด ออกสูดๆแล้วจับไมค์ขึ้นมาพูดเสียงสั้นเทา

“เพลงที่จับไปคงเป็นเพลงสุดท้ายของเราในวันนี้ ผมขอโทษด้วยที่ทำหน้าที่ได้ไม่ถึงที่สุด และเพลงที่จับไปนั้น

ก็จะเป็นเพลงสุดท้ายของผมเช่นกัน ผมขอลาออกจากวงออกัส และผมจะไม่ขึ้นมาร้องเพลงอีก”

เพื่อนๆ ในวง พากันตกใจ บางส่วนร้องให้ออกมา หญิงร้องให้โหยอยู่ด้านล่าง มีเพื่อนผู้หญิงพลอบอยู่ซึ่งร้องไห้ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก

เอ็กซ์ ซ้อมมองหน้าเพื่อนอย่างเวทนา

“ผมขอโทษทุกคนจริงๆ ครับ คอนเสิร์ตคงจบลงแค่นี้ สวัสดีครับ”

แฟนเพลงยังคงตะโกนเรียกชื่อออกัสอย่างไม่ขาดสาย มิวกำลังลุกขึ้นจะเดินไปหลังเวที

“เรามาไม่ทันฟังเพลงของเราหรือมิว” เสียงๆ หนึ่งที่คุ้นเคยดังมาจากทางด้านหน้าเวที มิวหันกลับไปมองน้ำตาไหลอาบแก้มอีกครั้ง ไตงยืนยิ้มให้มิวอยู่ที่หน้าเวทีมือข้างหนึ่งห้อยอยู่ตามสายที่คล้องกับคอของไตงไว้ มิววิ่งไปที่หน้าเวทียื่นมือลงไป ไตงยื่นมือขึ้นมาจับ

“เราอยากมาฟังมิวร้องเพลงของเรา” ไตงพูดพลางยิ้มอย่างอ่อนโยน ไตงเอื้อมมือขึ้นไปเช็ดน้ำตาให้มิว มิวยิ้มออกมา

“ขอบใจนะไตง ขอบใจ”

เอ็กซ์ปาดน้ำตาออกจากหน้าตัวเอง ล้วงกระเป๋าเสื้อควักทิชชูให้มิว มิวเช็ดน้ำตาออก คนดูด้านหน้าที่เห็นเหตุการณ์ปรบมือเสียงกึกก้อง

“กูบอกแล้วว่าไตงมันเป็นเกย์” เพื่อนกลุ่มไตงพูดขึ้นมา เพื่อนๆ ที่เหลือพากันตบหัว

โดนัทมองไตงกับมิวและอิงไป เดินออกจากรางานไปโดยทันที

หญิงยิ้มอย่างมีความสุขที่สุดเท่าที่จะยิ้มได้แม้จะมีคราบน้ำตาอยู่บนหน้าก็ตาม

มิวมองไปบนสะพานเดิมอีกครั้ง พบพี่จูนยืนอยู่แล้วชูนิ้วโป้งให้ทั้งสองนิ้ว กระโดดโบกมือ
และเป่าปากด้วยความดีใจ

มิวยื่นขึ้นหันไปมองที่เอ็กซ์และพยักหน้า เอ็กซ์ส่งสัญญาณให้เพื่อนๆ เมโลดี้เพลงกันและ
กันดังขึ้นอย่างอบอุ่น

สุเนียและกรีนมองจากทางด้านหลังเวที่ย้อมออกมาอย่างมีความสุข มองขึ้นไปเห็นจูนทั้ง
สองฝ่ายยิ้มให้กันอย่างเป็นมิตร

~ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม
มันอาจไม่เพราะ ไม่ซึ่งไม่สวยงามเหมือนเพลงทั่วไป

อยากให้คุณ ว่าเพลงรัก ถ้าไม่รัก ก็เขียนไม่ได้
แต่กับเธอคนดีรู้ไหม ฉันเขียนอย่างง่าย...ตาย

เธอคงเคยได้ยินเพลงรักมานับร้อยพัน
มันอาจจะโดนใจ แต่ก็มี ความหมายเหมือนกัน

แต่ถ้าเธอฟังเพลงนี้ เพลงที่เขียนเพื่อเธอเท่านั้น
เพื่อเธอเข้าใจความหมายแล้วใจจะได้มีกันและกัน

ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
อยู่ด้วยกันตราบนานๆ ดังในใจความบอกในทวิ
ว่าตราบใดที่มีรักย่อมนมีหวัง
คือทุกครั้งที่รักของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง

มีความจริงอยู่ในความรักตั้งมากมาย

และที่ผ่านมามาฉันใช้เวลาเพื่อหาความหมาย

แต่ไม่นานก็เพิ่งรู้ เมื่อทุกครั้งที่มีเธอใกล้
ว่าถ้าชีวิตคือทำนอง เธอก็เป็นดังคำร้องที่เพราะและซึ่งจับใจ

ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
อยู่ด้วยกันตราบนานๆ ดังในใจความบอกในกวี

ว่าตราบใดที่มีรักยอมมีหวัง
คือทุกครั้งที่มีรักของเธอสองใจ ฉันมีปลายทาง

มีทางเดินให้เราเดินเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน
มีทางเดินให้เราเดินร่วมเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน~

มิวร้องเพลงนี้โดยมองไปที่ใต้เงาอย่างไม่ละสายตา ต้มมองมิวเช่นกัน มีอาการเขินออกมา
บ้างเล็กน้อย
ทั้งคู่ยิ้มให้กันตลอดเพลงจนจบ

เมื่อเพลงจบเสียงกรีดและเสียงตบมือดังก็ก้องไปทั่วสยาม ทุกคนให้ร้องด้วยความยินดี
มิวและพรรคพวกมายืนเรียงที่หน้าเวทีและโค้งคำนับแฟนเพลงพร้อมๆ กัน คอนเสิร์ตผิดตัวลงอย่าง
ประทับใจ

แฟนเพลงกลับกันไปหมดแล้ว ทีมงานบางส่วนเก็บงานอยู่ มิวกับต้มยืนคุยกันที่หลังเวที
ในมุมที่ไม่มีใคร

“มิวร้องเพลงเพราะดีเนอะ”

“ชอบใจนะ”

ทั้งสองคนมองตากันอยู่อย่างนั้นนานเท่าที่จะทำได้

[เข่าว่ากันว่า คนที่มีความรักโลกจะหยุดหมุน และโลกทั้งใบจะมาสนใจคนคุณั้น]
[ตอนนี้เวลาคงหยุดเดินอยู่สินะ โลกคงหยุดไปอีกนานเท่านั้นเลยที่เดียว]

~ตั้งในใจความบอกในทีวี

ว่าตราบไตที่มีรักยอมมีหวัง
คือทุกครั้งทีรักของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง ~

THE END